

b
Bilgi

Turgut Özakman

Romantika

asım

SERTİFİKA NO 15033

ISBN 975 - 494 - 855 - 0

2009 . 06 . Y . 0105 . 3872

Birinci Basım Ocak 2000

İkinci Basım Ekim 2000

Üçüncü Basım 2002

Dördüncü Basım 2006

Beşinci Basım 2007

Altıncı Basım

Ekim 2009

BİLGİ YAYINEVİ

Merkez: Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenışehir 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22

Faks: (0-312) 431 77 58

Temsilcilik: İstiklâl Cd., Beyoğlu İş Mrk., No: 187,

Kat: 1/133, Beyoğlu 34433 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 244 16 51 - 244 16 53 • Faks: (0-212) 244 16 49

BİLGİ KİTABEVİ

Sakarya Cd., No: 8/A, Kızılay 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 41 06 • Faks: (0-312) 433 19 36

BİLGİ DAĞITIM

Merkez: Gülbahar Mh., Gülbağ Cd., No: 33, A-B Blok,

Mecidiyeköy 34387/ İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • Faks: (0-212) 217 63 45

Şube: Narlıbahçe Sk., No: 17/1, Cağaloğlu 34112 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 522 52 01 - 512 50 59 • Faks: (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

TURGUT ÖZAKMAN

Romantika

roman

.

DİLCİ YAYINLARI

kapak düzeni: bilgi küflü

**Bu kitabın yayın hakkı,
yazarıyla yapılan sözleşme gereği
Bilgi Yayınevi Basım Dağıtım Kitabevi
ve Kırtasiye A.Ş.'ye aittir.**

**Kaynak gösterilmeden kitaptan
alıntı yapılamaz; yayınevinin yazılı
izni olmadan radyo ve televizyona
uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap,
CD ya da manyetik bant haline getirilemez;
fotokopi ya da herhangi bir
yöntemle çoğaltılamaz.**

**baskı: cantekin matbaacılık
yayıncılık ticaret ltd, şti.
(0-312) 384 34 35 - 384 34 36**

TELEFON uzun uzun çaldı. Saat sekiz bile değildi daha. Homurdanarak açtım.

"Evet?"

"Şirin?"

Arayan babamın adamlarından Asım Efendi'ydi.

"Hacettepe hastanesinden arıyorum.."

Doğrudum.

"..Baban bu sabah kalp krizi geçirmiş. Annen senin de buraya gelmeni istiyor."

Babamın durumu umutsuz olmalı. Yoksa annem beni istemezdi. Yataktan zorlukla kalkıp banyoya sürüklendim. Akşam bir partiye katılmış, sabaha karşı yatmışım. Kaynar suyun altında doya doya ağladım. Yıldırım gibi giyinip evden çıktım. Arabayı deli gibi sürdüm. Asım Efendi hastanenin kapısında bekliyordu.

"Babam.."

"Yoğun bakıma aldılar."

"Nasıl?"

"Allah'tan umut kesilmez kızım."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. Başhekimin odasına götürdü beni. Başhekim yoktu. Babamın soylu düşmanlarından üçü koltuklara kurulmuşlardı. Teyzem, kocası ve annem. Anneannem ile ablam daha gelmemişler. Yarım yamalak bir selam verdiler. Canınız cehenneme! Bir kıyıya çekilip durdum. Annem konuşmasını sürdürdü. Yeni geldiği anlaşılan enişteme olayı anlatıyordu.

"..Kahvaltı ediyordu. Birden yüzünü ter bastı, gözleri büyüdü, soluk alamaz oldu. Yüzü morardı.. **Ah babacığım!** O aslan gibi adam çırpındıkça.. **İkiyüzlülük etme anne! Aslan**

gibi filan değildi babam. Esmerce, gösterişsiz bir erkekti. Gözleriyle elleri güzeldi yalnız, bir de sesi. Dolgun, yumuşak, sıcak. Hayır bir şikâyeti yoktu. Gayet iyiydi..
Sen öyle san! Sağ olsun, zaten hiçbir derdini söylemezdi ki..
Söylese ilgilenir miydin sanki? Yemeğini yer, içkisini alıp çalışma odasına çekilirdi..
Tabii, seninle içki mi içilir? Coşup da şarkı söylemeye kalksa, adama ayıplayarak bakar, keyfini kaçırırdın. Ama biz ayda bir buluşuyor, usulünce içiyorduk, değil mi baba? Bir yudum rakı, bir lokma meze. Tatlı tatlı konuşarak. Çekişerek. Ara sıra Çehov esleri vererek. N'olursun ölme! Aaa, tabii efendim, orası öyle. Çok ince yanları vardı. Hiç unutmam bir gün.."

Babamı övmeye başladı. Teyzem de anneme katıldı. Haydi be siz de inekler! Şu sözlerin birini adam ölümle sarmaş dolaş olmadan önce söyleseydiniz ya! Patlamamak için koridora çıktım. Asım Efendi bir sıraya oturmuş, bekliyordu. Yanına çöktüm.

Babam azar azar tükenirken, dışarda hayat durmadan çoğalıp yenileniyor, hiçbir acıyı ve yok oluşu umursamadan canavar gibi akıyordu.

BABAM sanat tarihi kürsüsünde doçentti. Sakin, ölçülü bir insandı. 27 Mayıs 1960 hareketine de karşı değildi ama 147 öğretim üyesi üniversiteden uzaklaştırılınca, deliye döndü.

"Beyaz Zambaklar Ülkesi'nden başka kitap okumamış birkaç subay, bilim adamlarını değerlendirip ayıklayacak, üniversite de buna sesini bile çıkarmadan boyun eğecek. Olmaz böyle şey!"

Bazı girişimlerde de bulundu galiba. Sonuç alamadı ki sonunda bu çifte ilkeliği protesto için istifa etti. Annem, "Sana mı kaldı dünyayı düzeltmek.." diye çığlık atıyordu, "..aydın sorumluluğuymuş! Sen kendini ne sanıyorsun? İstifa ettin de ne oldu? Kimsenin kılı bile kıpırdamadı işte."

Aradığı desteği annemden de göremeyen babamın, nasıl derin bir düş kırıklığı içinde baktığını hiç unutamam. İstedığı gibi bir iş bulamadı, sıkıntıdan zöna oldu. Bir gün, istifa etmektan de şaşırtıcı bir şey yaptı, nereden aklına estiyse, ufak bir kırtasiye dükkânı açtı. Asıl kıyamet de işte o zaman koptu. Annem, küçük bir esnafın eşi olmayı bir türlü onuruna yediremedi, babamı hiç affetmedi ve bir daha da işiyle ilgilenmedi. Rokoko anneannem ile art nouveau teyzem, kendileri gibi köklü bir aileden gelmediği için babamı zaten küçümserlerdi. Anasının kuzusu ablam da onlara katıldı.

Babam yapayalnız kalmıştı.

Yanında yer aldım ama kim takardı beni o sıra? Daha ilk- okul sondaydım. Başlangıçta eve sinirli ve mutsuz dönüyor, ne olsa alınıp parlıyor, ya sarı defterine kapanıp harıl harıl hesap yapıyor, ya da uduna sarılarak avunmaya çalışıyordu. Kısa zamanda alıştı, işini sevdi. Pazar günleri bile gitmeye başladı. Sevinç içindeydi.

Çok geçmedi, bir akşam eve gözleri buzlu cam gibi döndü. Yemekte hiç konuşmadı, görmediğimiz kadar çok içti ve erkenden çalışma odasına çekilip yattı. Şaşırmıştık. Annem "İflas etti herhalde!" dedi. Hiçbirimiz ne olduğunu sormaya cesaret edemedik. Tuhaf hali hayli sürdü. Sonra nedense, birdenbire iyileşti, canlandı, eskisinden de neşeli oldu. Benimle yeniden ilgilenmeye başladı. Hatta bir gün lunaparka bile götürdü. Her çılgınlığı yaptık, avaz avaz okul şarkıları söyledik, abur cubur yedik, üstümüzü başımızı berbat ettik. Eve dönünce, halimizi gören annem ifrit kesildi ama aldırın kim?

Hayatımın en mutlu gününü yaşamıştım.

Babamın spor gömlek, kazak, mont, kasket giymeye başlaması, annemi çileden çıkardı. Çünkü hayat onun için kesin- tisiz bir resmi törendi. Sabah kalkar kalkmaz özenle giyinip kuşanır, boyanır, hepimizden de aynı titizliği beklerdi.

"Aman yarabbi! İyice esnaflaştı bu adam. Ne olacak, dedesi de saraçmış."

gibi filan değildi babam. Esmerce, gösterişsiz bir erkekti. Gözleriyle elleri güzeldi yalnız, bir de sesi. Dolgun, yumuşak, sıcak. Hayır bir şikâyeti yoktu. Gayet iyiydi..
Sen öyle san! Sağ olsun, zaten hiçbir derdini söylemezdi ki..
Söylese ilgilenir miydin sanki? Yemeğini yer, içkisini alıp çalışma odasına çekilirdi..
Tabii, seninle içki mi içilir? Coşup da şarkı söylemeye kalksa, adama ayıplayarak bakar, keyfini kaçırırdın. Ama biz ayda bir buluşuyor, usulünce içiyorduk, değil mi baba? Bir yudum rakı, bir lokma meze. Tatlı tatlı konuşarak. Çekişerek. Ara sıra Çehov esleri vererek. N'olursun ölme! Aaa, tabii efendim, orası öyle. Çok ince yanları vardı. Hiç unutmam bir gün.."

Babamı övmeye başladı. Teyzem de anneme katıldı. Haydi be siz de inekler! Şu sözlerin birini adam ölümle sarmaş dolaş olmadan önce söyleseydiniz ya! Patlamamak için koridora çıktım. Asım Efendi bir sıraya oturmuş, bekliyordu. Yanına çöktüm.

Babam azar azar tükenirken, dışarda hayat durmadan çoğalıp yenileniyor, hiçbir acıyı ve yok oluşu umursamadan canavar gibi akıyordu.

BABAM sanat tarihi kürsüsünde doçentti. Sakin, ölçülü bir insandı. 27 Mayıs 1960 hareketine de karşı değildi ama 147 öğretim üyesi üniversiteden uzaklaştırılınca, deliye döndü.

"Beyaz Zambaklar Ülkesi'nden başka kitap okumamış birkaç subay, bilim adamlarını değerlendirip ayıklayacak, üniversite de buna sesini bile çıkarmadan boyun eğecek. Olmaz böyle şey!"

Bazı girişimlerde de bulundu galiba. Sonuç alamadı ki sonunda bu çifte ilkelliği protesto için istifa etti. Annem, "Sana mı kaldı dünyayı düzeltmek.." diye cıgılık atıyordu. "..aydın sorumluluğuymuş! Sen kendini ne sanıyorsun? İstifa ettin de ne oldu? Kimsenin kılı bile kıpırdamadı işte."

Aradığı desteği annemden de göremeyen babamın, nasıl derin bir düş kırıklığı içinde baktığını hiç unutamam. İsteddiği gibi bir iş bulamadı, sıkıntıdan zona oldu. Bir gün, istifa etmekten de şaşkırtıcı bir şey yaptı, nereden aklına estiyse, ufak bir kırtasiye dükkânı açtı. Asıl kıyamet de işte o zaman koptu. Annem, küçük bir esnafın eşi olmayı bir türlü onuruna yediremedi, babamı hiç affetmedi ve bir daha da işiyle ilgilenmedi. Rokoko anneannem ile art nouveau teyzem, kendileri gibi köklü bir aileden gelmediği için babamı zaten küçümserlerdi. Anasının kuzusu ablam da onlara katıldı.

Babam yapayalnız kalmıştı.

Yanında yer aldım ama kim takardı beni o sıra? Daha ilk- okul sondaydım. Başlangıçta eve sinirli ve mutsuz dönüyor, ne olsa alınıp parlıyor, ya sarı defterine kapanıp harıl harıl hesap yapıyor, ya da uduna sarılarak avunmaya çalışıyordu. Kısa zamanda alıştı, işini sevdi. Pazar günleri bile gitmeye başladı. Sevinç içindeydi.

Çok geçmedi, bir akşam eve gözleri buzlu cam gibi döndü. Yemekte hiç konuşmadı, görmediğimiz kadar çok içti ve erkenden çalışma odasına çekilip yattı. Şaşırmıştık. Annem "İflas etti herhalde!" dedi. Hiçbirimiz ne olduğunu sormaya cesaret edemedik. Tuhaf hali hayli sürdü. Sonra nedense, birdenbire iyileşti, canlandı, eskisinden de neşeli oldu. Benimle yeniden ilgilenmeye başladı. Hatta bir gün lunaparka bile götürdü. Her çılgınlığı yaptık, avaz avaz okul şarkıları söyledik, abur cubur yedik, üstümüzü başımızı berbat ettik. Eve dönünce, halimizi gören annem ifrit kesildi ama aldırın kim?

Hayatımın en mutlu gününü yaşamıştım.

Babamın spor gömlek, kazak, mont, kasket giymeye başlaması, annemi çileden çıkardı. Çünkü hayat onun için kesintisiz bir resmi törendi. Sabah kalkar kalkmaz özenle giyinip kuşanır, boyanır, hepimizden de aynı titizliği beklerdi.

"Aman yarabbi! İyice esnaflaştı bu adam. Ne olacak, dedesi de saraçmış."

Babam bizimkilerin eleştirilerine, küçümsemelerine, hatta dolaylı aşağılamalarına ses çıkarmaz oldu. Bir gün sabrı tükenerek, parlayıp hepsini sindirecek diye umutla bekliyordum. Aldanmışım. Katıldığı toplantılarda, ara sıra gazetelerde, dergilerde yazdığı yazılarda, cesur ve ödünsüz davranan babam, evde çileden zevk alan bir derviş gibi her şeyi sessizce sineye çekiyordu. Çok gücüne gidiyordu bu hali.

Önce elden düşme bir araba aldı. Sonra da geniş, değişik, gösterişli bir kitabevi açarak hepimizi şaşırttı. Bir yandan da ilginç, ses getiren, tartışmalara yol açan kitaplar yayımlamaya başladı. Bazı kitaplar hakkında soruşturma açıldı. Yıllar sonra, "Ticarete atıldığıma daha ilk adımda pişman olmuştum kızım.." diyecekti, "..bilirsin, becerikli bir insan değilimdir. Bocalayıp duruyordum. Hocalık da burnumda tutmaya başlamıştı. Az kaldı yine o dilsiz üniversiteye dönecektim. Ama anne öyle içerlemiştim ki işe dört elle sarıldım. Burası öyle kuruldu. İyi ki geri dönmemişim. Şimdi daha özgürüm."

Bir süre sonra büyük, fiyakalı bir daireye taşındık. Annemin yakınmaları kesilmiş, yerini derin bir kaygı almıştı. Bu gidişle babamın kesinlikle batacağına inanıyordu. Zavallı batmadı ama eşğine geldi. Çünkü varlıklı bir adam ablamı istemişti. Bir gösteriş yarısıdır başladı. Babam hiç itiraz etmeden, bizimkilerin her isteğini yerine getirdi. Fakat düğüne eski lacivert takımı ile katıldığı için surat astılar, arkasından da horladılar.

"İnsan yeni bir elbise yaptırmaz mı ayol? Tıpkı nikâh me-muruna benziyordu. Ah, rezil olduk."

Babamı korumak için çingâr çıkardımsa da hiçbir yararı olmadı. Ben de kendi yoluma gittim.

Dünyanın başını döndüren değişim rüzgârı, Türkiye'de de esmeye başlamıştı. Birbirimize imrenerek, cesaret vererek yola koyulduk. Gaza bastık ve uçtuk. Bizden öncekilerin hayal etmekten bile korktukları her şeyi yapıyor, toplumu sarsıyor, silkeliyor, öncü ve aykırı olmanın tadını çıkarıyorduk. Aşkı çöplüğe atmıştık. Aşk keyifli bir işemdir! Metabolizma hasta-

liğıdır! Afyondur! Köleliktir! Yanılsamadır! Doğanın aldatıncasıdır! Aşk havuzunda kazlar yüzer. Yaşasın seks!

Sokakta sigara, meyhanede içki içiyor, kahvelere dalıp tavla, langırt salonlarında masa futbolu oynuyor, maçolar gibi küfrediyor, tüm horlanmış kadınların öcünü alıyorduk. Artık erkekler bizi değil, biz onları kullanıyorduk. Ne müthiş bir devrimdi bu!

Eve geç gelmelerim annemi çıldırtıyordu. Babamı da hursuz etti. İster istemez onunla da tartışmaya başladık. Oysa birbirimize sarılmak zorundaydık. Ertesi günü eğer o barışmazsa, ben bir bahane yaratıp yayınevine uğrar, odasına daldardım. Meşe lambrili, kapısı bronz kollu, vitraylı, hoş bir odası vardı. Beni görür görmez, ne küskünlüğü kalırdı, ne kızgınlığı.

Bu ara teyzem, belki geceleri bile boyunbağıyla yatan yüksek bir bürokratla evlendi. Ablamın çocuğu oldu. Para makinası kocasının isteği üzerine İstanbul'a yerleştiler. Annem sık sık İstanbul'a gidiyordu, babamla yalnız kalıyorduk. Ama bir türlü karşılaşamıyorduk.

Bir discodan öbür partiye koşuyordum.

Askerler 12 Mart 1971'de, dolambaçlı bir biçimde idareye el koydular. Babam gözüaltına alındı. Aynı gün evi de aradılar. Annem, "Aman tanrım.." diye sızlanıyordu, "..Bir bu eksikti. Sonunda sabıkalı da oldu. Kimbilir orada burada ne laflar etmiştir."

Yirmi gün kadar sonra geri döndü. Süzölmüş, rengi solmuş, gözlerinin altı çökmüştü. Sol elini uğuşturup duruyordu. İyice hırpalanmıştı anlaşılan. Annem yalandan olsun teselli edeceğine, babama çatmaya başladı. Babam hiç sesini çıkarmadı, yıkanıp tıraş olduktan sonra işine gitti. Akşam, yıllardır görmediğim kadar neşeli geldi. Tadını çıkara çıkara içti, odasına kapanıp hesaplarına ve uduna yumuldu.

Gözüaltındayken neler olduğunu hiç anlatmadı, bir kez bile yakınmadı.

Birdenbire, birlikte geçen bunca yıla rağmen babamı hiç

tanımadığımı anladım. Nasıl bir insandı? Sahiden görüldüğü kadar güçlü, dirençli biri miydi, yoksa annemin dediği gibi vur-dumduymaz, duyarsız, gamsız bir adam mı? Tanımak için çok geçti artık. Çünkü sırf evden ayrılıp dilediğim gibi yaşamak için evlenmeye karar vermiştim. Üniversite öğrencisiydim artık. Hoşlandığım çocuğu bir akşam haber vermeden yemeğe getirdim. Hazırlıksız yakalanan annem çok öfkelen-di. Yalnız kalınca, "Bu kirli kazakla mı evleneceksin?" diye feryat etti.

"Evet!"

"Neden?"

"Kirli kazak olduğu için."

Evlendim, evlilikte aradığımı bulamadım. İki kişilik bir hücreye kapatılmış sanıyordum kendimi. Boşandık. Bizimki-lerden af dileyip eve döneceğime, bir gazeteye muhabir ola-rak girdim, bir başıma, özgürce yaşamayı seçtim.

Ailenin lanetli kızıydım artık.

Benimle ilgiyi kestiler. Umurumdaydı sanki. İşimden zevk alıyor, geçici ilişkilerle hayatımı şenlendiriyordum. Zar zor da olsa fakülteyi bitirdim. Kirli Kazak sık sık telefon ederek, "Bir şans daha ver bana.." diye yalvarıyordu, "..Evlilik tek perde-lik, kısa bir oyun değil."

"Beni rahat bırak."

Uzunca bir zaman sonra bir gün babam pattadak gazete-ye geldi. Ne kadar özlemişim. Beni aramadığı için dargın ol-duğumu unutup boynuna atladım. Yemeğe çıktık. Ayda bir Tavukçu'da, Buhara'da, Yakamoz'da, Ceylan'da buluşmaya başladık. Birbirimizi bir daha kaybetmemek için artık çok dik-katli davranıyorduk. Ne o beni sorguluyordu, ne ben evden söz açıyordum. Birkaç kez de yayınevine uğradım. İçi dönerli yarım ekmeği ısıra ısıra yerken, bakışıp gülüşüyorduk. Annem bu barbar halimizi görse, utançtan baygınlık geçirirdi.

İki yıl Münih'te okuduğunu, araba kullanmayı orada öğ-rendiğini, bir zamanlar başarısız şiirler yazdığını, gençken dans dersleri aldığını, şu ara eski Mısır halkı Koptlar hakkında

inceleme yaptığını bu yemeklerde öğrendim. Nasıl evlendiklerini de anlatmıştı bir akşam.

"..Bir toplantıda tanıştık. Şık, ciddi, antik bir heykel kadar da güzel bir genç kızdı. Ben de geleceği parlak, Türk Evi adlı kitabı büyük ilgi uyandırmış, genç bir sanat tarihçisiydim. Aramızda aşka benzer bir yakınlık doğdu. Babası büyükelçiymiş. Yeniden yurtdışına atanmış, yol hazırlığı yapıyorlarmış. Telaş içinde evlenme teklif ettim. O da galiba boş bulunup 'evet' dedi. Apar topar evlendik. İlk hayal kırıklığını, şakadan hiç anlamadığını fark ettiğim zaman yaşadım. 'Zarar yok, daha genç, zamanla yumuşar' diye düşündüm. İlk günlerin karışıklığını atlatır atlatmaz, hayatımızı değişmez bir programa bağladı. Gülme, siz de bu programlı günlerin ürünüsünüz. İstersen aptallığıma ver, bu programlı hayat beni önceleri mutlu etmişti. Mutluluğumu paylaşmaları için birkaç günlüğüne babamla annemi çağırdım. Bursa'ya yerleşmişlerdi. Söylemişimdir, babam emekli bir ilkokul öğretmeniydi, annemse alaturka bir ev kadını. Karşılama gittik. Annen, okuduğu ucuz Fransız romanlarındaki pastoral tiplere benzeyen iki insan bekliyordu herhalde. Büyük bir saz sepet ve tahta bir bavulla otobüsten inen başörtülü annemi, mest lastikli babamı görünce çarpılmışa döndü. Kaldıkları sürece, türlü tatsızlıklar etti. 'Hamile de ondan sinirli' diye avundum. Senin anlayacağın kendimi güzelce kandırıp uyuşturdum. Bir antik heykel kadar da ruhsuz olduğunu anladığım zaman, artık iş işten geçmişti. İki çocuklu, dışı süslü, içi çürük bir aileydik. Sonra anneannenler Ankara'ya döndüler. Kayınpederin hastalığı ve ölümü, can sıkıcı olayları bir süre geciktirdi. Sonrasını yaşadın. Sessiz ve kesintisiz bir didişme."

Ne bahtsız ve yalnız bir adamdı!

Eğlensin diye ara sıra, arkadaşlarım Sanem, Yaprak ve Nazan'ı da getiriyordum yemeğe. Neşeli, rahat, güzel kızlardı. Sanem en güzelimizdi. Kadınsı olmaya da karşı değildi bizim gibi. Babamın bilgisi, konuşması, düşünceleri, şaşırtıcı nükte-

leri, ince davranışları kızları, özellikle Sanem'i giderek etkiledi. Baş konumuz babam oldu. Sanem, "İnsanın içine rutubet gibi yavaş yavaş işleyen bir yanı var.." dedi bir gün, "..Doğan Hoca keşke baban olmasaydı."

Güldüm.

"Ne fark eder ki?"

"Yani?"

"Hiç durma!"

Bir yandan o, bir yandan ben harekete geçtik. Babam oralı bile olmadı. Bir gün patladım:

"Genç, güzel, ağzı sıkı, hayat dolu bir kadın, baba. Daha ne istiyorsun? Yazık değil mi sana? İska geçtiğin hayatın tadını çıkarırsın. Bizimkilerden, herkesten, her şeyden intikamını da almış olursun. Haydi!"

Aptal babam önerimi kibarca geri çevirdi. Elimi okşayıp "Kendini üzme kızım.." dedi, "..mutluyum ben. Sen varsın, işim, evim, sevdiğim dostlarım var. Sağlığım iyi. Bunlar bana yetiyor."

Ne yapsam, babamın o tutkusuz küçük burjuva ruhunu sarsamıyordum. Oysa ben daha evden ayrılmadan önce annemle yataklarını ayırmışlardı. Babam çalışma odasındaki divanda yatardı. İsrardan caydım. Sanem bir arkadaş edinip aramızdan çekildi. Babam böyle beş yıldızlı bir fırsatı kaçırdığı için pişman olmuştu galiba. Çünkü bir şey söylemek istiyor ama bir türlü açılmıyordu.

Ah yüreksiz tilki!

Acıyıp Sanem'e durumu yetiştirdim.

"Yeni arkadaşım pek sudan gelmişti zaten. Babanı yemeğe davet edeyim."

Gece telefon edip anlattı. Evine yakın diye Washington lokantasına götürmüş.

"Eee?"

"Şarap, piyano, nefis yemekler, yumuşak ışık ve yakası iyice açık yeni giysimle ben.."

"Ee?"

"..Önce çok çekingendi. Derken açıldı, sonra da hiç susmadı. Yemek boyunca, ufuksuz, çağıdı, kurnazlığı marifet sayan alaturka siyasetçileri eleştirdi, 'adım adım geri gidiyoruz' diye yakınıp durdu."

"Araya girsene."

"Fırsat veriyor mu?"

"Sonra?"

Tabii, bütün evvel zaman beyleri gibi hesabı o ödemiş, kız evine bırakıp ayrılmış.

"Niye içeri çağırmadın, gerzek?"

"Çağırma mıyım? Üstelik yatağa esans dökmüş, erotika kızılı başucu lambamı da yanık bırakmıştım. Teselli armağanı olarak yanaklarımdan öpüp gitti."

Kahretsin!

Bir akşam kızlarla toplanmıştık, konu yine babama kaydı. Sanem yemeği anlattı. Nazan en pratiğimizdi. Babamın yaşını öğrenmek istedi.

"Tam bilmiyorum. Elli filan."

Şaşırdılar.

"Aaaa! Daha genç gösteriyor."

Sanem güldü.

"Adam yaşamıyor ki yaşlansın!"

Peki ama niye hayatın tadını çıkarmaktan kaçınıyordu? Acaba Sanem'in rahatlığını mı yadırgamıştı? Benimle yüz göz olmak mı istemiyordu? Bizimkilerin duymasından mı korkuyordu? Bu dinazorlar aşka maşka inanırlar, yoksa bu yaştan sonra Sanem'e âşık olmaktan mı çekiniyordu? Bütün olasılıkları ve tanıdığımız kadar babamı tartıştık, işin içinden çıkamadık. 12 Mart'ın coplu eğitiminden geçmiş olan Yaprak, "Adamcağız ne o, ne bu.." dedi, "..bence iktidarsız. Gazaltına alındığı zaman elektrik tedavisinden geçirmişler herhale."

Evet, ya bedence iktidarsızdı, ya da ruhca. Sanem "Belki ben iyileştirebilirdim" diye içini çekti.

Babamı rahat bırakmayı kararlaştırdık.

Uzun aralıklarla yine birlikte oluyorduk ama Sanem bile tehlikeli sularda yüzmüyordu artık. Bol bol konuşup yiyip içiyorduk. Yalnız olduğumuz bir akşam, babam sıkıntıyla, "Arkadaşlarını bir süre getirme, kızım." dedi.

Bozuldum.

"Neden?"

"Annene, seninle, zaman zaman da arkadaşlarınla birlikte yemek yediğimizi söylemiştim. Sana zaafımı bildiği için ses çıkaramıyordu. Kimden duyduysa, Sanem'le Washington'a gittiğimizi öğrenmiş. Bilirsin, kavga etmez, açık konuşmaz, insanı azar azar zehirler."

"Kıskançlık ha?"

Güldü.

"Hiç umutlanma. Malına düşkün bir çocuğun bencilliği gibi bir şey bu. Onun için.."

Uzanıp yanağından öptüm, "Merak etme.." dedim, "..ben uygun bir bahane bulurum, kızlar bir daha gelmezler. Hatta sorun oluyorsa, beni de boş ver."

Gözleri yaşardı.

Babamı hiç böyle görmemiştim. Ne kadar insandı o anda ve ne güzeldi. İçkiye sarıldım. Sabah soğuk yatağımda uyan-dım. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Fırlayıp koştum. Babam sofrayı kurmuş, çay yapıyordu.

"Babaaaa!"

Dönmeden, "Günaydın kızım" dedi.

Kahvaltıda anlattı. Fital gibi sarhoş olmuşum. Evin adresini ağzımdan zorlukla alabilmiş. Zar zor yarı soyup yatırmış. Bırakıp gitmeye kıyamadığından, tek lüksüm olan kadife masa örtüsüne sarınıp divana uzanmış.

"Üşümüşündür. Yanımda yatsaydın."

"Ben sarhoştan korkarım. Üstelik fortissimo horluyordun."

"Teessüf ederim!"

Kızarmış ekmek kokusu, özenli sofraya, kan kırmızı çay ve babam, içimi ısıtmıştı. Bir daha dışarda yemek yemedik. Artık evi elimden geldiğince toplu tutuyor, geleceği gün anahtarını paspasın altına bırakıyordum. Benden önce damlayıp mutfağa giriyor, harika yemekler hazırlıyordu. Oysa enayi annem, babamı mutfağa sokmazdı.

Yedek bir anahtar yaptırdım, yararlanmayacağını adım gibi biliyordum ama "Ben yokken kullanabilirsin.." dedim, "..Biliyorsun, iş dolayısıyla sık sık oraya buraya gidiyorum."

Sırtımı okşayıp geçti.

Her gelişinde, bol yiyecek ve sanatla ilgili kitaplar getiriyordu. Eşyama da yavaş yavaş yeniledi. Küçük bir televizyon aldı. İki de olağanüstü resim armağan etti. Cemal Bingöl ve Orhan Peker. Bir gelişinde, "Direksiyon dersi al.." dedi, "..Acemiliğini benim külüstürle geçiştirirsin. Sonra sana da yeni bir araba alırız."

Artık benim de bir gösteri yapmam gerekiyordu. Yemeğe çağırdım. Hazır mezelerle güzel bir sofraya hazırlanmış, sevdiğini bildiğim alaturka şarkıların plaklarını almıştım. Çok sevindi. O akşam pek az konuştuk, bolca içtik ve o alelade şarkıları dinledik. İçlerinden birini ardarda iki kez çaldı.

Yalnız bırakıp gitme bu akşam yine erken

Öksüz sanırım kendimi ben sensiz içerken..

Ben mi savunmasızdım, yoksa şarkı mı acımasızdı, bilmiyorum, iç bayıltan bir melankoli yavaş yavaş dört bir yanıma sardı. İçime yine sebepsiz bir yalnızlık çöktü. Ne oluyordu bana kaç zamandır? Ne güzel yaşıyordum sultan gönlümce.

Babam gece yarısına doğru, "Ben biraz uzanayım" dedi, uykusu gelmiş bir çocuk gibi divana kıvrılıp uyudu. Usulca üstünü örtüp yüzünü seyrettim.

İyimserliğinin demir maskesi ağır ağır eriyip iç yüzünün ortaya çıkacağını sanıyordum. Solgun yüzüne, sanki hayatın

bütün lezzetlerini, yani sevap ve günahlarını tatmış bir insanın tarifsiz doygunluğu yayılınca şaşırıp kaldım. Demek sahidten mutluydu. Ama neden? Bu kadar mutlu olması için o kadar az sebep vardı ki.

Bir şeyler sayıklamaya başlayınca heyecanlandım. Belki bu kez babamı çözebilecektim. Ne dediğini anlamak için iyice sokulup kulak verdim. Sadece birkaç sözcük anlayabildim: Ateş kuşu.. Tarçın.. Aşk raksı..

Umutumu kesip yattım. Başım fıldır fıldır dönüyordu.

Kurulu ve ulu düzeni değiştirebileceğimizi sanarak, sevimli içgüdülerimizin, kahramanca düşüncelerimizin peşine takılıp neler yapmıştık, değil mi Sanem? Ama yalnız biz değiştik. Bir avuç insan. Kurulu ve ulu düzen sürüp gidiyor. Bu ölü denizde, gelip geçici keyifleri, küçük hazları, yapıntı sevinçleri birbirine ekleyerek yaşamaya çalışıyoruz.. Hiç mutlu olmadık.. Ama babam, tekdüze, basmakalıp, renksiz, heyecansız hayatına, onca yalnızlığına ve nice tersliklere rağmen mutlu. Galiba eski insanların gizli çıkılarında her derde deva bazı iksirler, türlü yaşama hünerleri var. Keşke bizim de böyle iksirlerimiz, hünerlerimiz olsaydı...

Sabah uyandığımda babam gitmişti.

İlk fırsatta, o giz dolu sözcüklerin anlamını sormaya karar verdim. Bir gün sordum da. Çenemi okşayarak, "Şairi bilinmeyen eski bir Kopt şiirini çevirmeye çalışıyorum yıllardır.." dedi, "..Alt-Ahmim lehçesiyle yazılmış, ilkel, garip, upuzun bir şiir. Uzmanlar, Nil'in taşıdığı yıllardan birinde, büyük bir olasılıkla 347 yılında yazıldığını tahmin ediyorlar. Aslı tek parça. Ben kolay anlaşılсын diye, şarkı adını verdiğim bölümlere ayırdım şiiri. Uğraşıp duruyorum işte."

"Okusana!"

"Daha birinci şarkıdayım."

"Olsun. Onu oku."

Epeyce nazlandı ama ısrarına dayanamayıp okudu.

sıcak taş yollardan geçerek
sevgilime gidiyorum yine
yüreğim ateş kuşu

daha gölgem düşmeden üzerine
kalın kapı sessizce aralanıyor
ve içeri çekiyor beni
iki yumuşak el
ne varsa evrende
hepsi dışarda kalıyor
bin yıllık özlemle sarılmak istiyorum
rüyalarını bile kucaklamak için

parmaklarının ucunda yükselip
onca zaman sonra ilk kez
öpüyor beni
ve kollarımdan sıyrılıp nazla
önüme düşüyor
uzun giysisini dalgalandıra dalgalandıra
ayakları ve omuzları çıplak
nice mevsimlerden ve umutlardan geçerek
arkasından akıyorum

odası loş ve serin
hava tarçın kokuyor

Durdu.
"Kızın adı Aziru."
"Aziru. Anladım."

Aziru
biliyorum sevgilim
dedi
kaç zamandır

bedenimiz
ikimizi de aşk raksına çağırıyor
ama
bugün de
sabırlı olmanı istiyorum
ipek böceği gibi
çünkü tapınma gibidir aşk da
telaşa gelmez hiç

bu taze kadın
iyi yürekli, cömert tanrıların
bir ödülüydü bana
güzelliği gözlerimi yakıyordu
yüreğimi acıtıyordu sevgisi
ne dese yapmaya hazırdım
gem vurup azgın duygularıma
isteğine boyun eğdim

Başlangıç çok şey vaadediyordu ama sonu biraz baygın gelmişti bana. Kırmamak için çok hoşuma gittiğini söyledim. Gözleri keyifle kısıldı.

"Sonra?"

"Üç aylık bir sanat dergisi çıkarmaya karar verdim. Orada parça parça yayımlayacağım. O zaman okursun."

"Nerden aklına esti bu şiiri çevirmek?"

"Şiirdeki kadına âşık oldum."

"Bir hayalle avunacağına, gerçek birine âşık olsana."

Acıyarak baktı, "Aşk doğal afete benzer kızmı.." dedi, "İstemekle gerçekleşmez ki. Kendiliğinden gelir."

Kucağına atlayıp taşkın bir sevgiyle kollarımı boynuna doladım.

"Doğru söyle, hiç âşık oldun mu?"

Acı acı gülümsedi.

"Evet."

"Kime?"

"Annene."

"O kazayı geç. Başkasına âşık oldun mu, onu söyle."

Gözlerini kaçırıyordu, yemini bastırdım.

"Söylemezsen ölümü öp!"

Derin bir soluk aldıktan sonra, "Evet" diye fısıldadı. Viva! Sonunda büyük sırrına ulaşmıştım.

"Kime? Çabuk anlat!"

"Bir öğrencime."

Merakım bir anda söndü.

"Ohoooo, bu eski bir hikâye olmalı."

Beni yavaşça divana bırakıp ayağa kalktı.

"Haklısın kızım. Eski ve sonu gelmeyen bir hikâye."

Boş yere merak ve umuda kapılmışım. Zaman aşımına uğramış küçücük bir sırrı varmış garibin. Ama çok şaşırtıcı bir itirafta bulunmuş gibi rahatlamıştı.

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı, benimle ilgili?"

"Hayır."

"Haydi öyleyse, giyin de yemeği dışarda yiyelim."

Vınlayıp deri ceketimi sırtıma geçirdim.

"Hazırım. Nereye gideceğiz?"

"Gar gazinosuna."

Yolda sordu.

"Hâlâ direksiyon dersi almıyor musun?"

"Vakit bulamıyorum ki."

Halk gittikçe artan kanlı olayların korkusuyla erkenden evlere kapandığı için yollar ıssız. Hava kirli ve soğuk. Ara sıra sirenlerini öttüre öttüre polis arabaları geçiyor, bazı köşelerde panzerler bekliyordu.

Gazino yarı boş ve fazla sıcak, müşterilerin çoğu erkekti. Yüksek sesle konuşup gülüşmekteydiler. Çoğunluğun kılığı kıyafeti benimki gibiydi. Babam, "Ankara küçük bir kentti.." dedi, "..Gittikçe büyük bir kasabaya dönüşüyor. Bu hali demokrasimize daha yakışıyor. Çünkü o da kasaba demokrasisi."

Eski Ankara'yı övdü, Ankara Palas'ı, Süreyya pavyonunu, Karpıç, Şükran, Üç Nal, Turan ve Missouri lokantalarını anlattı. Program sona ermiş, orkestra tozlu bir slow çalmaya başlamıştı. Bir değişiklik olsun diye, "Haydi, bari dans edelim" dedim. Birkaç yürekli çiftle birlikte kalktık. Erkeklerin gözleri, bir savaş gemisinin topları gibi sahneden piste çevrildi. Topların ve bıyıkların gölgesinde dönmeye başladık. Sokağa çıkma yasağının başlamasına az kalmıştı.

Birkaç tur atıp geceyi tamamladık.

Uyumak için bir kadeh konyak içip yatağa girdim. Sonunu beğenmemekle bin beş yüz yıllık şiire haksızlık mı etmiştim acaba? Hayır canım! Aziru, şairle kimbilir kaçınıcı kez buluşuyor da hâlâ nazlanıyor.

Salak!

Mekanik bir ses uykumu parçaladı. Kahretsin! Telefonun fişini çekmeyi unutmuşum. Arayan Nazan'dı. Sabaha karşı babamın işyerinin önünde, tahrip gücü yüksek bir bomba patlamış.

"Şimdi televizyon söyledi."

"Anladım!"

Telefonu kapatıp yataktan fırladım.

İki vitrin de yerle bir olmuş, raflar, bölmeler yanmış, ahşap tavan bile çökmüştü. Yoğun duman içinde itfaiyeciler, kitap ve kâğıt deposuna sıçrayan yangını söndürmeye çalışıyordu. Kaynaşan kalabalığın arasında babamı gördüm. Demir maskesini çıkarıp atmış, nesi varsa hepsinin tükenişini izliyordu. Öyle çaresiz, yıkılmış bir görünüşü vardı ki gözyaşlarımı tutamadım. Kalabalığı zorlukla yararak yanına sokuldum. Bir dala tutunur gibi kolumu yakaladı. Bir daha da bırakmadı.

Öğle üzeri yangın bastırılmış, tonlarca kâğıttan, binlerce kitaptan geriye cıvık bir kül çamuru kalmıştı. Babam, "Ben eve gidiyorum.." dedi, "..uykum var." Kolumu bırakıp uzaklaştı. Omuzları çökmüş, kamburu çıkmış, başı önüne düşmüştü.

Sirtında çarmihıyla yokluğa yürüyen İsa'yı andırıyordu.

Acımı biriyle paylaşmalıydım! En uygunu Kirli Kazak'tı ama alçak yerinde yokmuş. Tanıdığım öteki erkekler ancak zevk paylaşmayı bilirlerdi. Çaresiz, kızları çağırdım. Babamı sevdikleri için onlar da çok üzölmüşlerdi. Kafayı çekip dertleştik.

Ne yapabileceğimizi düşünüp gevezelikle vakit öldürürken, babam toparlandı, eski iyimserliğine kavuştu. Hiç geçmeyeceğini sandığım ezikliği, yılgınlığı pek kısa sürmüştü. Coşkuyla işe sarıldı, sigortayla boğuştu, bankaları zorladı, belki de birçok riski göze aldı, yayın ve kitabevini yeniden açtı.

Modaya uyarak verdiği açılış kokteyline, nasıl olduysa annem de gelmişti. Her zamanki gibi şık, gösterişli ve hâlâ çok güzeldi. Kapıda karşılaşınca ne yapacağımızı ikimiz de şaşırdık. Paldır küldür selam verip içeri attım kendimi. Bir köşede durup bizimkileri seyrettim. Babam yorgun ama neşeliydi; annemse kazaklı, montlu, kabanlı, parkalı, sakallı ya da tıraşı uzamış ünlüler kalabalığını merak ve şaşkınlık içinde süzüyordu. Beğeneceği gibi tam takım giyinmiş, beyaz gömlekli tek kişi vardı içerde, o da babamın rüküş muhasebecisiydi. Bir delikanlı davetlilere derginin ilk sayısını dağıtıyordu. Bana da verdi. Küçük boyda, bol sayfalı, çarpıcı bir dergiydi. Annem kokteyl bitmeden ayrılınca, çifte başarısını kutlamak için babamın yanına koştum.

Kalanlarla birlikte beni de Liman lokantasına götürdü. Saçları, kaşları, bıyığı ve karmakarışık sakalı arasından yalnız heybetli burnu ve kor gibi gözleri görünen bir ressam uzun süre beni kesti. Hiç hoşuma gitmemişti adam, karşılık vermedim. Rasputin, sağında oturan her boka nane kadına dönmek zorunda kaldı. Uzaktan bir dizi silah sesi yansıdı. Yanımdakiler aldırmadılar bile. Hayatı teğet bile geçmeyen kuramsal konulara gömölmüşlerdi. Masanın öbür ucundakiler karşılıklı şiirler okuyup birbirlerini piyazlıyorlardı. Gecenin sonuna doğru

iki tiyatrocunu hiç yoktan kavga çıkarmayı başardı. Kalktık. Babam, "Seni eve bırakayım.." dedi, "..biraz yürümüş olurum."

Yola düştük. Koluna asıldım.

"Belini hiç doğrultamayacaksın diye ödüm patlamıştı. Sana nasıl yardım edebiliriz diye günlerce toplanıp dertleştik, biz daha bir çare bulmadan sen kendine geldin."

Suçlu suçlu baktı.

"Özür dilerim.."

Gülüştüm bomboş sokakları çınlattı.

"..Arkadaşların için bir şey yapmam gerekiyor galiba. Bir gün sende toplanalım öyleyse. Bu ara işim başımdan aşkın. Mayıs nasıl?"

"Uygun."

Ancak Haziran başında toplanabildik. O gün babam ıdunu da getirmişti. "Senin sevdiğin müzikten hoşlanmazlar ki." diyemedim. Hazırlık yapmak için mutfağa girdi.

TEYZEMİN kocası başhekimin odasından çıktı. Hızla önümden geçip yüce işine gitti. Beni görmedi bile. Asım Efendi kapıya kadar geçirdi. Dönüp yeniden yanıma çöktü. Acı ortaklığının verdiği bir samimiyetle omuzuma dokundu.

"Gidemeyeceğini gazeteye bildirdin mi, kızım?"

Aklıma bile gelmemişti.

"Yoo!"

"İstersen sen de git. Ben nasıl olsa buradayım. Bir şey olursa sana.."

Yüzümü görünce, "Kusuruma bakma.." dedi, "..benimkisi boşboğazlık. Gidemezsin elbette. Seni ne çok severdi, değil mi?"

Sanki babam ölmüş gibi konuşuyordu dangalak. Ama öyle masum bir hali vardı ki öfkem parlamadan söndü. Üzüntü içinde mırıl mırıl konuşmayı südürdü.

"..Ben ta 1962'de girdim babanın yanına. Sen daha ço-

cuktun. Şimdi 1987'deyiz. Demek yirmi beş yıl olmuş. Dile kolay. Bir gün bile kırmadı beni.."

Bir sigara daha yaktım.

KIZLAR tam saatinde gelmişlerdi o gece. Üçü de derli toplu giyinmişti. Babamla uzun zamandır görüşmedikleri için bir türlü havaya giremediler. Babamın donattığı sofraya geçtik. Ciddi konulara daldılar. Gece güme gitmek üzereydi. Babam sessizce kalktı, elinde udla döndü. Yaprak, kadehini bir hamlede bitirip Doğu romantizmine karşı kendini koruma altına aldı. Nazan kulağıma eğildi.

"Uzatmaz değil mi?"

Sanem umutsuzca gözlerini kapamıştı. Safalak babam uzun bir akorttan sonra, "Hazır olun.." dedi, "..birlikte söyleyeceğiz!"

Artık dayanamayıp patladım.

"Senin şarkılarını bilmiyoruz ki baba. Özür dilerim ama sevmiyoruz da. Müzik dinlemek şartsa.."

Kızmadan sözümü kesti.

"İlk gençlik döneminizin şarkılarını söyleyeceğiz yavrum. Hiç olmazsa kulak dolgunluğunuz vardır."

Parmaklarını udunun telleri üzerinde dolaştırdı ve gitar gibi çalarak bir şarkıya başladı. Ağzımız açık bakakaldık. Elvis'in en harika parçasını söylüyordu.

Are you lonesome tonight,

Do you miss me tonight?

Çılgınlıklarımız evi titretti. Elvis'le kalmadı, geri gelmez günlerimizin ayak ucuna çiçek bırakır gibi Beatles'dan Tom Jones'a, Adamo'dan Joan Baes'e, Shirley Bessey'den Yves Montand'a geçti, biz de çılgınca kendisine katıldık. Şarkı, şaka, coşku, neşe ve hüznü dolu, ne olağanüstü bir geceydi!

Babam step gösterisi bile yapmış, hatta şiirden İkinci Şarkı'nın başlangıcını da kendiliğinden okumuştur.

İkinci Şarkı

nil nehrinin taşıdığı yıldız
sabır dolu bir günün sonunda
teşekkür ederim
dedi
gözlerini içime çevirerek
çoktan hak ettiğin
bir armağan vereceğim sana
ister şiirinle yaşat
ister yüreğinde sakla
bu günü

çünkü
sırlarımı açmaya karar verdim
sabrını kutsamak için
otur ve seyret beni

içimde aç kurtlar ulurken
bir uslu köpek gibi oturdum
canımı gözlerime toplayarak

sarı tüniğini
altın tozlarını silkeler gibi
omuzlarından çözüp
ayaklarının dibine düşürüverdi
birdenbire

çıplak kaldı dolunay gibi
gözlerime sığmadı
taşkın güzelliği
tanrım
çılgın kanımı soğut
ve
kiskanma sakın
senin yarattığın bir şaheseri öveceğim için

yüzün yaz günü kadar parlak
ey sevgilim
gözlerin akdeniz gecesi
taze bir güle benziyor dolgun ağzın
saçların bir çavlan gibi dökülüyor
çıplaklığını kucaklayarak
yuvarlak omuzlarından aşağı
boynun benzersiz bir çiçek taşıyan dal gibi
gururlu
bir altın heykele benziyorsun
ey Aziru
gergin tenin
ışıl ışıl yanıyor
kımıldadıkça
fildişi kollarının ucundan
yere damlıyor
süt gibi parmakların

göğüslerin iki bereketli
ve çiçekli meyve
dimdik
ve kıvrak

Okumayı kesti.

"Arkasını dergide okursunuz.." dedi, "..çok geç oldu. Son bir şarkı söyleyip kaçacağım. Bu da benim gençliğimin şarkısı. İtiraz etmeyin, Elvis'in şarkısını andırıyor. Çünkü bütün iyi şarkılar aynı soydandır, yadırgayacağınızı sanmam."

İtiraz edecek halimiz mi kalmıştı zaten? Hiçbirimizin hayatına böyle kendini hemen ele vermeyen, perde perde açan, çarpıcı bir erkek girmemişti şimdiye kadar. Bizimkiler cam gibi dümdüz ve saydamdı. Udu, bir kadını kucaklar gibi şefkatle göğsüne çekti. Üzerine eğildi. Yorgun, sıcak, sigaradan örselenmiş sesi, gittikçe yoğunlaşan bir sis gibi odayı doldurdu.

Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır

Yalnız senin aşkın ile ruhum solacaktır..

Galiba geçmişe karışıp gitmiş tek aşkının anısıydı bu şarkı. Bu ölgün anıya tutunmuş yaşıyordu. İçim sızladı. Bitirince kalktı. Yıkılmaz yalnızlığına uğurladık.

Kızlar bende kaldılar. Bu gece ve geçmiş hakkında konuşulacak ne çok şey vardı! Başlarsak sabaha kadar otursak bitmezdi. O yüzden tek söz etmeden sofrayı topladık. Yaprak divana uzandı, Nazan iki koltuğu birleştirip kıvrıldı. Sanem yanımda yatacaktı. Yatağa girer girmez, "O ne yürekten söylemişti öyle.." dedi, "..İçime oturdu. Bana öyle geliyor ki baban.."

Boş tahminler yürütüp de uykumu piç etmesin diye iki cümleyle öğrencisine olan aşkını anlattım. Yüzü aydınlandı.

"Ooooo! Eski hikâye ha! İyi ki söyledin. Yoksa kıskançlıktan kuduracaktım. Anlaşılan bir daha da görmemiş kızı, eski hayaliyle avunuyor. Görmüş olsa, bu kadar duyarak söyleyemezdi."

"Neden?"

Kıkırdadı.

"O güzel sevgili, çoktan çoluk çocuğa karışmış, gıdısı sarkık, tombul bir büyükanne olup çıkmıştır da ondan. İyi geceler hayatım."

İşığı söndürüp arkasını döndü. Bir an sonra da uyudu. Ben de sakın kafayla olup bitenleri düşünmeye çalıştım. Ders aldığını bildiğim için o çarpıcı step gösterisine şaşırmamıştım. Ama nasıl oluyordu da 1960'ların şarkılarını biliyordu? En sevilen şarkıları seçmeyi nasıl becermişti bu esrar kumkuması? Bu tür müzikle hiç ilgilenmezdi ki. Üstelik, Kopt şiirinden tehlikeli bir parça da okumuştı. Acaba sarhoştı da.. Yoo, çok içmemişti ki. Öyleyse ondan beklenilmez davranışların sebebi neydi? O bilge edasına, kilitli ruhuna, ciddi tavrına ne olmuştu birdenbire?

Hiç çakamayacak mıydım ben bu adamı?

Koşturup durduğu için babamla ancak Temmuzda buluşa bildik. Beni büyükleri kandırmış muzip bir çocuk gibi dinledi, yakıştırmalarımı, senaryolarımı bir anda yerle bir etti.

"Yahu, hep siz çaktırmadan benimle dalga geçecek değildiniz ya, bu kez de ben sizinle eğlenmek istedim. Şarkıları bilen birinden sorup öğrendim."

Kıs kıs güldü.

"Hayli zamanımı aldı ama değdiği anlaşılıyor. Sizi epeyce uğraştırmışım. Son şarkıya gelince, haklısın kızım, o bildiğin olayla ilgili bir anı. Ne yapayım, hepiniz geçmişe dalıp gitmiştiniz. Aranızda geçmiş olmaya, tamtakır bir insan gibi oturmak istemedim, bir şeyler yaşadığımı sezdirmek hevesine kapıldım. Hep soğuk akılla yaşayacak değilim ya. Şiiri de bir değişiklik olsun diye okudum. Güzel bir kadının çıplaklığını övmek kızlara ayıp olduysa.."

"Niye ayıp olsun? Rahibe mi bunlar? Bunca yıl sonra açılıp saçıldığın için apışıp kaldılar. Yoksa üçü de çok beğendi."

"Ya sen?"

"Ben de beğendim. Hazret-i Süleyman'ın Neşideler Neşidesi gibi yüzyılları aşmışlıktan gelen tuhaf bir tadı, cesur ve ince bir üslubu var."

Dudakları gizli bir gülüşle kıvrıldı. Memnun mu olmuştu, yoksa bilgiçliğimle mi alay ediyordu, anlamadım. Amaaan! İnce eleyip sık dokumaktan yorulmuştum artık.

Derginin 1980 yaz sayısında ilk iki şarkıyı, olağanüstü güzel desenlerle süslenmiş olarak yayımladı. Başına bir de not koymuştu: "Bu şiirin aslını bana armağan eden sevgili Albertina'ya, benzersiz cömertliği için minnetlerimle."

Telefona sarılıp kutladım ve sordum.

"Albertina da kim? Hiç sözünü etmemiştin."

"Sanat tarihiyle ilgilenen çok eski bir meslektaşım."

Gece Sanem'i arayıp İkinci Şarkı'nın devamını okudum.

belin buğday sapı kadar ince
ak mermerden yontulmuş
bir çift sütun
zambak beyazı bacakların
görmeli kalçalarını
ve çimenlere gömülü dişiliğini taşıyor
öünçle
dizlerin bir çocuğun gülüşü kadar güzel
bir tay gibi narin bileklerin
gümüş halhalların
yüreğimde çınlıyor
salınmasan da

haydi diye fısıldadı raksının sonunda
git artık
aklın çözülmeden
bir karış ötesi yangın
hazır değilim daha
kül olmaya

sessizce ayrıldım yanından
yüreğimi bırakarak
küçük ayaklarının dibine

Sanem, "Böyle bir güzele ben bile âşık olurum.." dedi
kahkaha atarak, "..yapmadığım bir o delilik kalmıştı."

Askerler bir süre sonra, yönetime bir daha el koydular.
Meclis dağıtılıp anayasa yürürlükten kaldırıldı, parti liderleri
ile birçok milletvekili gözaltına alındı, sendikalar, dernekler
kapatıldı, tutuklamalar başladı. Çok geçmeden, içindeki bir
yazıdan dolayı soruşturma açılıp o güzelim derginin yaz sayısı
toplatılacak, yayını da yasaklanacaktı.

Haberi duyunca kahroldum. Kimbilir babam ne kadar
sarsılmıştı. Telefona sarıldım. Teselli etmeye çalıştım. Güle-

rek, "Bu fırtına da geçer.." dedi, "..Ne zaman buluşuyunuz, sen onu söyle."

"İzmir'e gidiyorum. Döner dönmez."

"Tamam!"

Dönünce Çankaya'daki Hülya lokantasına götürdü. Ama cıma denk düşen, sakın, تنها bir yerdı. İşbilir bir garson masayı sessizce donatıp kadehlerimizi doldurdu.

"Sağlığına kızım!"

"Sağlığına babacığım!"

Yüzünün çizgileri derinleşmiş, saçı azalmıştı ama rengi çok iyiydi. Dik yakalı, beyaz bir kazak, kahverengi süet ceket giymişti.

"Bugün pek şıksın."

"Sen de pek güzel."

Memnun etmek için ehliyetimi çıkarıp önüne bıraktım.

"Oo, kutlarım."

Uzanıp yanağımdan öptü.

"Yarın gel, külüstürü al. Bana çok hizmeti geçmiş, gün görmüş bir arabadır. İyi bakmanı rica ediyorum."

İkinci kadehte daha da neşelendi. Zamanıydı galiba. Yumuşak bir sesle, "Baba.." dedim, "..ben mi çok aptalım, yoksa sen mi çok çapraşıksın, kestiremiyorum. Çalıştım fakat seni bütünüyle okumayı başaramadım."

"İnsan kendini bile bütünüyle okuyamıyor.." dedi, sonra sahte bir öfkeyle yüzünü buruşturdu, "..Yine beni mi konuşacağız?"

"Lütfen. Yoksa meraktan çatlayacağım."

"Niye?"

"Evde mutsuzsun. Haksız yere gözaltına alındın, işkence gördün. İşyerin yandı. Yine askeri idare geldi. Yıllarını verdiğin şiir gürültüye gitti. Dergin ipe çekildi. Üniversitelerden yine uzaklaştırmalar başlamış. Halk seyirci. Basın yalpalıyor. Aydınlar suskun. Bütün bunların seni üzmemesi olanaksız.

Duygusuz bir erkek, sıradan bir insan, bencil bir aydın değilsin ki. Ama her şey tıkırındaymış gibi yaşıyorsun. Söyler misin, seni ayakta tutan ne?"

Arkasına yaslandı, "Bir gün bunu sormanı bekliyordum.." dedi, "..Senden önce davranarak birkaç kez açılmak istedim. Fark ettin ama sanırım başka şeylere yordun. **Evet, Sanem'den söz açmak istediğini sanıyordum.** Albertina da, Azize de anlamayacağın kanısıyla susmamı tavsiye edip duruyorlardı. Ben de caydım. Haksız değiller. Çünkü sabırsız, değişken, hoyrat, bencil bir çağın çocuğusun. Anlayabilecek misin bilmem, yine de beni ayakta tutan şeyi özetlemeye çalışacağım."

Hafifçe öne eğildi.

"Bak kızım, uzun yıllar önce, olağanüstü bir varlık benimle ilişki kurdu. O günden beri, kısa aralar dışında her gün ses olarak beliriyor. Zaman zaman da çeşitli kimlikler altında somutlaşıyor, bana güç ve yaşama sevinci veriyor. Bütün olumsuzlukların izini silip süpüren, beni her yıkılışında yeniden diriltten işte bu mucize."

İşletiyor mu diye yüzüne baktım. Hayır. Hiç görmediğim kadar ciddi ve içtendi. Şefkatle uzanıp elimi tuttu.

"..Bak, daha ilk adımda afallayıp kaldın. Haklıymışız değil mi? Senin bu gizemli ilişkiyi öğrenmeni, sandığın gibi mutsuz olmadığımı bilmeni istiyorum. Ölümünden sonra çalışma odama bir göz at. Birçok ipucu bulabilirsin. Olayları özel bir yöntemle not ettim. Daha doğrusu notladım. Aklını çalıştırırsan her şeyi kolayca çözebilirsin. Ama öğrendiklerini kesinlikle kendine sakla, başkasının haberi olmasın lütfen. Hele annenin üzülmesini istemem. Kusura bakma, daha fazla açıklama yapamayacağım. İzinli değilim. Bu bulanık özetle yetinmek zorundasın. Tamam mı yavrum?"

Bu karanlık sözlere açıklık getirmesini istemeliydim ama içime bir ürküntü çökmüştü. Keşke o aptal soruyu sormasay-

dim. Babamın bu hasta yanını bilmeden vırıp gidecektim. Sesim miyavlar gibi çıktı.

"Tamam."

Rahatlayıp başka konulara atladı. O garip sözleri, eve girdince tıpatıp not etmek için kafama kazımaya çalışıyordum, neler söylediğine dikkat edemedim.

Ayrılmadan önce, evin önünde, yüzümü iki elinin arasına aldı. "İnan ki.." dedi, "..her şeyi anlattım. O çapraşık olayı, böyle eksiksiz özetlemeyi nasıl becerdim, ben de şaşıyorum. Hikâyeyi öğrendiğin zaman, bu açıklamamı sen de beğenecek ve çok eğleneceksin!"

Burnumun ucundan öptü ve lastikleri öttürerek uzaklaştı. Gece yarısı Sanem'i uyandırıp babamın söylediklerini anlattım. Onun da aklı karıştı.

"Amma boktan iş. Olağanüstü varlık.. Ses ve görüntü olarak beliren mucize.. Çeşitli kişilikler.. Somutlaşma.. Yarın toplanalım!"

Yaprak, Dr. Drake'in Anormal Davranışlar Psikolojisi adlı kitabını getirmişti. Doktor dayısından almış. Hayal görme, ses duyma, musallat fikir, masal uydurma gibi bölümleri tarayıp babamdaki belirtileri içeren hastalıkları saptadık: İdrak ya da heyecan bozukluğu, psikastenî, nevrastenî, yaş dönümü melankolisi, mania, bunama...

Hangisiydi babamınki? Koca adamı zorla doktora götüremeyeceğime göre, ne yapmam gerekiyordu? Her kafadan bir ses çıkıyordu. Sanem, "Bir kadından söz ettiğini söylemiştin.." dedi sıkıntıyla, "..neydi adı?"

"Ee, şey, Azize."

"Kimmiş?"

"Sormak aklıma gelmedi."

"Aptal sen de! Belki o kadın bizi aydınlatabilirdi."

Ertesi günü öğle tatilinde yayınevine damladım. Oradan buradan konuşarak hamburgerlerimizi yerken, aklıma geliver-

miş gibi Azize'nin kim olduğunu sordum. Sükûnetle, "Albertina'yı biliyorsun.." dedi.

"Evet."

"..Onun can yoldaşı. Nazik, ürkek, aneanne olduktan sonra metafizik olaylara merak sarmış, platonik bir hanımefendi."

O an ayıldım. Asıl anahtar kişi Albertina'ydı elbette. Ayrılrken arabasını verdi.

"Güle güle kullan kızım. Kendine ve ona iyi bak."

Büroya arabayla gittim. Herkesin artık bir arabam olduğunu öğrenmesi için klakson çala çala park ettim. Hata etmişim. Herkese çay ısmarlamak zorunda kaldım. Başım boşalınca Sanem'i arayıp konuşmayı aktardım. "Tamam, Albertina'yı bulmayı bana bırak!" dedi.

Bir hafta sonra telefon etti.

"Ulaşabildiğim bütün hocalar ve eski öğrencilerle konuştum. Küçük adı Albertina olan birini ne tanıyan var, ne de hatırlayan. Bugün de en mini eteğimi giyip fakülte sekreterini ziyaret ettim. Zavalılık yardım için çırpındı."

"Sonuç?"

"Kayıtlarda da öyle biri görünmüyor!"

Kahretsin!

Babam hayalle gerçeği birbirine mi karıştırıyordu, ne? Yoksa kurduğu hayal dünyasını tümüyle gerçek sanmaya mı başlamıştı? Sorguya da çekemezdim. Huylanıp içine kapanacağından korkuyordum. Nazan, "Sakin olun.." dedi, "..adına bakılırsa kadın İtalyan."

"Belki de İspanyoldur."

"Niye İsviçre'nin İtalyan kesiminden olmasın?"

"Öyleyse bütün bu elçiliklerin hepsiyle ilişki kurup.."

"Mısır tarihiyle ilgilendiğine göre.."

"Sanat çevrelerini yoklarsak.."

Araştırma alanı büyüdükçe büyüdü. Nereye el atsak, aynı yanıt alıyorduk:

"Tanımıyoruz."

O güne kadar gerçek bizim için kolay algılanır, göz önünde duran, düz bir şeydi. Bu kanımız ağır ağır devrilip parçalanmaya, ayrışıp toz olmaya başladı. Gerçeğin sıradan bir zeresi olan bir adamda bile kurcaladıkça yeni özellikler, beklenilmez çizgiler, saklı köşeler ortaya çıkıyordu.

Yürüttüğümüz soruşturmadan habersiz olan babam yine ayda bir, eli kolu dolu gelip mutfağa giriyordu. Hiçbir anormal davranışı yoktu. Kaygı ve kuşku içinde yaşamaktan yorulmuştum. Bir yemekte her şeyi göze aldım.

"Baba!"

"Evet kızım?"

"Biliyor musun, biz sekiz aydır Albertina'nın izini kovalıyoruz. Hiç kimse hatırlamıyor, tanımıyor, bilmiyor. Ne demek bu?"

Çok güldü.

"Albertina kadıncağızın takma adı da ondan."

"Niye söylemedin?"

"Sormadın ki. O takma adın ilginç bir öyküsü de vardır. Dinlemek ister misin?"

Aptal aptal başımı salladım.

"Yıllar önce, Albert Einstein'a ilişkin çok ilginç bir belge bulmuş, bana yolladı. Bayıldım. Belge benim ve onun hayata bakışımızı ve tavrımızı özetliyordu. Bunun üzerine bu buluşundan dolayı ona 'Albertina' adını taktım. Adı aramızda öyle kaldı gitti. O anlamlı belge çalışma odamda, bir yerde duruyor."

Nasıl olsa ok yaydan çıkmıştı, "Albertina ile tanışmak istiyorum" dedim. Sahici bir üzüntüyle içini çekti.

"Ben de tanımanı isterdim ama yazık ki geç kaldın, kızım. Bir süre önce çekti gitti. Kaç zamandır, koşulların zorlaştığından, eskisi gibi dirençli, yürekli olmadığından yakınıp duruyordu. Caydıramadım. Eşi bulunmaz bir insandı. Azize'yle anıp duruyoruz."

Birden ayağa fırladı.

"Eyvah! Köfteler yanacak!"

Bir tabak nar gibi kızarmış köfteyle döndü. Özenle sofraya yerleştirdi. Yüzünden yaşama sevinci akıyordu. İmrenerek baktım.

Benden on kat daha sağlıklı görünüyordu.

Bir süre sonra sigarayı bıraktı, içkiyi azalttı, sabahları Ey-mir gölünün çevresinde yürüyüşe başladı. Benden yüz kat sağlıklı oldu.

ÜÇ doktor önümüzden geçip odaya girdi. Asım Efendi, "Öndeki başhekim.." diye fısıldadı, "..Babanın iyi arkadaşıdır." Az sonra bizimkiler dışarı çıktılar. Annem bir açıklama yapmaya gerek görmeden, "Araban nerede.." dedi, "..Gidiyoruz. Birkaç gün bende kalacaksınız!"

Kötü habere yalnız yakalanmaktan korkuyordu anlaşılan.

Yol boyunca annemle teyzem kendi aralarında konuştular. Doktorlar, 'ilk yirmi dört saatin çok kritik olduğunu' söylemişler. Pek umutlu değillermiş.

Kapıyı kara kuru, uyanık bir hizmetçi açtı. Bizimkiler salona geçtiler. Kaç yıldır görmediğim çalışma odasının kapısı aralık duruyordu. Birlikte oturmamak için oraya kaçıp kapıyı kapadım. Birden ilk gençlik günlerime dönmüş gibi çarpıldım, ezildim, anlatılmaz duygular içinde donup kaldım.

Uzanıp kitap okuduğu, geceleri yattığı altı çekmeceli divan, masası, modası geçmiş siyah telefon, Erica marka daktilo, küçük bir radyo, kolonya şişesi, o güzel kuğu biblosu, pencerelerinin rengi atmış perdeleri, duvarlarda hat örnekleri, fil-dişi üzerine yapılmış bir minyatür, bir Nuri İyem resmi, çingiraklı saat, ud, Albert Einstein'ın acayip bir poster, kapının arkasında kırk yıllık sabahlığı, rafları dolduran binlerce kitap... Dalıp gitmişim. Hizmetçi kapıdan başını uzattı.

"Yemek hazır. Ablanız da geldi."

Ablamla şöyle bir kucaklaştık. Uçak gecikmiş. Annem sofrada, "Sabah başkalarının yanında söyleyemedim.." dedi, "..dün akşam çok sinirli geldi eve. Kaç zamandır ilk kez çok fazla içti. Yeniden sigaraya da başladı. Birini söndürüp öbürünü yakıyordu. Olacağı buydu. İnsan kendine bu kadar eziyet eder mi? Sorumluluklarını düşünmez mi? Bir hal olsa, ben ne yaparım?"

Babamı nazikçe çekiştirmeye başladılar. Daha ilk günden olay çıkarmamak için kuzu kuzu dinledim. Tek yapabildiğim, kahveyi beklemeden sofradan kalkmak oldu. Çalışma odasındaki ikinci telefonda Sanem'e durumu bildirdim. Şefi arayıp birkaç gün izin istedim. Zorlukla verdi pezevenk. O öfkeyle saatin zembereğini köküne kadar kurdum, oyalanayım diye masanın üzerini topladım. Hizmetçi divanın ayak ucuna gecelik mecelik bıraktı. Vakit geçmek bilmiyordu. Masanın karşısındaki kitaplık raflarında birçok dosya, defter, kupür, kâğıt ve broşür yığılmış duruyordu. Düzenlemeye giriştim. Bir rafın en arkasına saklanmış, sarı, kalın bir defter geçti elime. Aaah! Babamın her akşam odasına çekilip bir şeyler yazdığı o eski defterdi bu. Merakla karıştırdım. İlk yirmi, otuz sayfası, günlük ve aylık hesaplar, bono tarihleri, telefon numaraları, adresler, karışık notlarla doluydu. Derken altı çizilmiş bir tarih:

"18 Ocak 1962, Perşembe"

Altında, o güzel, okunaklı el yazısıyla yazdığı notlar var.

"İstifa ettikten sonra, o güne kadar beni o kadar pohpohlayan insanların hiçbiri yardım elini uzatmadı. Bulabildiğim işlerden de mutlu olmadım. Dertleştığım bir arkadaşımın yaptığı tavsiye kaç zamandır kafamı kurcalıyordu. Son çalıştığım yerde karşılaştığım onur kırıcı bir olay üzerine, bu tavsiyeye uyarak, bir kırtasiye dükkânı açmaya karar verdim. Defter, kalem, dosya kâğıt, mürekkep... Hepsi kırk yıllık dostlarım.

İki aylık bir hazırlıktan sonra, bu sabah dükkânı besmeleyle açtım. Küçük bir yer. Rafların, dolapların, tezgâhın resmini kendi zevkime göre çizmiştim. Komşu dükkân sahipleri

hayırlı olsun geldiler. Eski işimi kimden öğrenmişlerse bana 'hoca' diyorlar. Bir tuhaf oldum. Öğleye doğru ilk müşteri geldi. Yaşlı bir kadın. Bir mektup zarfı istiyordu. Para almaya utandım. Ara sokaktaki aşçıda yedim öğle yemeğini. Akşama kadar kimse uğramadı. Bir daha bakarım diye Âşık Paşazade'nin tarihini yanımda getirmiştım. Onu okuyarak vakit öldürdüm. Akşam birkaç kişi birden sökün etti. Elim ayağım birbirine dolandı. Zarar yok, zamanla alışırım ama ya öğrencilerim gelirse, o zaman ne yaparım? O kadar sevip saydıkları, önemsedikleri hocalarını, ıvır zıvır satarken, paket yaparken görmeleri olasılığı içimi titretti. Akşam karımın annesiyle kızkardeşi yemeğe kaldılar. Üçü bir olup.. Neyse. Gece uyuyamadım."

Divana çöküp ağlayarak defteri karıştırmaya devam ettim. 19 Ocak Cuma ve 20 Ocak Cumartesi günlerinin gelir ve giderlerini not etmiş. Gelir, giderin onda biri bile değil. 22 Ocak Pazartesi hakkında kısa bir not düşmüş ama nedense, dikkatle karalayıp okunmaz hale getirmiş. Arkasından gelen birçok sayfayı da yırtmış. Birdenbire salakladım. Bundan sonraki sayfalar anlaşılma bir yazı ile devam ediyordu. Harfler, sayılar, işaretler..

2□2 m6728 1962 x6r86m56

5682.46. 568l676r6□ ωl67l6r2 53q3. □ 3
437q3l6r2ml6 7=.24=. 76zm676 □6r6r ,=r42m

x3.□3 h=r 8=7 568□+ 52r 6.l+m □+z6.42

t=□ 52r 67r2.t272 52l= 3.3tm6□ 28t=m27
ωr3m

86tr6.x .ωt687ω.3.46. =82.l=.r=□ 76zm682
□ωl67 52r 82fr= 3743r43m

Neydi bu? Kopt yazısı mıydı? Yoksa bilmediğim bir hesap biçimi mi? Yemeğe kadar sayfaları hızla karıştırıp yazıyı ya da hesabı sökmeye çalıştım ama nafile.

Teyzem gitmiş. Babam daha komadan çıkmamış. Sonra kırık dökük cümlelerle güncel konulardan söz ettik. Gerginlik giderek azaldı. Sofrayı birlikte kaldırdık. "Telefona ben bakarım.." dedim, "..siz istediğiniz zaman yatın."

Kapıyı açık bırakıp defterin başına geçtim. Kaç işaret kullanıldığını saptamak için sayfaları taramaya başladım. Gün ışıırken iş bitti. Sonuç şaşırtıcıydı. O karmakarışık yazıda sadece 23 işaret varmış.

Sekiz Türkçe harf	f h j l m r t z
Üç yabancı harf	q ω x
Yedi sayı	2 3 4 5 6 7 8
Bir hesap işareti	=
Bir geometri biçimi	□
Üç noktalama işareti	. , (

Ne Kopt alfabesiydi bu, ne de yeni bir hesap biçimi. Babamın sözünü ettiği gizemli notlardı bunlar! Defteri telaşla çantama tıktım. Annem kalkınca yattım. Öğleye doğru uyan-dım. Salonda kahvelerini içiyorlardı. Sabahleyin haber vermiş-ler, babam komadan çıkmış ama durumu hâlâ kritik olduğu için bugün görmemiz mümkün değilmiş. Boş versene. Yıldırım gibi giyindim.

"Çabuk dönerim!"

Rica ettim, yalvardım, ayartmaya çalıştım, şirretlik et-tim, yine de babamı göstermediler. Boklar! Bir kırtasiyeciyeye uğrayıp defterin fotokopisini çekirdim. Fotokopi tomarını

eve bırakıp geri döndüm. Defteri özenle eski yerine yerleştirdim.

Annemin geçmiş günleri kurcalayacağından kuşkulanıyordum. Ablamla uzun uzun çocuktan söz ederek korkumu boşa çıkardı. Yüzünü her zamanki gibi kreme bulayıp tam saatinde yattı. Ben de uzandım.

Sabah babamı ziyaret edebileceğimizi bildirdiler. Annem ve ablamla birlikte hastaneye koştuk.

Of!

Yüzü kara sarı, dudakları kurumuş, tıraşı uzamış. Ta uzaklardan bakan iki kocaman göz. Bizi görünce gülümsemeye çalıştı, yüzü dağılmış gibi oldu. "Beni eve götürün!" dedi. Annem ayak ucuna oturdu.

"Bir süre daha burada kalmamız gerekiyor. Sabırlı ol Doğan."

Babam gözleri yaşarınca başını duvara çevirdi. Kendimi büyük ayrılığa hazırlamalıyım.

Babam sönmek üzereydi.

O gün ablam İstanbul'a uçu. Annem babamın yanında kalacaktı. Evime döndüm. Sanem'i çağırıp olanları anlattım, fotokopi tomarını önüne koyup işaretlerin listesini verdim.

"23 işaretten kurulu özel bir şifreyle yazmış."

Dikkatle inceledi.

"Karma bir şifre. Bu yalnız çözmeyi değil, yazmayı da zorlaştırır ama baksana, Doğan Hoca çalakalem yüzlerce sayfa dodurmuş. Belki de şifre, okumayı ve yazmayı kolaylaştıran bir özellik taşıyor. Ama nedir o özellik? Sonra işaret sayısı da Türk alfabesine göre az. Eksik altı harfi nasıl karşılıyor? Üstelik üç tane de yabancı harf var: q, x ve ω. Belki de orijinal metin Türkçe değil. Öyleyse nece?"

"Babam, 'aklını çalıştıırırsan çözebilirsin' demişti. İkimizin de iyi bildiği tek ortak dil var, o da Türkçe."

"Pekâlâ. Başka olasılıklarla vakit kaybetmeyelim."

Önce ansiklopedilere baş vurduk. Şifreleme teknikleri

hakkında verilen bilgiler pek yüzeyseldi. Ertesi akşam Nazan'la Yaprak da yardıma geldiler. Bir sonuç alamadık. Sonem, "Edgar Allen Poe'nun bir hikâyesi olacak.." dedi, "...kunu kafalı, korsanlı bir hikâye. Adam bir şifreyi çözer. Nasıl çözdüğünü de uzun uzun anlatır. Onu bulursak.."

Nazan öğleyin heyecan içinde telefon etti.

"Buldum. Hikâyenin adı Altın Böcek."

Cumartesi öğleyin kızlarla biraraya geldik. Hikâyeyi birlikte okuduk. Altın Böcek'teki şifreli metin çok kısaydı ve İngilizcenin özelliklerine göre düzenlenmişti. Ama bir yararı oldu, işaretlerin sayısı ve tekrarı ile dil arasındaki bağlantıya dikkatimizi çekti.

Nazan, "Adım gidelim.." dedi, "...tek işaretli bir sözcükle başlayacağız. Üçüncü tekil kişiyi belirten 'o' zamirini arayacağız."

Rastgele birkaç sayfa taradık. Omega harfi birçok yerde tek başına kullanılmıştı. Nazan sevinçle bağırdı.

"İşte bu kadar! Omega eşittir 'o'."

İki de örnek buldu.

"Buyrun! Bu ne?"

"Omega ve 'f' harfi."

"Yani?"

"Of!"

"Omega ve 't' harfi?"

Bir ağızdan haykırdık.

"Ot!"

Hepimize bir şevk geldi. Şifreyi çözüyorduk.

"Devam! Şimdi iki işaretten oluşan grupları saptayacağız. İki harfli bir sözcükte bile en azından bir sesli bulunması gerektiğine göre, sesli harfleri bulup.."

"Ukalalığı kes de taramaya başlayalım!"

Sayfaları bölüşüp taradık. Karanlık basarken Yaprak kendini divana attı.

"Benden paso!"

Gerçekten hepimiz yorulmuştuk. Çalışmayı durdurduk. Gitmek için kalktılar. Sanem'e. "Bari sen kal," dedim.

"Kalamam. Ağabeyimin oğluna söz verdim, yarın sabah Kuşulu Park'a götüreceğim."

Yemek yerken, fotokopiyi bir daha gözden geçirdim. Her şey şu basit, çocukça, sefil işaretlerin içindeydi ve çözemiyorduk. Hani kolaydı baba?

Bütün gece harf, sayı ve işaretlerle boğuşup durdum. Öğle üzeri başım ağrarak uyandım. Yorgunluktan dökülüyordum. Yikanıp çaydanlığın altını yaktım. Kapım yıkılacak gibi çalınıyordu. Açtım. Kapının boşluğunda Sanem duruyordu.

"Hayrola?"

Yüzü bir garipti.

"Oğlanı eve bırakıp apar topar sana koştum."

İçeriye hücum etti.

"Şu işaretler listesini getirsene!"

"Ne oldu?"

"Gevezelik edeceğine koş!"

Başucumdan ilk sayfayla listeyi kapıp geldim.

"Bu yıl okula başlayacak diye annesi oğlana, harfleri öğreten resimli bir kitap almış, 'Oyundan sıkılırsa bununla oyalanır' dedi. Kitabı çantama sokuşturdum. Oğlandan önce ben sıkırdım, oyalanmak için kitaba bir göz attım.."

"Evet?"

"..A harfinin karşısında **anahtar** resmi vardı, B harfinin karşısında **bardak** resmi, C'nin karşısında **camii** resmi. Nesnelerin adlarının ilk harfine dayanan basit bir yöntem. Kafamda dünden beri işaretler uçuşup duruyor zaten. Bu yöntemle şifre arasında bir çakışma oldu. Doğan Hoca galiba bu yolu kullanmış. Eğer öyleyse.."

Çılgın gibi masanın başına geçtik. Şifreyi bu yöntemi kullanarak çözmeye çalıştık ve başardık.

2 (iki)	: i / ı	[Yuh! Ne kolaymış!]
3 (üç)	: ü/u	
4 (dört)	: d	
5 (beş)	: b	
6 (altı)	: a	
7 (yedi)	: y	
8 (sekiz)	: s / ş	
, (virgül)	: v	[Ne cin adammış şu babam..]
. (nokta)	: n	
((parantez)	: p	

Biraz zorlandıktan sonra, kalanları da çözdük.

= (eşit)	: e	
x (çarpı)	: c / ç	[Dün bunu 'iks' harfi sanmıştık.]
q	: g / ğ	[Bu harf için biçim yakınlığından yararlanmış.]
ω (omega)	: o	[Bir bunu çözebilmiştik dün]
□ (kare)	: k	

Bir türlü içinden çıkamadığımız şifreyi yarım saatte çözmüş olmak, ikimizi de sersemletmişti. Sanem ilk sayfayı önüne çekti. "Dur!.." diye fırladım yerimden, "..sakın ben gelmeden okuma!" İki koca fincan kahve yapıp getirdim. Birer zafer sigarası yaktık. İlk satırları okuduk.

"2 Mayıs 1962, Çarşamba

Başından başlayarak, olayları bugünkü duygularımla yeniden yazmaya karar verdim. Çünkü her şey başka bir anlam kazandı. Tek bir ayrıntıyı bile unutmak istemiyorum. Satranç notasyonundan esinlenerek, yazması kolay bir şifre uydurdum. Bu yolla bütün olayları, düşünce ve duygularımı açıkça saklamadan yazabilirim."

Daha babam yaşarken, o kadar merak ettiğim gizli bah-

çesine girmiştim sonunda. Ürperdim. Sanem kendini kaptırmış, heyecanlı heyecanlı konuşup duruyordu.

"Satranç oyunlarını yazmaya, notasyon yani notalama deniyor. O yazıda şah 'Ş' ile, vezir 'V' ile filan gösterilir. Oğlanın alıştırma kitabındaki yöntemin bir benzeri. Baban 'notalandım' diyerek yöntemini açıklamış ama kaz olduğumuz için anlamadık. Noktalama işaretlerini kullanamadığı için kelimeleri ayrı yazmakla yetiniyor, cümle bitince de aşağıdaki satıra geçiyor. Ama insan okurken, gerekli işaretleri kafasından ekleyebiliyor. Söz gelimi.."

Sessizliğimden huylanıp başını çevirdi. Ağladığımı görünce sarıldı.

"Affedersin."

Babamın anıları ile başbaşa kalayım diye gitmek istedi. Bırakmadım.

"Hayır! Defteri birlikte okuyacağız. Okumadan duramayacağımı biliyorum. Bir başıma okumaktan da, neden bilmem, korkuyorum."

"Peki canım."

Kaldığımız yerden devam ettik.

22 OCAK 1962 Pazartesi günü öğleye doğruydu. Gazete okuyordum. Çok partili siyasi hayat yeniden başlamıştı. Gazeteler gelecek için umut vermeyen haberlerle dolu. Kasaba politikacıları çoğunlukta. Dükkânın önünden geçen bir gölgenin yavaşlayıp durduğunu fark ettim. Başımı kaldırdım. Biri, kapının buğulanmaya başlamış camından, dikkat ve hayretle bana bakıyordu. Saldırıp kapıyı açtı ve neşeyle haykırdı.

"Hocaaaam!"

"Arzu!"

Eski bir öğrencimdi. Korktuğum sahne sonunda gelip çatmıştı işte.

"Yeniden karşılaşmak ne güzel! Ama siz ne anıyorsunuz burada?"

Tedirginliğini belli etmemeye çabalayarak, "Çalışıyordum kızım.." dedim, "..Burası benim. Yeni açtım.."

"Üniversite?"

"Ayrıralı bir yıldan fazla oldu."

"Neden?"

Sorusunu, geçmişime kıyamadığım için sudan bir yanıtla geçiştirmek istemedim. Olayı anlattım. "Ah! Duymamıştım.." diye sızlandı, "..Okulla hiç ilgim kalmadı ki. Kaç zamandır gazete bile okuyamıyorum. İki yaşında bir kızım var."

Saygıyla elimi tuttu.

"Size yakışanı yapmışsınız, Hocam. Keşke herkes sizin gibi davransa."

Dükkâna göz attı.

"Ne kadar şirin olmuş burası. Çok beğendim. Hayırlı olsun."

Bir bardak çay ikram edebilmeyi çok isterdim ama ocak almayı akıl edememiştim. Karım haklı. Pratik, işbilir biri değilim. Kahveden çay getirtebileceğimi söyledim. İstemedi. Ayak üstü eski günlerden söz etti. Bir özlem dalgası, zorlukla kurduğum derme çatma seti yıkıp içimi kapladı. Fakülteadaki odam, dersler, geziler, sanat ve insanla dolu zengin saatler...

Kızının yemek vaktiymiş, telaş içinde ayrıldı. Neşeli, afacan, sevimli bir öğrencimdi. Sade, sakın, güzelce bir genç kadının olmuş. İstifamı içtenlikle desteklemesi gururumu okşadı. Hele yeni işimi, hatta tezgâh başında oturmamı bile çok doğal karşılaması, içimi az çok rahatlattı.

Akşam karıma, belki bir daha düşünmesine yardımcı olur umuduyla, bir öğrencimin dükkâna uğradığını söyleyerek, gönül alıcı sözlerini aktardım. Burnu titreyerek, "İstifanı alkışladığına, senin basit bir esnaf olmanı da yadırgamadığına göre.." dedi, " ..öğrencin ya çok aptal, ya pek basit biri olmalı."

Bana olan kızgınlığını anlıyordum ama sırf beni yüreklen-

dirdi diye iyi niyetli bir öğrencimi aşağılaması çok canımı sıktı. Çocuklar gözlerini açmış bizi izliyorlardı. Kendimi zorlukla tuttum. Yemek biter bitmez, odama çekilip günlük gelir ve gideri kaydettim, sonra da uduma sarıldım. Çok aptal ve pek basitmiş ha! Sen dünyaya bir büyük modaevinin vitrinine bakar gibi bakarken, o kızcağız insan, çevre, çağ ve sanat arasındaki ilişkileri çözmek için beyninin terini akıtıyordu be! Birden yeni duyulan Azeri bir türkünün nakaratı geldi aklıma. Nasıl olsa adından söz etmemiştim. Çekinmeden söyledim.

Ay benim Arzu kızım

Ömrümün yazı kızım

Sesimi gitgide yükselterek içimi iyice boşaltıp rahatladım. Karım yattıktan epey sonra yatağa girdim. Hay soğuk nevale! Dokunmayayım diye yatağın ta öbür ucuna çekilip büzülmüş. Yorgun başımı yastığa gömdüm.

Fakülteadaki çopur odacı bile gözümde tütüyordu.

Sabah dükkânı isteksizce açtım. Gelen pek az. Öğleden sonra Arzu, gülerек içeri daldı. Elinde büyükçe bir paket vardı.

"Bugün töresince hayır dilemeye geldim, Hocam. Dün hazırlıksız yakalanmıştım. Üstelik beni çok da üzümüştünüz. Ne diyeceğimi bilememiştim. Onun için dünü yok sayıyorum. Bakın size ne ciciler aldım."

Paketi açıp içindekileri tezgâhın camı üzerine sıraladı. Ufak bir elektrik ocağı, çay takımı ve gerekli her şey. Ağzım kurumuştı, "Seni üzecek bir şey yaptığımı sanmıyorum," diye kekeledim. Kabanını çıkarıp, "Lavabo nerede?" diye sordu. Dükkânın arkasındaki küçük aralığı gösterdim. Çaydanlığı yıkarken, "Üzdünüz tabii.." dedi, "..Sanki küçük düşürücü bir iş yaparken yakalanmış gibiydiniz. Gözlerinizi kaçırıp duruyordunuz. Ne olmuş yani? Ahi Evren de dericiydi!"

Omuzunun üzerinden baktı.

"Biliyor musunuz, benim idealim de bir kitabevi açmaktı. Kalın raflar, meşe lambrilerle kaplı duvarlar, bronz kollu ağır kapılar, vitraylar.."

"Yahu, babanın kitabevi de tıpkı böyle! Kızın anlattığı gibi!"

İçini çekti.

"..Yazık ki kocamı razı edemedim."

Çeyrek saat sonra çay hazırды. İskelelerden birini tezgahın arkasına taşıdı. Çaylarımızı getirdi. Karşılıklı oturup birer de sigara yaktık. Lanet olası bakışlarım ikide bir biçimli bacaklarına kayıyor. Diz kapakları gamzeliymiş. Bilekleri ince. Kendimi zorlukla toparladım.

"Yaşlı başlı bir hoca değildiniz. Arkadaş gibi davranırdınız. Hiçbirimizi azarlamazdınız. Öyle olduğu halde, sizden ödümüz kopardı nedense. Bir gün sizinle böyle oturup konuşabileceğimi hayal bile edemezdim.."

Sevgiyle baktım.

"..Üniversiteli olmuştuk ama yumurtadan yeni çıkmış civcivlerden pek bir farkımız yoktu ki Hocam. Savaş yıllarının sıkıntıları içinde büyümüş, kuralı ve yasağı bol bir toplum içinde yetişmiştik. Bugünküler gibi serbest değildik. Şimdiki gençlere imrenmiyorum desem yalan olur. Kısacası biraz gelişmiş bir çocuk gibiydik. Sizin gözünüzde hep çocuk kaldık."

Gözlerimi aradı. "Evet kızım," dedim. Hepsi çocuğumdu. Tatlı tatlı güldü.

"Bu tutumunuz önceleri hoşumuza gidiyordu, ne var ki ileri sınıflara geçince, bazı arkadaşların canını sıktığını söylemeliyim."

Meraklandım.

"Neden?"

"Ama hocam.."

"Rica ediyorum!"

"Şey.. Şöyle anlatayım. Bilirsiniz, öğrenciler hocalara bir ad takarlar."

"Benimki neydi?"

"Sizin çok adınız vardı. Her içerleyen kız bir ad takıyordu."

Huylandım.

"Ne gibi adlar?"

Pembeleşerek, "Hacı Baba, Kardan Adam, Molla Bey, Muhterem Peder filan gibi bir şeyler işte." diye mırıldandı.

Babama taktıkları adlara çok güldük.

"Efendim?"

Nasıl şaşkın bakmış olacağım ki gülmesi tuttu. Neşeyle payladı.

"Aman Hocam! Anlamazlıktan gelmeyin şimdi. Bizim okulun adı boş yere mi Holywood'a çıkmıştı o zamanlar.." dedi, "..O kadar süslü püslü giyinirdik. Yine de hiçbir kıza, bir kez bile erkekçe bakmadınız. O adlar bu kayıtsızlığınıza tepkiydi işte."

Yutkundum.

"Yavrum, hoca biraz da baba demektir. Bundan şikâyetçi olacağınız hiç aklıma gelmezdi."

Güldü.

"Haklısınız ama bizim küçük dünyalarımızda, o sıralar ilginç bir erkek yoktu. Babam fakülte çaylarına bile katılmama izin vermezdi. Zavallı Nurcan'a annesi eşlik ederdi. Öbür hocalar fazla kolalıydı. Sınıfımızdaki oğlanlarsa sade suya tirit. Bu yüzden herkesin favorisi sizdiniz. Ne yapsanız, ne desenez aramızda olay olurdu. Haydi biraz dedikodu yapayım, mesela Hande gözlerinize hayrandı, Bingöl konuşmanıza, Nurcan kolalı, beyaz gömleklerinize.."

Yabancı birinden söz edermiş gibi devam etti.

"..Ben de sesinize. Tabii, hayata karışıp da erkekleri tanıyınca, bu babaca tavrınızın değerini çok çabuk anladık. Sizi hâlâ minnet ve saygıyla anıyorsak, bir sebebi de budur. Gerçekten bir baba gibiydiniz. Ama anlayışlı bir baba."

Kendimi kaptırmış dinliyordum. Gözü saatine ilişir ilişmez, ayağa fırladı.

"Aman yarabbi! Zalim saat ihmal edilen vakti çoktan çalmış."

Kabanını getirip tuttum. Çırpınmaya başladı.

"Hayır Hocam! Olmaz! Çok utanırım!"

İnadımı kıramayınca, boynunu büküp giydi.

"Çok teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim kızım. İlaç gibi geldin. Sı nıf arkadaşlarınla görüşüyor musun?"

"Ara sıra Nurcan ve Bingöl'le konuşuyoruz. Herkes kendi derdinde."

"Onları da getir bir gün. Olur mu?"

"Seve seve.." diye şakıdı çıkarken, "..Sizi görmek onları da çok sevindirecektir. Bu gece sizin için dua edeceğim."

Yalnız kalınca uzun uzun düşündüm. Şu tezgâhın arkası mıydı benim yerim? Kendimi az çok herkesin yapabileceği bu basit iş için mi hazırlamıştım? Bütün bu güzel dostluklar, candan ilgiler, hep fakülte günlerinin, hocalığın ürünü değil miydi? Bundan sonra o günleri geniş getirerek mi yaşayacaktım?

Kısa bir seçim azabından sonra kararımı verdim. Bir yolunu bulup üniversiteye dönecektim!

O gece, karşı koymasına aldırmadan, tatsızlığı sona erdirmek amacıyla karımı zorla kucaklayıp niyetimi açıkladım. Sevineceğini, onarıcı ve kadınca bir yanıt vereceğini umuyordum. Soğuk bir sesle, "Ben sana beceremeyeceğini söylememiş miydim?" dedi. Sıyrılıp arkasını döndü.

"Şu annemin yaptığına bak!"

Sabah erkenden evden çıktım.

Sevmesem de bu işi becerecektim!

Bütün gün sağa sola koşup bilgi topladım, tanıdık bir okul müdürüyle konuşup tavsiyelerini aldım, indirimli fiyatları içeren güzel bir tanıtım kartı hazırlayıp baskıya verdim. Eve geç döndüm. Kayınvalidem ile baldızım bizdeydi. Kayınvalidem, rimelli gözlerini üzerime dikti, o kalın sesiyle, "Cavidan'dan eski işinize dönmeye karar verdiğinizi öğrendim.." dedi, "..Çok memnun oldum. Çünkü bizim ailemizde.."

Büyük bir keyifle sözünü ağzına tıkadım.

"Caydım hanımefendi. Esnaf kalacağım!"

Dondular. Gülerek, "Afiyet olsun!" deyip sofradan kalktı. Gece de çalışma odamda yattım. Olayları düşünürken aklım Arzu'ya takılıp kaldı. İçimde ayaklanan bazı başıboş duyguların, bir kırlangıç sürüsü gibi sessizce ve hızla, bu sıcak hâyale doğru akmaya başladığını sezince dehşete düştüm.

Ooo! Yooo! Hayır!

Bu, karımın tavrına karşı, geçici bir tepki. Başka bir şey olamaz. Karımın güzel bedenini, keskin çizgili, soylu yüzünü düşünmeye çalışarak bu çılgın tepkiyi boğmaya çalıştım.

Zorlukla başardım.

Tanıtım kartında belirttiğim indirimli fiyatların yararı oldu. İşler çoğaldı. Okul da açılınca, dükkân arı kovanına döndü. Eve yorgun argın ama sakin geliyorum artık. Karımın yüzü hep asık. İki lokma bir şey atıştırıp içkimi alarak odama çekiliyorum. Çalışırken rahatsız edilmek istemediğimi bilirler. Şirin, kural mural tanımadığı için ikide bir içeri dalıyor, bıcır bıcır konuşarak beni oyalayıp dinlendiriyor. Tek tesellim bu çocuk.

Ah canım!

Arzu'dan nedense kaç zamandır ses çıkmıyor. Hasta mıydı, yoksa farkında olmadan güvenini sarsacak bir şey mi yapmışım? Yok canım! Bir baba gururuyla yüzüne bakmışım, o kadar. Öteki garip duygular sonradan üzerime çullandılar. Yalnızım ve yalpalıyorum da ondan. Kendimi işe veririm, bu iç savrukluğum biter.

Bitmesi gerek!

Cumartesi günü Nurcan'la Bingöl, ellerinde çiçekler, geldiler. Haberi Arzu'dan almışlar.

"Kocasıyla apar topar Almanya'ya gitti. Sizinle konuşabilirdi için pek sevinçliydi. Her sırrımızı da anlatmış hınzır, değil mi? Ancak bugün fırsat bulabildik. Kusura bakmayın hocam."

Biri Basın-Yayın Genel Müdürlüğü'nde, öteki bir reklam şirketinde çalışıyormuş. Nurcan nişanlıymış, Bingöl evli. Söz döndü dolaştı Arzu'ya geldi.

"Master yapmak istiyordu ama babası izin vermedi, edilelik kızı acele evlenmeye zorladı. Sert bir albaydı babası. Enişte Bey, yedek subaylığını Arzu'nun babasının yanında yapıyor, sonra da ilgisini kesmemiş. Taşralı vefası ile her fırsatta uğrar, hal hatır sorar, bir işleri olursa, yaparmış. Babası, 'Namuslu, becerikli, dürüst, işi de iyi, daha ne istiyorsun?' diye bastırıyordu. Annesi de öyle. Zavallı Arzu karşı çıktı ama ne çare, sonunda boyun eğdi."

"Kocasını iyi bir insansa.."

Bingöl, "Belki iyi biri ama.." dedi, " ..karşılaşınca, ortak bir konuşma konusu bulmakta zorlanıyoruz. Başka bir dünyanın adamı. O yüzden pek görüşmüyoruz."

"Mesleği ne?"

"Söylemedi mi?"

"Hayır."

"Efendim, Enişte Bey inşaat mühendisi. Birtakım taahhüt işler yapıyor. Çok fiyakalı bir Mercedes'i var."

"Arzu'nun da BMW'si."

"Evleri de çok güzel. Dört katlı bir apartmanın, içerden bağlantılı üçüncü ve dördüncü katları onların. Dördüncü katın yarısı teras. Arzu orasını bahçe gibi yapmış."

Nurcan, "Siz bize bakmayın hocam.." dedi gülerek, "..adam bizden hoşlanmadı da onun için böyle vırvır ediyoruz. Yoksa kız hayatından memnun."

Çay ikram ettim. Sınıflarıyla ilgili komik hikâyeler anlatarak beni eğlendirdiler. Hava kararıyordu. "Bizden kurtuluş yok.." diye ayrıldılar, "..artık sık sık uğrarız!"

Sözlerini de tuttular.

Ertesi cumartesi kapı gürültüyle açıldı ve neşeli bir kalabalık küçük dükkânı doldurdu. Kızlar, Ankara'da bulunan bütün sınıf arkadaşlarını toplayıp öyle gelmişler. 439 Zekeriya, eşiyile çocuğunu da getirmişti. Tezgâhın arkasından çıktım. Sevgiyle çevremi aldılar. Kimi el öpüyor, kimi sarılıyordu. Gözlerimin yaşarmasını engelleyemedim.

"Babama ağlamak çok yakışır, biliyor musun?"

Bu zayıf halimi gizlemek için çabalarken Arzu'yla göz göze geldik. Yanıbaşımdaymış. Şefkatle bana bakıyordu. Önlerinde ağlamaktan utandığımı anlayınca atıldı, çocuğu annesinin elinden kaptığı gibi kucağıma veriverdi. Oğlanı hoplata zıplata yüzümü saklamayı başarıp toparlandım. Bücür iki eliyle yapışıp bıyığını çekiştirmeye başlamıştı. Biri, "Babasının öcünü alıyor velet!" diye laf attı. Sahiden, Zekeriya'nın hayli canını yakmıştım. Kahkahalar kestane fişekleri gibi ardarda patladı. En çok da Zekeriya gülüyordu. Koca bir kutu çikolata getirmişler. Hande'ye açmasını işaret ettim. Türlü şaklabanlıklar yaparak kapıştılar. Müşteriler kalabalığı görünce kapıdan dönüyordu. İsteksizce ayrıldılar. Arzu sona kalkmıştı, "Arkadaşlardan ayrılmam doğru olmayacak.." dedi telaşla, "..yarın uğrarım. Size göstereceğim bazı şeyler var. Kendinize iyi bakın, olur mu?"

Kaybolana kadar arkasından baktım. Bana güvenmekten başka kusuru olmayan, evli barklı, hayatından memnun bir öğrencim hakkında birtakım haksız, yakışksız duygulara kapıldığım için de utandım.

"Baban da sahiden Muhterem Peder'miş."

Ertesi günü Şirin'in sınavı varmış. Kaytarmak için bin türlü numara yaptı ama elimden kurtulamadı, geç saatlere kadar ders çalıştırarak avundum. Gece de, yalnız kalmamak için kendimi zorlayıp yatağıma döndüm. Sokuldum ama karım, herhalde sessiz sedasız, törensiz, gösterişsiz bir barışmayı yeterli bulmadığı için yüz vermedi.

Akılsız!

İçimin köpüre köpüre başka bir denize akmasını önlemeye çalışıyorum. Bana yardımcı olsana!

Arzu ertesi günü büyük bir çantayla geldi.

"Günaydın!"

Dükkânda müşteri olduğunu görünce, hiç duraksamadan aralığa geçti. Tıkırtılardan çay suyu koyduğu anlaşılıyordu. Az sonra dışarı çıkıp sessizce yanımda durdu. Kabanını çıkarmış.

Üzerinde bol bir kazak ve pantolon vardı. Bahar köküyordu. Yalnız kalınca merak içinde bana döndü.

"Nasılsınız? Dün biraz yorgun görünüyordunuz. Bir terslik mi var?"

"Hayır yavrum. İşler biraz sıkı da ondan. İyiyim. Sesin so luğun çıkmayınca, seni merak etmiştim.."

"İnanın, gideceğimizi akşam öğrendim. Kocamın huyudur, her şeyi son dakikada bildirir. Bingül'ü gece yarısı bulup haber verebildim. Sabah çocuğu Teyzeme bırakıp uçağa zor yetiştik. Yine Hamburg'a gittik. O, akşama kadar işleriyle uğraştı, ben de kitabevleriyle kırtasiyecileri gezdim. Size yararlı olacağını sandığım bir şeyler topladım. Bakalım beğenecek misiniz?"

Çantadan çocuk kitapları, masal plakları, bandları, rengârenk plastik boncuklar çıkarıp tezgâha yığdı.

"Bizde çocuklara sayı saymayı, fasulye, nohut gibi şeylerle öğretirler ya, orada bu cicili bicili boncuklar kullanılıyor-muş. Belki benzerlerini burada da yaptırabilirsiniz. Her yıl yüz binlerce çocuk okula başlıyor."

Aklım yattı. Çocukların hoşuna gidecek türlü türlü biçimler düşünerek, birlikte bir şey oluşturma nın zevkini paylaştık. Sevinçle kalktı.

"Çayı hak ettik."

Arkaya geçti. Giderken baktım. Hayat dolu, kıvrak, kıpır kıpır bir beden.

"Ooooo! Seninkinin ilgi alanı genişliyor!"

Bu güzel görünümün çekiminden kurtulmak için rehberi önüme alıp plastik atölyelerinin telefon numaralarını aramaya koyuldum.

"Ama beş saniye sonra da korkup geri çekiliyor."

İlk bulduğumla konuştum. Önce kalıp yaptırmak gereki-yormuş. Sonrası kolaymış. Çaylarımızı getirdi. Benim adıma hayallere dalıp uçtu. Kitap yayımlamanın, masal plakları, bandları yaptırmanın zorluğunu, bu konularda hiçbir şey bilmediğimi anlatmaya çalıştım.

"..Ama araştıracadıım kızım."

"Lütfen Hocam."

Paltomu giyip arabasına kadar geçirdim. Kabanının kokusu paltoma bulaşmış. Yüregimde bir şeyin, toprağını sevmiş bir tohum gibi gittikçe köklenip büyüdüğünü fark ediyorum.

Arzu'yu yolcu ettikten sonra Sanayi Çarşısı'na gittim. Burnu şaraptan tomurcuklanmış, babacan bir kalıpçı buldum. Benden nedense hoşlandı. Ayrıntıları konuştuk. Hazirana kadar yetiştireceğine söz verdi. Dükkâna hava karardıktan sonra dönebildim. Daha soluk almamıştım, telefon çaldı.

"Buyrun."

"Hocam?"

Arzu'ymuş.

"İpek'e masal anlatıyordum. Aklıma geldi. Niye çocuk kitapları da satmıyorsunuz? Bizde de her yaştaki çocuklar için çok güzel yayınlar var. Sizin için iyi bir deney de olur."

Kaygıyla sordu.

"İşinize karışıyorum diye kızmıyorsunuz, değil mi?"

Kızmak mı?

"Tersine, çok seviniyorum yavrum.." dedim, "..Doğrusunu söyleyeyim, bu işten zevk almıyorum, anlamıyorum da. Onun için aklına estikçe, çekinmeden ara, çünkü bana şevk veriyorsun, ayrıca.."

"Evet Hocam?"

O kadar saydığı hocasının ne söyleyeceğini bilse telefonu kapatırdı. Ama dolmuş taşıyordum, cümlemi zorlukla yumuşatıp tamamladım.

"..seni görmekten de, sesini işitmekten de memnun oluyorum."

Söyler söylemez de pişman oldum. Bir an durakladı, sonra, "Ben de Hocam.." dedi saygıyla, "..arkadaşlar da öyle. Dün tanık oldunuz, herkes nasıl da azdı. Sizi görünce, o kaygısız, sorumsuz öğrencilik günlerine dönüp çocuklaşıveriyoruz. Herhalde şımarmayı, nazlanmayı özlemişiz. Hayat insana

gençken çok şey vaadediyor ama pek azını yerine gettirmiyor. Sizden çıkınca Angora pastanesine gittik, birbirimize takıldık, sataştık ama bir türlü o neşeli havayı yaratmayı başaramadık. Siz yoktunuz ki."

İlk fırsatta uğrayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Derin bir oh çektim. Çok şükür son sözlerimi iyi niyetle yorumlamıştı. Hiç olmazsa ara sıra görür, havasında yaşırdım. Bu da bana yeter de artardı bile.

Keyifle işe koyuldum. İki gün sonra vitrinim çocuk kitaplarıyla süslenmişti. Daha o hafta satıldılar. İlk kez işimden zevk aldım. Kitapçılıkta şifa dağıtmayı andıran bir yan var.

Arzu bir ikindi üstü uğradı. Vitrindeki ve yeni aldığım döner raftaki çocuk kitaplarını görünce çok sevindi. Cıvıldaarak kitapları gözden geçirdi, "Sözümona, ayak üstü bir şey sorup gidecektim." dedi, soyunup oturdu. Uzun tüylü, uçuk sarı bir kazak giymişti.

Bir kucak başak gibiydi.

İçim ısındı. Çay içip lafladık. Bazı arkadaşları, benimle sohbet etmek için haftada bir gün burada toplanmak istiyorlarmış.

"Günlük işlerin, basmakalıp sözlerin, sıradan uğraşların içinde dönüp durmaktayız. Öyle çoraklaştık ki."

"Sen de katılacak mısın?"

"Elbette."

"Öyleyse peki."

O akşam eve çok neşeli döndüm. Karım neşeme sinirlendi herhalde, yemek boyunca iğneleyip durdu. Ben de odama gidince, udumu tutkuyla kucakladım, içinde 'arzu' kelimesinin geçtiği ne kadar şarkı biliyorsam, hepsini bir solukta ve büyük bir keyifle söyledim. Kim ne anlayacak?

Sanem bu şaşırtıcı sahneyi bir daha okuyarak, "Şu cinliğe bak!.." dedi, "..Olamaz bir sahne bu! Hem hıncını alıyor, hem de annenin hışmını çekmeden, ulu orta kızın adını haykırıyor!"

Yatağımı yapıp yattım, uyuyamadım. Arzu'yu düşündüm. Bugün ne kadar candan bakmışım ki yüzünü bütünüy le zihni me kaydetmişim. Bal rengi saç. Sağık fışkıran, aydınlık, taze bir yüz. Burnunun üzerinden yanaklarına doğru birkaç çil serpintisi. Belirgin kaşlar. Kısık, ela gözler. Kızıl kirpikler. Ufak, düzgün bir burun. Dolgunca dudaklı pembe bir ağız... Biliyorum, karım daha güzel, daha bakımlı, daha şık. Ama benim içim bu küçük, sıcak kadına akıyor.

Kanuni Sultan Süleyman'ın aşkın tehlikelerini haber veren, o ürpertici güzellikteki beyti, içimde bir rüzgâr gibi dolaştı.

*Dönölmez, ben reh-i aşka yöneldim
Dua-yı hayr kılsın bana yâran.*

"Sonunda baban kendini bıraktı. Pek haksız da değil. Ne dersin?"

Ne diyecektim? İnceliğini, görgüsünü ve yaratıcılığını yalnız misafir ağırlamak, gösteriş yapmak, giyinip süslenmek için kullanıp tükettiğinden, annemden bize pek bir şey kalmazdı. Bu yüzden ona eskiden beri kızar, babama da acırdım. O hınçla adamı çapkınlığa bile teşvik etmiştim. Ama şimdi nedense bir tuhaf oldum. Babamın pek bir özelliği olmayan bu kıza âşık olduğuna inanamıyorum. Üstelik kız evli. Hayatından da memnunmuş.

"Benim bildiğim babam.." dedim, "..yalnızlığından kaynaklanan bu duygusunu dışarı vurmaz, içinde estip çürütür."

Pazar öğleden sonraları, dükkânda toplanmaya başladık. On kişi kadar oluyoruz. Kahveden iskemle getiriyorum. Arzu aksatmadan katılıyor. Bir başına yaşayan teyzesini kandırıp yanına almış.

"Zor kadındır ama çocuğa benden daha iyi bakıyor.." diye gülüyor, "..İpek'i teras katına, yanındaki odaya aldı. Keyfi yerindeyse yemeği de o yapıyor."

Kocası da zaten her pazar ya ava, ya maça gidenmiş. Ötekiler de işlerini yoluna koymuşlar. Ama evli erkeklerden Cengiz ile Hüseyin'in durumu acıklı. Eşleri, 'Bir tatil günümüz var' diye söyleniyorlarmış. Bu yüzden gelip gelmemekte karar sizler. Hande, pek şefkatli bir sesle, "Ah yavrularım.." dedi, "..siz karılarının izniyle hareket edecek erkekler miydiniz? Ne oldu o kasılmalarınız, o posta koymalar, cart curt etmeler, kadinlari emir eri sanmalar? Fiyakanız bize miydi?"

Cengiz boynunu büktü:

"Bakıp bakıp da o maziye şimdi aaaah ederiz!"

Kahkahalarımızdan camlar zangırdadı. Özlemini çektiğim günler geri dönmüştü. Bu mutluluk sürüp gitsin diye her hafta ilginç, renkli konular hazırlıyorum. Aşkla, şevkle anlatıyorum. Eskisinden daha formundayım. Arzu harıl harıl not alıyor. Sökemediği bir yer olursa, ertesi günü telefon edip soruyor. Biraz da güncel konularda gevezelik ediyoruz.

Hayatımdan memnunum.

Soğukların kırıldığı bir gün Arzu kaç zaman sonra yine eteklikle geldi toplantıya. Gözlerimi bacaklarından alamıyorum. Farkına varacak diye korkup işi tartışmaya döktüm, toplantıyı yönetmesi için Zekeriya'yı yerime oturtup en arkaya geçtim.

Yararlı, neşeli bir gün oldu. Sonra hep birlikte yine Angora'ya gittiler. Beni de davet ettiler ama dişimi sıkıp reddetmeyi başardım. Yakın olmaktan korkuyorum. Sevgim ten tutkusuna dönüşmek üzere. Bir bahane bulup toplantıları durdurmalıydım. Gece, kesin kararımı verdim. Sabah caydım.

Görmemeye dayanamazdım.

İki gün sonra akşama doğru kocasıyla uğradı. İri yarı, dik sesli, ışısız bir adam. Güncel konulardan söz açıldı. Neden istifa ettiğimi Arzu'dan duymuş olmalı ki rahat rahat 27 Mayıs hareketine çattı. "Özür dilerim.." dedim, "..ben 27 Mayıs'a değil, 28 Mayıs'a karşıyım." Ne demek istediğimi pek anlamadı. Az sonra kalktılar. Kapıya kadar geçirdim. Kocasının kolun-

da, beresinin ponponunu bir sorgu gibi dalgalandırarak ve yüreğimi kıskançlıkla doldurarak uzaklaştı.

Hafta boyunca aramadığı gibi ilk pazar günü de görünmedi. Dayanamayıp sordum:

"Arzu nerde? Hasta mı?"

Bingl, "Sonra anlatırım hocam." dedi. Kötü bir Şey olmuştı galiba. Herkes gidince, "Artık Arzu gelemeyecek.." dedi, "..Kocasını izin vermiyormuş."

Göğsüm sıkıştı.

"Neden?"

"İnanılmaz bir Şey, erkek arkadaşlarımızdan kıskanmış. Bilirsiniz hocam, biz aramızda kardeş gibiyizdir. Farklı davranmaya kalkan erkekleri, daha faklterdeyken attıktı içimizden. Ama gelin de bunu, kız-erkek arkadaşlığı nedir bilmeyen, yurtlarda büyümüş, taşralı Enişte Beye anlatın. Arzu çok zgn. Size haber vermemi istedi. Kendi söylemekten utanıyor. Belki Enişte Bey, size bile telefon etmesini yasakladı da kızcağız bana açıklamak istemedi. Anlaşılan adam, bu işi kökünden kesip atmış. İşte böyle."

Of!

Sokağı attım kendimi. Yaralı bir kurt gibi dolaşıp durdum. Utanmasam uluyacaktım. Birdenbire her Şey anlamsızlaşmış, dünya bir ayna gibi parçalanıp dağılmıştı.

"Seninki bayağı âşık."

"İnanamıyorum."

O akşam çabucak sızmak için iyice içip zorlukla odama gittim. Soyunmadan divana uzandım. Başımdnyor, kulaklarım ğulduyor, midem kabarıyor.

Hey aptal adam! Umutlanmaya hakkın var mıydı?

Hayır.

Hiç umut verdi mi?

Hayır.

Neden umuda kapıldın yleyse?

Bilmiyorum.

Bir mucize mi bekliyordun?

Belki biraz anlayış.

Neden anlayış gösterebilirsin ki sana?

Sus artık, uyumak istiyorum, uyumak ve onu unutmuş olarak uyanmak..

Gece birkaç kez kalkıp kustum. Ertesi pazar, görevimi robot gibi yerine getirdim, yorgun olduğumu ileri sürerek, toplantılara son verdim.

İki zor hafta geçti. Durumu içime sindirmeyi beceremiyordum, bu hasta duyguyu bastıramıyordum. Aşk da ölüm gibi yaşa başa bakmıyormuş. Tam dükkânı kaparken, telefon ısrarla çalınca, istemeye istemeye açtım. Çok uzaklardan, çok derinlerden, çok eskilerden gelen bir ses, "Hocam!" diyordu. Önce algılayamadım. Sonra ses yankılanarak büyüdü, beynimin ta orta yerinde, bir bomba gibi patladı.

"..Nasılsınız?"

Ellerim titremeye başlamıştı.

"İyiym kızım. Sen?"

"Beni geçin. Siz sahiden iyi misiniz?"

"Tabii."

"Arkadaşlar hasta olduğunuzu söylediler."

"Yorgundum biraz. Geçti gitti. Neredesin sen?"

"Evdeyim. Şu anda Teyzemden başka kimse yok. Boşboğaz bir hizmetçimiz vardı, yol verdim. Kocam geç gelecek. Rahat rahat konuşabiliriz."

Derin bir soluk aldım.

"Çocukları kıskanmış değil mi?"

"Bingül'e öyle söyledim."

"Ya?"

Bir sessizlikten sonra, "Sizi kıskandı." dedi.

"Ooo, hikâye şimdi başlıyor galiba."

Ağzım kurudu.

"Ama.. beni neden kıskansın? Hiçbir sebep yoktu ki!"

"Vardı Hocam! Evde, aptal aptal sizden söz ediyordum

durmadan. Sonunda sizi merak etti. Dükkanâna ondan uğradıktı. Sizden ayrılır ayrılmaz, 'Ben bu adamı sevmedim!' dedi. Sesini çıkarmadım, o da varsın sevmesin diye düşündüm. Akşam yemekte, nasıl olduysa yine sizden söz açıldı. İleri geri konuşmaya başladı. Ben de dayanamadım, canla başla sizi kordum. Yanlış yaptığımı anladım ama geçmiş ola. Birden çıldırdı. Hiç böyle görmemiştim. Çok ağır sözler söyledi. Hem de Teyzemin önünde. Sonunda sizinle görüşmemi, konuşmamı kesinlikle yasakladı. Tabii, birtakım korkunç tehditler savurmayı da ihmal etmedi."

Derin bir soluk aldı.

"Her şeyi anlattım işte. Oysa kısaca bilgi verip bu utanç verici konuyu kapatacaktım. Sizinle konuşmayı özlemişim."

"Keşke aramasaydın kızım. Yine bir olay çıkarsa, çok üzülrüm."

"Kimden duyacak? Bir daha yapar mıyım o salaklığı? İnadına telefon edecektim ama o gece hastalandım. Burnum kanadı, başım tuttu. Hayli şamata yaptım sizin anlayacağınız. Zavallı Teyzemin ödü koptu. Araya zaman girince bana da bir çekingenlik geldi, sizi aramayı göze alamadım. Zaten hizmetçi de bir iş icat edip sürekli çevremde dolanıp duruyordu. Kocamın memleketlisi, boşboğaz bir kadın. Neyse, hepsi geride kaldı artık."

"Teyzen?"

"O sorun değil."

Dünya yeniden dönmeye başladı.

Babam, demek bu yüzden birdenbire kendine gelmiş.

Giderek konuşmalarımız bir düzene girdi. Hafta içinde, iki günde bir, saat onda arıyor. Tartışıyor, dertleşiyor, ara sıra da zararsız dedikodular yapıyoruz.

Yeniden doğmuş gibiyim.

Şirin, eve gelir gelmez, bazı acayip plakları yüksek sesle çalar, ev sarsılırdı. Kızıp azarladım bir gün. Sonra da pişman

oldum. Gençler bu yaşlarda yarı sağır oluyorlar. Gönlünü almak için ilk pazar günü lunaparka götürdüm.

30 Nisan Pazartesi sabahı yine onda telefon etti.

"Hocaaam!"

"Kızım!"

"Nasılsınız?"

"Söylemem, nazar değer. Sen?"

Şakrak bir sesle, "Ben de çok iyiyim." dedi. Sahiden çok iyiydi o gün. Şakıyıp durdu. Ayrılırken, dün kızını Kuşulu Park'a götürdüğünü söyleyince, uzun bir ah çektim.

"Ne oldu?"

"Keşke ben de kızım ile oraya gelseymişim. Uzaktan olsun görürdüm seni."

Bir sessizlik oldu. Okşayan bir sesle, "Siz.." dedi, "..sahiden beni görmek istiyor musunuz?"

Çok istiyordum elbette. Ama söylemekten çekindim.

"Bir gün nasıl olsa görürüm. Dünya sanıldığı kadar büyük değil. Bir yerde rastlarız."

Bir an sustu, sonra, "Yarın sabah sizi arayamayacağım." dedi.

"Ne oldu? Neden?"

"Yarın 1 Mayıs da ondan. Ben yıllardan beri, her 1 Mayıs sabahı, saat on sularında, Gül Bahçesi'ne giderim. En dipteki bankta oturur, doğayı ve içimi dinlerim. Gül Bahçesi'ni biliyor musunuz?"

"Bilmez miyim?"

"Sever misiniz orayı?"

"Hem de nasıl. Harika bir yerdir. Kışın bile güzeldir."

"Haklısınız. Hoşçakalın hocam."

"Bakalım baban, kızın verdiği mesajı anladı mı?"

"Cin gibi anlamıştır ama cesaret edip de gider mi, işte onu bilemem."

Çıkıp spor gömlek, mont ve kasket aldım kendime. Ka-

rım kasketimi görünce çıldırdı. 1 Mayıs sabahı, dükkâna uğramadan, yürüye yürüye Gül Bahçesi'ne gittim.

Kaç yıldır görmemiştim. Daha da güzelleşmiş. Güller tomurcuğa durmuşlar. Hava taflan ve uyanmış toprak kokuyor. Derin bir sessizlik.

"Merak ettim, mutlaka gidip göreceğim bu bahçeyi. Artık gizli aile tarihine girdi."

Son banka oturup gözlerimi kapıya diktim. Kızın başı yine derde girerse, çok yanarım. Girebilir de. Kimbilir daha kimler gelecek buraya. Böyle kuytu bir bahçede, 'aman ne tesadüf, karşılaşıverdik' masalını kim yutar? Kalkıp gitsem mi? Yoksa biraz beklesem mi?

Ben böyle yalpalarken, kızıl, kıvrırcık saçlı, büyük güneş gözlüklü, dudakları cırlak kırmızı boyalı bir kadın parka girdi. Kocaman bahçede başka yer yokmuş gibi tıngır mıngır yaklaşıp benim oturduğum sıranın öbür ucuna yerleşti. Bir de sigara yaktı. Böyleleri gelmezdi hiç buraya. Bu park yosması besbelli bana bulaşacak. Hiç o yana bakmadan, usulca kalkıp yürüdüm.

"Nereye Hocam?"

Topaç gibi döndüm. Şaşkın suratıma bakıp kahkahayı bastı.

"İçiniz rahat etsin. Siz bile tanımadıktan sonra, kim tanıyabilir beni? Otursanıza!"

"Kıza bak!"

Çöker gibi oturdum. Beni şaşırttığı için hayatından pek memnundu.

"Dün siz cümlelerinizi bitirmeden, ben planımı yapmıştım bile. Fırlayıp bu perukla gözlüğü aldım. Çocukken türlü türlü kılık-kıyafetlere girer, bizimkileri afallatıp eğlenirdim. Yani bu konuda bayağı uzun bir geçmişim var. Hayat fazla ciddileşince, bu yanıma, ıvır zıvır dolabına kaldırmıştım. Şimdi, o kaygısız günlerle dönmüş gibiyim. İyi ki beni görmek istediniz."

Yüreğimi hoplatan bir sesle ekledi.

"Ama başınızı çevirip bakmıyorsunuz bile."

Baktım. O da gözlerini kaçırmadı.

"Biliyor musun Arzu.." dedim, "..ben seni.."

Sözümü kesti.

"Biliyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Çocuk kitapları satmaya başladığınız gün dükkâna uğramıştım ya, o günden beri."

"Kızmadın mı?"

"Niye kızayım? Bana bir zararınız yoktu ki."

"Anlamaman için o kadar da dikkat ediyordum."

"Siz duygunuzu sakladığınızı mı sanıyordunuz yoksa?"

"Evet!"

Bir çiçek açar gibi sessizce güldü.

Binlerce baştan çıkarıcı şarkıyla dolu bir sessizlik oldu. Elini yavaşça avucuma bıraktı. Ne küçük, yumuşak, sıcak bir el.

Belki yüz yıl, hiç kıpırdamadan, öylece durduk.

Kendi kendine konuşur gibi, "Yavan, kurak yıllardan sonra.." dedi kısık bir sesle, "..birdenbire sizinle karşılaşınca, kendimi şaşırdım. Benim de içimde eskiden beri sizin için bir mum yanıp dururdu zaten. Kolayca anlayabileceğiniz sebeplerle bu küçük ateşi büyütmek için çok savaştım. Ama olmadı. Başaramadım. Sonunda Kostantiniye düştü!"

"Bu kız hiç de sandığın gibi sıradan biri değil."

"Galiba."

Başını omuzuma yaslayıp usulca bana doğru çevirdi. "Hocam.." diye fısıldadı, "..gölünç kaçacağını biliyorum ama söylemek zorundayım, sınırimız bu olsun, e mi? Telefonlaşınız, ne zaman isterseniz, bir çare bulur gelirim, birbirimizi görürüz.."

Utanarak ekledi:

".. Eğer isterseniz.. elimi de tutarsınız."

Soluğu yüzümü yalıyordu. Yakarır gibi, "Size güvenebilirim değil mi?" diye sordu. Pusuda bekleyen bencilliğim, bu

teslim oluş karşısında eridi. "Evet kızım.." dedim inançla, "..sonuna kadar güvenebilirsin."

**"Yani konuşup bakışmakla, el tutuşmakla mı yeti-
necek bunlar?"**

"Sus da okuyayım."

"Bana kızım demeniz, biraz tuhaf kaçmıyor mu artık Hocam? Şu halimize baksanıza."

"Ne diyeyim?"

"Arzu deyin."

"Adını kullanmaya alışmak istemiyorum."

"Anladım. Öyleyse kendime acele bir ad bulmalıyım. Şöyle çizgidişi, kimsenin anlayamayacağı ama bana da uzak düşmeyen, fiyakalı bir yeni ad."

"Senin de bana 'sen' demen gerekmiyor mu artık?"

Dehşet içinde reddetti.

"Hayır, asla, size ölsem 'sen' diyemem, sakın üstelemeyin."

Kolumu kavradı.

"Şimdi susup şu olağanüstü olayı içimize sindirelim. Çünkü biraz sonra bu rüyadan çıkıp gerçeğe dönmek zorundayım. Saat on bire geliyor!"

"Değişik bir kız. Babandan da yürekli."

"Tamam da, bu gösteri ne kadar sürer? Lise öğrencileri gibi parklarda buluşup flört edilir mi bu yaşta? Sağlıklı bir ilişki değil ki bu."

"Zaten daha sırada Albertina var, Azize var. Bunlar bizim bildiklerimiz. Baban hepimizi uyutmuş kızım."

Bahçenin hayli yukarısına bırakmış arabasını. Bindirdim. Perukla gözlüğü çantasına tıktı, yüzünü çabucak temizledi, el sallayıp hareket etti. Az kaldı bir arabaya çarpacaktı.

Hayatımda yeni bir dönem başlamıştı.

Akşam o coşkuyla çocukları Restaurant Bekir'e götürdüm. Herkes karıma baktı. Güzelliğinin doruğundaydı, pek de

zarif giyinmişti. İki Bakanın da yemek yediğini görünce, buna ya getirdiğime memnun oldu.

Arzu her sabah arıyordu artık. Kısaca evliliklerinizi anlat tık birbirimize. O da benim gibi kırılgan ve kırıldı.

"Kardeşiyle birlikte çalışıyor. İşlerinin bir kısmı Ankara dı şında. O yüzden sık sık oralara gider. Burada olduğu zaman da eve genellikle geç ve içkili gelir. Bir sürü uğraşı, ilişkisi, si yasi hesapları var. Ortak yanımız yok gibi bir şey. Ne var ki eve ilişkin işlere hiç karışmaz, cömerttir, kızına düşkündür, annemi, babamı saygıyla anar. Teyzeme de çok iyi davranı yor. Bu yüzden sevmesem de az çok sayıyordum. Kıskançlığı kalın kabuklu derebeyi ruhundan kaynaklanıyor. Çünkü kadı na sevgiyi zayıflık sayar. Tepkisi elbette derebeyce olacaktı. Öyle de oldu. Hiç saygım kalmadı artık. Zorunlu olmadıkça konuşmuyorum. Sizinle konuştuğum için de vicdan azabı duy muyorum."

Kaç zamandır ben de duymuyordum. O kadar ciddiye al dığım hayatın, orta halli bir yazarın yazdığı, sıkıcı, basit, güzel sahneleri çok kısa ve çok az, ağdalı bir melodramdan başka bir şey olmadığını fark etmeye başlamıştım. İnsanın özel ha yatında mutlu olabilmesi için galiba bu basmakalıp oyunun dı şına çıkıp tuluat yapması, güzel sahneleri uzatıp çoğaltması gerekiyor.

"Belki çocukça bulacaksınız ama.." dedi, "..o günden beri kendim için ev parasından tek kuruş harcamış değilim. Gör düğünüz perukayla acayip gözlüğü de kendi paramla aldım. Bankada babamla annemden kalmış biraz param var. O para olmasa, kesinlikle çalışırdım."

"Bu kız bizim sessiz öncülerimizdenmiş."

"Ama bu kadarcıkla yetinen evcil kuşaktan."

"Şimdiki gençler hepimizden farklı."

"Biz hiç olmazsa sevişmeyi biliyorduk, 70'liler sa vaşmayı. 80'liler bir tuhaf. Galiba ne sevişmeyi bili yorlar, ne savaşmayı. Bakalım 90'lılar nasıl olacak?"

Mayıs sonunda, bu eski melodrama güzel bir yeni sahne eklemek umuduyla, "Seni ne zaman görebilirim?" diye sordum. Tüy gibi yumuşak bir sesle, "Ne zaman isterseniz." dedi. Fakat nerede buluşabileceğimize bir türlü karar veremedik.

"Haydi Hocam, hiç kimsenin düşünemeyeceği, güvenli bir yer bulun. Ben de sizi görmek istiyorum."

Hayli kafa yorduktan sonra, onun da razı olduğu bir yer saptadım. Kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde, Birinci Ağır Ceza Mahkemesinin duruşma salonunda buluştuk. Ben kasketimi burnuma kadar indirmiştim. O da başını, kaşlarına kadar inen kocaman bir eşarpla örtmüş. Arkasında teyzesinin eski pardösüsü, gözünde daha sade bir güneş gözlüğü, sağ yanığında bir ben. Orta halli bir hanım olup çıkmış. Son sıraya oturduk. Eli titriyordu.

"Gül Bahçesi'nde ne kadar cesurdun."

"Ama gece korkudan ateşim çıkmıştı."

"Kalkalım istersen."

"Hayır, hayır, biraz oturalım."

Hiçbir şey anlamadan duruşmayı izledik. Giderek titremesi durdu. Elimi sıkıttı.

"Efendim canım?"

"Bir şey yok. Biraz sırtışmak istedim."

"Rahatladın galiba."

"Evet. Ya korkudan uyuştum, ya da alışıyorum."

Eli iyice canlandı, elimi yokladı, inceledi, okşadı. Kedi yavrusu topla oynar gibi elimle oynadı.

Duruşma biter bitmez ayrıldık. Usta kalıbın hazır olduğunu bildirmişti. Sanayi Çarşısına gittim. Bir plastikçi ile anlaşip sıkı bir sözleşme yaptım. Haziranda döküme başlayacak. Arzu ertesi günü telefon edip eski İngiliz filmlerindeki gece bekçileri gibi tekmil verdi.

"Asayiş berkemal. Herkes uykuda."

"Durumu ne güzel özetlemiş kâfir: 'Bir sorun yok, kocam hiçbir şeyin farkında değil, mışıldıyor.' Oysa

**adam, karısının gözlerine dikkatle baksa, her şeyi ay-
rıntısıyla okurdu. Çünkü Şirinciğim bilirsin, kadın
gözlerinde böyle kaçamakların hayali günlerce kalır."**

O hafta koşturup durdum. Birçok sorun çıktı. Plastik boncukları depolama, ambalajlama, tanıtım, dağıtım, hesap kitap.. Tek başıma altından kalkamayacağımı anladım. Küçük bir depo tutup işin başına, bir arkadaşımın tavsiye ettiği emekli bir memuru, İhsan Bey'i getirdim. Durumu Milli Eğitim Müdürlükleriyle başlıca şehirlerin okul ve kırtasiyecilerine bildirmeye başladık. İhsan Bey İstanbul'a gidip bazı toptancılarla konuştu. Büyük ilgi göstermişler.

İş iyi gidecek gibi görünüyor.

29 Haziranda, öğleden önce de Ankara Garı'nın ikinci mevki salonunda buluştuk. Yine adliyedeki kıyafetle gelmişti. Sapa bir yer bulup oturduk. Bir tanıdığa rast gelmek olasılığı çok az ama tetikteyiz. Duyargalarımız sürekli açık.

Sokulup kocaman çantasını dizlerimizin üzerine yerleştirdi. Ellerimiz birbirlerine atılıp kucaklaştılar. Bir yandan onlar konuşuyor, bir yandan biz.

"Kendine bir ad buldun mu?"

"Yüzlerce. Ama hiçbirini beğenemiyorum. Ne yapacağım ben? Adsız kaldım."

"Tarihten seçsene."

"Hiç aklıma gelmedi. Uygun bir yerde olsaydık, sizi öperdim."

Küçük bir gümüş kutu almıştım. Yüzü pespembe kesildi.

"Ah canım Hocam. Bu ne güzel şey!"

Başını kaldırdı.

"Borcum ikiye çıktı."

Ertesi sabah, "Gece hesapladım.." dedi, "..siz beni aslında, bakışlarınızı idare edemediğiniz o son pazar gününden beri görmüyorsunuz."

"Evet. Senin yerine Kızıl Saçlı Amazon ya da Benli Hayriye Hanım'la buluşuyorum."

Çingiraklı bir kahkaha koyverdi. **Biz de.**

"Öyleyse, Arzu olarak gelebileceğim bir yer bulun. Çünkü hafta sonunda, tatile gidiyormuşuz."

"Nereye?"

"Tarsus'a. Daha doğrusu oraya yakın bir yere. Torosların eteğinde, babadan kalma çiftlik gibi bir yerleri varmış. Çiftlik evini onartmış. Temiz hava kıza iyi gelirmiş. Bizi götürüp bırakacak, kendi dönecek."

"Lanet olsun!"

"Aynen."

Hayli kafa patlattıktan sonra, uygun olduğunu sandığım bir yer buldum. Kasketi kafama iyice geçirdim, taksiye atlayıp Hayvanat Bahçesine gittim. Büyük havuzun yanındaki bakımsız gazinoya göz attım. Bomboş. Görevli bir tek kişi var. Bir bira içip konuştum. Pazarları çok kalabalık oluyormuş ama hafta içinde pek kimse uğramamış.

"Ancak akşama doğru üç beş kişi geliyor."

"İyi öyleyse.." dedim, "..karımla gelmek istiyoruz da. Ben biraz eski kafalıyım. Öyle her yere götürmem karımı."

"Babam iyice tuluatçı kesildi!"

Unutamayacağı kadar yüklü bir bahşış bıraktım. Namusuz para! Adam iki büküm oldu.

"Ben sizi, şu dipteki çardağa alırım beyim. Orası patronun yeri. Pazarları geliyor yalnız."

Çardağın altı güvenli görünüyordu. Yine de gazinonun çevresinde dolaşmadan içim rahat etmedi. Arzu önce ürktü ama sonunda razı oldu. Ayrıntılı bir plan yaptık.

12 Temmuz Perşembe. Saat on bire çeyrek kala gazinodayım.

"Hoş geldiniz beyim. Yenge yok mu?"

"Uğrayıp annesini de alacak. Ben vakit kaybetmek istemedim. Şurada biraz kafayı dinlesem kârdır."

Bir beş yüzlük sıkıştırdım eline. Adamcağızın aylık geliri taş çatlasa bunun yarısını geçmez. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kimseyi yanımıza yaklaştırmaz artık. Bok gibi para kazanan bir esnaf tavrıyla girişin yanındaki masaya kuruldum. Tam zamanında bahçenin kapısında göründü. Yola indim. Koşmak için kendimi zor tutuyorum.

Gülümseyerek yaklaştı.

Yuvarlak yakalı, açık renk, kısa kollu, tiril tiril bir elbise giymiş. Dudaklar hafifçe boyalı. Çorapsız. Sandaletli. Koluma girdi. Sıcaklığı bedenime, kokusu ciğerime işledi. Adam merdiven başında bekliyordu. Yalanı tamamladık.

"Ee, annen?"

"Hastaymış."

"Ya. Vah vah."

Telaşla önümüze düşüp bizi çardağa buyur etti.

"Bira, kaçar peynir ve kavun."

"Başüstüne beyim."

Arzu arkasından baktı.

"Sizce bu adamcağız, evli olduğumuz masalını yutmuş mudur?"

"Ne isterse düşünsün, kerata. Kalbim çok sağlammiş, ben onun sevinci içindeyim."

Telaşlandı.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet. Seni böyle gördüğüm halde durmadı."

Yüzü daha da aydınlandı. Elini elimin üzerine koydu.

"Bu özenmeler, güzel görünebilmek için bunca çabalar, hepsi siz beğenin diye Hocam. Bu elbiseyi de gece yarısına kadar oturdum, bugün için diktim."

Hava ılık. Ağaçlar cilde içinde, kuşlar sevinç. Bira ve çerezler gelince, örtüsü kirli masamız bile güzelleşti. Bardakları doldurdum. Yüreğim gibi köpürdüler.

"Canımım!"

"Hocaaam!"

Bardaklarımız buluştu.

Çınnnnn!

**Sanem, "Ben bunları kıskanmaya başladım" dedi.
"Neden?"**

"Küçücük bir mutluluk için bizim canımız çıkıyor be! Bunlar elele tutuşuyorlar, ikisi de mest. Bir yerde buluşuyorlar, ikisi de baygın. Yanyana oturuyorlar, ikisi de sevinç içinde. Kızım, biz her şeyi çok çabuk yaşadık ve çok çabuk eskittik. Hayatı bir dikişte içip bitirdik. Bizim sorunumuz bu. Bir de şunlara bak. Hiç telaş etmiyorlar. Her adımın ve yudumun tadını çıkarıyorlar. Korkmaktan korkmuyorlar, utanmaktan utanmıyorlar, her duygunun hakkını veriyorlar. Düşünsene, biz artık birbirimize dokunmaya gerek duymadan dans ediyoruz, onlarsa sarmaş dolaş tango çağını sürdürüyor. Bu yüzden de..."

İtiraz ettim ama sesim pek cılız çıktı. Çünkü ben de kıskanmıştım.

Saat birde kalktık.

"Sizi istasyona bırakayım."

Park yerinden ok gibi yola çıktı, hızla gelen bir arabanın önünden kıl payı geçti. Masum masum bakarak, "Gül Bahçesi'nden sonra böyle oldum.." dedi, güldü, "..hoş görün, aşk hali."

İstasyonda arabadan inerken, "Bir dakika!" deyip uzandı, sol yanağımdan dudaklarının ucuyla iki kez öptü.

"Borcum kalmadı."

Gazlayıp uçtu. Cumartesi sabahı gittiler.

Vakit geçirmek için annemin anlattığı masallardan beşini yazıp bir reklam stüdyosunda kaydını yaptırdım. Montaj teknişyeni uygun yerlere hoş müzikler döşedi.

"Kaç kopya istiyorsunuz?"

"On."

Reklamcı gülümsedi.

"Peynir ekmek gibi satılır bu. Hiç olmazsa yüz kopya yapalım."

Çekiş çekiş elli kopyada anlaştık. Kapak etiketlerini çizdirip bastırmayı da üzerine aldı. Etiketleri band kutularına kendi elimle yapıştırdım: 'Okul Öncesi Çocuklar İçin Beş Türk Masalı'

Haklıymış. Ağustos ortasına kadar kırk iki tane satıldı. Elli tane daha yaptırdım. Arzu, Eylül başında, nasıl başardıysa aradı.

"Tarsus postanesinden telefon ediyorum. Nasılsınız amcacığım?"

"Çok iyiyim yavrum. Sizi merak ediyorum."

"Biz de iyiyiz. İpek sizi çok özledi. Her gece rüyasında görüyor."

"Ben de onu çok özledim. Dört gözle dönmesini bekliyorum."

"Ekim sonunda geleceğiz. Sizin için dua ediyorum. Ellerinizden öperim."

"Ohooo! Bunlar şifreli konuşmanın ustası olmuşlar."

İyiydi, özlemişti, beni rüyasında görüyordu ve yakında dönecekti. Sevgiden ve sevinçten yüreğim sızladı.

Reklamcı, müşterilerine hediye olarak dağıtmak isteyen bir bankanın, masal bandlarına ilgi duyduğunu söyledi. İşin boyutunu kestiremediğim için hiç heyecanlanmamıştım. İlgililerle konuştum. İstedikleri miktarı öğrenince başım döndü.

"Şimdilik beş bin."

İleri sürdükleri bütün şartları tartışmadan kabul ettim. Kâlan kâr yeterdi de artardı bile. Anlaştık. Günde iki yüz tane teslim etmeye başladım. Okullar açıldığı için dükkân da yeniden arı kovanına dönmüştü. Plastik boncuklara da istek gittikçe arttı. Yetiştiremez olduk.

Bu kadar çok parayı rüyamda bile görmemiştim.

Bir kâğıt toptancısında çalışan Asım Efendi'yi ayarttım. Eli ve aklı her işe yatkın, uyanık, dürüst bir insan. Gereklikçe dükkânı ona bırakıp depoya, stüdyoya, bankaya gidebilirim.

Küçük bir işadamaı sayılırdım artık.

Geceleri de Türk mimarlığıyla ilgili doçentlik tezimi gözden geçirmeye başladım. Kurmayı tasarladığım yayınevinin, renkli ve bol resimli ilk kitabı olacak. Pazar günü, çocukları ve kayınvalideyi, Çubuk Barajı'na götürdüm. Yıllarca önce, son sınıf öğrencileriyle birlikte gelmiştik. Çok güzel bir bahçesi, sevimli bir lokantası vardı. Hâlâ öyledi ama karımla annesi, her şeyde bir kusur buldular. Ne yemekleri beğendiler, ne servisi, ne de müşterileri. Durmadan bir şeylerden yakınıp duruyorlardı. Çocukların bile neşesini kaçırdılar.

Ben hiç aldırmadım. Saklı dünyamda o kadar mutluydum ki ne söylesele bana vızıltı geliyordu.

25 Ekim sabahı telefon etti.

"Sürgünden döndük!"

Asım Efendi alım için dışardaydı. Rahat rahat konuşup özlem giderdik. Gelişmeleri anlattım. Çok sevindi.

"Ee, senin gibi akıllı bir danışmanım var, kızım!"

Hafta içinde Etnoğrafya Müzesi'nde buluştuk. Kulaklıklılı başlığını bastırıp yeni aldığım gocuğun geniş yakasını kaldırıncaya yüzüm yarı yarıya görünmez oldu. Bakıp bakıp, "Filmlerdeki kötü adamlara benzemişiniz." diye takılıyordu.

Etiketsiz bir masal bandı verdim. İpek bayılmış.

"Keşke siz seslendirseydiniz. Ben de onunla birlikte durmadan sesinizi dinlerdim."

Asım Efendiyi her sabah bir bahane bulup dükkândan uzaklaştırmak zor olmaya başlamıştı. "Geceleri konuşabilir miyiz.." diye sordum, "..evet dersen, çalışma odama bir telefon alacağım. Karımın onda yattığını söylemişim."

Düşündü.

"Bilmem ki. Yatak odası arkada, kocamın uykusu da ağırdır. Teyzemle çocuğun odaları ise çatı katında.."

Sesi kızardı.

"..Ben, o tatsız olaydan beri, İpek'in bu kattaki eski odasında kalıyorum. Kimsenin dikkatini çekeceğini sanmam.

Ama telefon salonda. Geceleri geç saate kadar orada nasıl oturabilirim? Bir çare bulmam gerek."

"Onlar da ayrı yatıyorlarmış."

"Öyleyse bu hikâye çok çabuk gelişip sona erer."

Ertesi günü bilgi verdi.

"Akla yatkın hiçbir çare bulamadım. Ama aldırmayın, imkân oldukça sizi ararım. Salonun yanında büyük bir oda var. Galiba yemek odası olarak düşünülmüş. Ben el koydumdu. Orada okuyup yazıyorum, müzik dinliyorum, dikiş dikiyorum. O odaya ayrı bir telefon bağlatabilsem.."

Karım, ikinci telefonu gereksiz bularak kızdı. "İşimi büyütüyorum.." dedim, "..akşam biri arasa, telefonumuz sürekli meşgul."

"Ohoo, annem bu yemi kolayca yutmuştur elbette. Çünkü telefon saatlerce elimizden düşmezdi."

25 Aralık gecesi her şey hazırды.

Duyulmasın diye telefonun sesini kısıtım, üzerine de yastığımı bastırdım. Çalar çalmaz açmak için hazır bekliyorum. Saat biri beş geçe aradı. Sıcak, korkak bir fısıltı.

"Hocam?"

"Canım!"

Bir süre susup soluklarımızı dinledik.

"Orası nasıl?"

"Şimdilik sorun yok. Herkes çoktan yattı. Bir şey olursa telefonu kaparım. Sizin orası?"

"Burada da asayiş berkemal. Hepsi derin uykuda. Şimdi beni can kulağı ile dinle."

Yayınevi kurmaya karar verdiğimi açıkladım. Sessiz bir sevinç çılgılığı attı.

"Adı Ar Yayınevi olacak."

Soluğu kesildi bir an.

"Yani.."

"Evet, düşündüğün gibi, senin adından bir parça. Tabii, izin verirsen."

İnler gibi, "Mutluluktan ağlayabilirim.." dedi, "..ama ilerde, bu sınırlı, yasak bölgesi, korkak ilişkiden bıkınca, yayınevine benim adımlı verdiğinize pişman olmaz mısınız?"

"Hayır yavrum, sahici bir sevgi tükenir mi, bir ömüre bile sığmaz. Ama sen.."

Sözümü kesti.

"Susun hocam. İstiridye hayatında nasıl bir tek inci yapıbiliyorsa, ben de ancak bir kez sevebilirim ve sizi seviyorum."

"Şu laflara bak!"

"Merak etme, sevişip birbirlerine doydukları zaman, bu ebedi aşk edebiyatı gümleyip gider."

Yılbaşı gecesi, bir ara sofradan kalkıp odama gittim, telefonunu çınlattım. Yeni yılını kutluyorum. Seni düşünüyorum. Seni seviyorum. Onlar da sofradalarmış o sıra. Uzun bir süre sonra, o da çınlatarak karşılık verdi.

Birkaç gün sonra, "22 Ocakta.." dedim, "..seni mutlaka görmeliyim. Hayatını ona göre programla. Çünkü o gün benim doğum günüm."

"Hayır Hocam. Sizin doğum gününüz 8 Ağustos."

"Nerden biliyorsun?"

"Türk Evi adlı kitabınızın arkasında hayat hikâyeniz vardı."

"Evet ama o benim resmi doğum günüm. Benim asıl doğum günüm 22 Ocak. Saatini de söyleyeyim. On bir buçuk. Dükkâna o zaman gelmiştin."

Sesi pembeleşti.

"Canım Hocam!"

22 Ocak 1963 Salı günü, Ulus meydanındaki Keçiören dolmuş durağında buluştuk. En uzak yer Keçiören'di çünkü. Biraz daha fazla birlikte olabilirdik. Yüzünün büyük bölümünü örten, Doğu işi yün bir kar başlığı giymiş, her zamanki gibi kapkara gözlüğünü takmayı da ihmal etmemiştı. Sıraya girip ağır ağır arabaya ilerledik ve arkaya geçip oturduk. Elini tuttum. Buz gibiydi. Giderek ısındı. Son durakta indik. Koluma girdi. Her yer karla kaplı. Lekesiz, sütbeyaz bir dünya. Ağaç-

lar porselenden dökülmüş gibi. Buzlanan karları çıtırdatarak hiç konuşmadan yürüdük.

Daha önceleri ben aşksız nasıl yaşamışım?

Dönüşte yine en arkaya oturduk. İyice sokuldu. Bacağını bacağıma yapıştırdı. Yalnız sıcaklığını değil, kaslarının kıpırtı sını, kanının akışını, gözeneklerinin soluk alıp verdiğini, sinirlerinin titreşimini duyuyordum.

Ayrılırken şapkadan tavşan çıkarır gibi iç cebimden Arı Yayınevi'nin ilk yayımı olan 'Keçe Çadırdan Günümüze/Türk Mimarlığı' adlı kitabımı çıkarıp uzattım. Ciltli, gömlekli kitaba baktı. Gözleri doldu.

"Hocam!"

Sarılacaktı.

"Dur, burası çok kalabalık, ayrılalım, gece konuşuruz."

Akşam bir kitap da karıma verdim. Nazikçe "Kutlarım" dedi. Bir eşyaya bakar gibi şöyle bir göz atıp bıraktı.

Pekâlâ!

Arzu gece telefon etmedi. Allah Allah! Ertesi günü öğleden sonra aradı. Telaşla, "Gece arayamadım.." dedi, "..özür dilerim. Kitabınız bir harika. Resimler olağanüstü. Elinize, kafanıza sağlık. Biz yarın İstanbul'a gidiyoruz. Kaç gün kalacağımızı bilmiyorum. İyi günler Hocam."

Konuşmama fırsat vermeden kapattı.

Nedendi bu telaş?

O hafta Nurcan'la nişanlısı geldiler. Bir kitapçıdan aldıkları kitabımı imzalatmak istiyorlardı. Nurcan, "Sabah Arzu'ya telefon ettim.." dedi, "..kitabınızdan haberi yokmuş şaşkının. 'Sen de gel' dedim ama işi varmış."

"Ankara'da mı o?"

"Evet."

Bana yalan söylemiş. Ankara'da ve aramıyor! Kimse beni böyle aşağılamamıştı. O öfkeyle Asım Efendi'yi haşladım, bir müşteriyi de kapı dışarı ettim. Çatacak insan arıyordum.

Akşam üstü telefon etti.

"Az önce geveze Nurcan'la konuştum. İstanbul'a gitmediğimi öğrenmişsiniz. Çok kızgınsınız değil mi bana?"

"İşim var kızım. Çene çalacak durumda değilim."

Sesi çöktü.

"Neden yalan söylediğimi açıklamak istiyordum ama kötü bir zaman seçtim herhalde. İzin verirsiniz gece arayayım."

"İstanbul'a gidiyorum, gece yolda olacağım."

"Ne zaman dönersiniz?"

"Bilmiyorum. Kusura bakma, kapatmak zorundayım. İyi günler."

Telefonu suratına kapattım.

"Bu iş burda biter. Babam 'sonu gelmeyen bir hikâye' demişti zaten."

Çeyrek saat sonra, deli gibi dükkândan içeri daldı, heyecandan tıkanarak, "Biliyorum.." dedi, "..bunu hak ettim! Ama beni dinlemelisiniz. Dinlemek zorundasınız!"

Tezgâha tutunarak, çaresizlik içinde Asım Efendiye baktı. "Kapıda dur Asım Efendi.." dedim, "..uzun sürmez."

Soluk soluğaydı.

"Arabayı uzağa park etmek zorunda kaldım. Yetişebilmek için buraya kadar koştum."

Gözlerimin içine baktı.

"Oturabilir miyim?"

Başımı salladım. Yığılır gibi oturdu. Göğsü inip kalkarak, "Her şeyi göze alıp buraya gelmem belki size bir şey ifade ediyordur." dedi. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi bakıyordu.

"O gece aramadım. Çünkü arayamadım. Çünkü Hocam.."

Ellerini yüzüne kapayarak ağlamaya başladı.

"Allah Allah!"

"Ne olabilir ki?"

Öyle dirençsiz ve yenik bir hali vardı ki koşup kucaklamak için güçlkle tuttum kendimi. Bir adım vardı aramızda. O

adımı atmaya onurum engel oluyor, kalbim 'yürü!' diye haykı-
rıyordu. Omuzuna dokunabildim.

"Biri görür. Haydi, git şimdi, gece görüşürüz."

Hiç bakmadan çıkıp gitti. Asım Efendiye bir açıklama
yapmam gerekiyordu. Bir şeyler geveledim. Üzerinde bile dur-
madı. Kaldığı yerden işine devam etti.

Gece telefonum çınladı.

"Evet?"

Yorgun bir sesle, "Bana İstanbul'a gideceğinizi söylemişti-
niz.." dedi, "..doğru değilmiş. Ödeştik."

"Benimki bir tepkiydi."

"Benimki de öyle."

"Bana mı?"

Telaşlandı.

"Yo, hayır, kendime. Keşke size olup biteni söylemeye
çekinmeseydim."

"Şimdi söyleyecek misin?"

"Evet."

"Dinliyorum."

Uzun bir seessizlikten sonra, "O beyaz gün, kendi koydu-
ğum sınırı kendim aştım.." dedi, "..Gürül gürül size akıyor-
dum. Uyarmasaydınız, Ulus meydanının ortasında da, az kal-
sın boynunuza sarılıp öpecektim sizi. Hiç beklemediğim bir
uyanış olmuştu bende. Bir de gece konuşursam, iyice çözüle-
cektim. Çünkü geceleri fısıltıyla konuştuğumuz için sesiniz da-
ha da içime işliyor. Artık bu tür duyguları sönmüş biri olduğu-
mu sanıyordum. Güvencem de buydu. Çizdiğim sınırlar içinde
kalabileceğimi umuyordum. Yanılmışım. Bu şaşırtıcı gelişime
hiç hazır değilim. Yatışana kadar ilişkimize bir süre ara ver-
menin doğru olacağını anladım. Bunları açıkça söylemeye
utandım, uygun bir yalan bulmayı da beceremedim."

Sustu.

Böyle bir açıklamayı hiç beklemiyordum.

Sanem, "Biz çocukluktan çıkar çıkmaz özgürlük

bayrağını çekmiştik.." dedi, "..o yüzden de böyle iç savaşlar yaşamadık. Bu kızcağız demirden kurallar, yasaklar içinde yetişmiş. Çoğu da kanına işlemiş. Arkasından evlenmiş, çocuğu olmuş. Büsbütün sarılmış durumda. Bunları aşabilir mi? Hiç sanmam."

Bu sırçadan insan, benim yüzümden doğayla, kendisiyle ve benimle savaşıyordu. Huzurunu ben alt üst etmiştim. Utandım. Bağışlamasını diledim.

"Sizin ne suçunuz var? Kendim yürüdüm bu ateşin üzerine. Hiç pişman değilim. Benim zorum kendimle."

Gereğesi ne olursa olsun bir daha yalan söylememeye ve doğruyu saklamamaya söz verdim.

"İyice toparlanınca sizi ararım. Olur mu?"

"Peki kızım."

"İyi geceler."

Kapamadan önce, sesini iyice alçalttı.

"Sakın beni unutmayın!"

O toparlanana kadar oyalanmak için kendimi işe vurdum. Bu yıl doçent olan eski asistanım Tahir'e yayınevinin editörlüğünü önerdim. Düşünmeden kabul etti. Sanat, kültür, tarih ve siyaset bilimiyle ilgili kitaplardan oluşan zengin bir yayın planı hazırladık. İlgili bilim adamı, yazar ve çevirmenlerle ilişki kurduk. Benim küçük dükkânıma sığmayacaktı bu iş. Bir şey yapmalıydım.

Arzu, hiç beklemediğim bir sırada dükkânı aradı. Sesi ısılıyordu.

"Kitabınız hakkında Güzel Sanatlar dergisinde çok güzel bir yazı var. Yürekten kutlarım. Şimdi Nurcan haber verdi. Koşup aldım. Yolda okumaya başladım. Karşıdan karşıya geçerken, az kaldı çiğneniyordum."

"Canııııı!"

Korka korka yanıtladı.

"Hocaam."

"Toparlanamadın mı hâlâ?"

Utançla, "Toparlanıyorum," diye mırıldandı.

Asım Efendi'yi yıldırım gibi gönderip dergiyi aldırđım. Hak etmediğim kadar güzel bir yazıydı. Birilerine şımarmak geldi içimden. Ama şımarabilecek kimsem yoktu.

"Babam herhalde görelim diye dergiyi ortada bırakmıştı. O yıl ilk olarak yaz tatiline gideceğımız için annemle ablam harıl harıl moda dergilerini karıştırıyor, yazlık kıyafet seçiyorlardı. Gözleri başka bir şey görmüyordu. Övgü dolu yazıyı yalnız ben okudum. Gurur duydum. Ama ne yapmam gerektiğini bilmediğim için sustum. Sarılıp kutlasana, bir şeyler söyleyip adamı mutlu etsene, aptal karı. Ne katırmışım be!"

O hafta ilişki kurduğum emlakçi şehrin merkezindeki işlek caddelerden birinde yapılmakta olan işhanının altındaki dükkânları görmemi söyledi.

Her işi bırakıp gittim.

Binanın cephesinde, çok derin fakat enleri yetersiz dört büyükçe işyeri var. Mal sahibi işbilir bir adam. İkisini alıp birleştirmemi önerdi. Çok güzel bir çözümdü ama nasıl kalkardım bu yükün altından? Günlerce çekiştik, kavga ettik. Sonunda köşedeki ve yanındaki yer için anlaştık. Özellikle bankanın açtığı krediden yararlanarak üçte birini peşin ödeyecek, geri kalanı için aylık bonolar verecektim.

Gözümü karartıp sözleşmeyi imzaladım.

Eylülde teslim edecekti.

SANEM çığlığı bastı.

"Ooo, saat bir olmuş! Ben gidiyorum."

Bir taksi çağırıp uçtu. Başım ağrıyordu. Galiba babamın anıları zehirliyor beni. Bir lokma bir şey yedim, aspirin içip yattım. Uyanır uyanmaz annemi aradım. Odaya telefon bağlanması yasak. Bu yüzden nöbetçi hemşirenin telefonuyla konuşabiliyoruz. Babam çok huzursuzmuş.

"Bu gece ben kalayım istersen."

"Hayır, hayır, senin işin var. Üstelik baban çok huysuz. Baş edemezsin. Cumartesi akşamı gel. O güne kadar ben idare ederim."

"Peki anne."

Gazeteye gidince, Gül Bahçesi'ni bilen biri var mı diye sordu. Eskiler biliyorlarmış. Tarif etmelerini isteyince biri, "Yıllar var ki ben de görmedim.." dedi, "..birlikte gideriz."

Öğleye doğru Nazan aradı, şifreyi çözüp çözemediğini sordu.

"Çözemedim, çözmeye uğraşmaktan da caydım."

Babamın sırlarını Sanem'den başkasıyla paylaşmayı istemiyordum. Arayıp Sanem'i uyardım.

"Anlaşılmıştır. Akşama görüşürüz."

Öğle tatilinde Gül Bahçesi'ne gittik. Babamın o kadar övdüğü yer, Çankaya'ya çıkan ikinci yolda, beton yapılar arasına sıkışmış, küçük, sönük, bakımsız bir bahçeydi. Hiç kimse yoktu. Adamcağız vurulmuşa döndü.

"Ne olmuş buraya? Bahçe ufalmış, ağaçlar azalmış."

Göğüs geçirdi.

"Anlaşılan orasından burasından kırarak, kuşa döndürmüşler zavallıyı."

Kırık bir banka oturdu. Büyük bir haksızlığa uğramış gibiydi.

"Burası güller, ağaçlarla dolu, gözlerden uzak bir küçük cennetti. Genellikle âşıklar gelirdi. Kimse de rahatsız etmezdi onları. Biliyor musunuz, aşka saygı vardı bir zamanlar. Hoyrat rüzgârlar her güzelliği silip yok ediyor."

Adamın, ucu biraz da bize dokunan sözlerine aldırmadım. Çünkü bahçenin bu acıklı yalnızlığı, tükenmişliği içimi sızlatmıştı.

Babama benziyordu.

Akşam işyerinin önünden Sanem'i aldım. Ben notları

okumayı bugün kesinlikle bitirmek istiyordum. Sanem, "Ben de bitecek diye üzülüyorum." dedi.

Kahvelerimizi alıp masaya oturduk.

OLAYI, batacağım korkusu içinde yaşayan karımdan sakladım. İş bitince söylerim. Herhalde memnun olacaktır. Arzu bazı sabahlar dükkâna telefon edip hatır sorma inceliğini gösteriyordu. İlk arayışında haberi verdim.

"Tıpkı hayal ettiğin gibi dekore ettireceğim."

"Aaaah!"

Sonra uzun, dolgun bir sessizlik. Ne düşündüğünü, ne yaptığını anlamam için görmeme gerek yok. Kaç zamandır ses ve sessizlikten kurulu bir dünyada yaşamaktayız. Gözleri dolmuş, yüzü pembeleşmiş, dua ediyordur. Sessizlik uzayınca, "Ey ruh.." dedim yavaşça, "..hâlâ oradaysan ses ver!"

"Buradayım. Dua ediyordum."

Çekinerek, "Hocam.." dedi, "..şimdiki dükkânı bırakmazsınız, değil mi?"

"Hiç bırakır mıyım? Orada doğdum ben."

"Ben de."

Akıllı ve zevkli bir mimarla anlaştım. Cephede iki büyük vitrin bulunacak. Ortada geniş bir cam kapı. Soldaki bölüm yayınevi, sağdaki kitabevi. İki bölüm içerden birbirine bağlanacak. Benim odam, arkadaki toplantı odası ile yayınevi çalışanlarına ayrılan alanın arasında yer alıyor. Mimara, Arzu'nun hayalini kendi isteğim gibi anlattım.

"Bütün kapıların, lambrilerin, dolap ve masaların meşe kaplama, koltukların yumuşak deri olmasını istiyorum."

"Tamam."

"Ne zaman biter iş?"

"Hemen başlarsak, Ekim sonunda."

"Başladık bile."

On beş gün kadar sonra Arzu, uzun zamandan beri ilk olarak gece aradı. Sesinde kuşlar uçuşuyordu.

"Sizi aramadan edemedim. Çünkü üç harika şey oldu bugün. Kocam on gün için Almanya'ya gitti, telefonum bağlandı ve, ve, ve ben sonunda kendime bir ad buldum!"

Neşe içinde anlattı.

"Sıkıldıkça, teyzemin getirdiği aptal romanları okuyorum. Biri eski Mısır'la ilgiliydi. İçindeki adlardan biri çok hoşuma gitti. Beni anımsatıyor. Duyunca bayılacaksınız."

"Söyle."

"Aziru."

Yerimizden zıpladık. Şiirdeki kızın adıydı bu!

"Ne demek bu?"

"Hiçbir şey anlamadım."

"Okumaya devam edelim."

"Harika!"

"Yeni adımı kutlamayacak mıyız?"

"Nasıl kutlayabiliriz?"

Güldü.

"Bilmem ki. Belki bir arabanız olsaydı.."

İki gün içinde elden düşme, oldukça yeni bir araba aldım. Şehirde dolaşarak kendimi sınadım. Gece bilgi verdim. Sabah buluşup yola çıktık. Pantolon ve uzunca bir ceket giyip başını örtmüş. Kolunda yine kocaman çantası. Tek tük aracın geçtiği ıssız Ayaş yoluna sapınca, gözlüğü ve eşarbi çıkarttı. Uzun, iki örgülü, kızıl kestane bir peruk, sallantılı gümüş küpeler. Göz kapaklarını neftiye boyamış, kıvrak bir kuyruk çekerek gözlerini daha da uzatmış.

"Nasıl buldunuz Aziru'yu?"

"Çok büyüleyici."

Keyifle güldü.

"Aziru'nun çağına uygun değil ama sizin hoşunuza gideceğini bildiğim bir elbise dikiyordum, yazık ki yetiştiremedim."

Birden zorlu bir yaz yağmuru bastırdı. Silecekler yetersiz

kalinca, arabayı yolun kıyısındaki ağaçların altına çektim. Camlar buğulandı. Yağmurun tantanası sürüyordu. Kanım fokurdamaya başlamıştı. Bir karış uzağımda oturuyordu ve korkudan dokunamıyordum. Gerildim. Kıskaçlıkla, "Senin iyice toparlandığın anlaşılıyor.." dedim, "..bense seni kucaklama isteğimi bir türlü bastıramıyorum. İçini nasıl yatıştırdığını anlat-sana. Belki bana da yararı olur."

Yüzünden pembe bir esinti geçti.

"Geceyi beklesek. Sizi görmeden daha rahat anlatırım."

Sinirlendim.

"Hayır, şimdi anlatmanı istiyorum! Aziru'nun mumyası gibi oturuyor ve susuyorsun. Ne demek bu?"

"Böyle oturup susan Aziru değil, benim."

"Yani?"

Önüne baktı. Elleriyle oynayarak, "Nasıl söylemeli bil-mem ki.." dedi, "..bir daha öyle coşmamak için uzun uzun dua ettim. Sonu rezaletle, cinayetle biten türlü türlü senaryo-lar yazdım. Kök salar umudu ile içimde sahte bir vicdan azabı bile yarattım. Ama hiçbirinin yararı olmadı. Tek çare bu ilişki-ye son vermektir.."

Buz kestim. Ne diyordu bu deli?

"..Çok düşündüm. Sizden vazgeçemeyeceğimi anladım. Nasıl vazgeçebilirdim? Sizinle vardım.."

Kanım yeniden dolaşmaya başladı.

"..Kararsızlık içinde kıvranıp dururken Aziru adını buldum. Sonra ona bir kişilik vererek şöyle bir hikâye kurdum. Aziru, evvel zaman içinde, İskenderiye'de kendi başına yaşayan, sevgi ve saygıya susamış, sağlıklı bir kız. Belki de benim genç kızlığımdan beri içimde biriktirip sakladığım bazı deliliklerin temsilcisi. Bilge bir şair ona okuma-yazma öğretiyor. Sık sık buluşuyorlar. Dostluk sevgiye, sevgi aşka dönüşüyor. Aziru, benim gibi mızımız bir kız değil. Yüreğinin sesine ve doğanın çağrısına uymaya razı. Fakat acele etmekten kaçınıyor. Çünkü o günün, uzun bir hazırlıktan sonra yapılan büyük bir

ayın gibi olmasını, bu ayine yalnız bedenlerinin değil, ruhlari-
nın da katılmasını istiyor. Bu isteğini sevgilisi de benimsiyor.
Bu yüzden kızı zorlamıyor, elini tutmakla yetiniyor ve sabırla
o vaadedilen günü bekliyor."

**"Vay canına! Aziru numarasıyla zincirlerini kırdı.
Biraz zaman istiyor sadece."**

**"Ben artık bir tahminde bulunmayacağım. Hiçbiri
tutmadı."**

Sustu. Uzanıp avucunu öptüm. Elinin içiyle yüzümü okşa-
dı. Çantasından çeşitli sandviçler, iki elma ve kahve dolu bir
küçük termos çıkardı. Yağmur dinmişti. Pencereleleri açtık.
Toprak ve çimen kokusunu içimize çekerek yiyip içtik. İkinci
üzeri ısıltısız hayatlarımıza geri döndük. Ayrılırken, "Sen okul-
dayken sevimli bir kızdın.." dedim, "..yeniden gördüğümden
bu yana giderek güzelleştin, sonunda bir afet oldun. Bunun
sırrı ne?" Dolu dolu baktı, "Aşk." dedi ve arabadan atladı.

Gece keyifle, "Sizden ayrıldıktan sonra, yine arabamı çiz-
dirdim." dedi, "..Teyzem de bugün iyice pirelendi."

"Neden?"

"Neşe saçıyordum da ondan. Bin türlü soytarılık yaptım,
şarkılar söyledim, deli gibi yedim. Hapisten çıkmış gibiyim."

"Teyzen.."

"Ondan bize zarar gelmez. Gerekirse söylerim de. Zaten
içimden sürekli sizden söz etmek, avazım çıktığı kadar 'Doğan
Hoca beni seviyor!' diye haykırmak geliyor."

İlk günlerin sıcaklığına dönmüştük.

"Küçük mutlulukları aşk sanan, verilenle yetinen, aşkı hiç
tanımayan, tatmayan, aşka inanmayan kadınlara öyle acıyo-
rum ki."

"Ukalalık etme!"

Sabah çocukları gara götürdüm. Bir ay İstanbul'da yazlık
bir pansiyonda kalacaklar. Üçü de pek şık ve güzeldi. Şirin'in
göğüslerinin belirmiş olduğunu görünce şaşırdım. Ne çabuk
büyüyor bu çocuklar. Bir kucak gazete, dergi ve kitap aldım.

Üçünü de öperek uğurladım. Tren kaybolana kadar Şirin pencereden ayrılmadı, el sallayıp durdu. Çocuktan utandım. Çünkü öğleden sonra Arzu ile Gölbaşı'na gidecektik.

Gölün yola yakın kesiminde birkaç küçük evle bir gazino var. Arzu burayı tehlikeli bulunca, ilerdeki toprak yoldan dolaşarak karşı kıyıya geçtim. Ufka kadar uzanan boz tarlalar. Hafif hafif sallanan sazlar. Kızgın bir güneş. Ürperen göle yaklaşmış durdum. Çevreyi hızla kolaçan ettikten sonra eşarbiyle gözlü gününü çıkarıp attı.

"Sıcaktan bayılacağım."

'Yaz günü bu pardösüyü niçin giydin?' diyecektim, bebini çıkarınca anladım. İncecik askılı, kısa etekli, yumuşak, beyaz bir elbise vardı üzerinde. Omuzları, kolları ve dizleri çıplaktı.

"Yetiştiremediğim giysi buydu işte. Beğendiniz mi?"

Bu güzelliği yüz yıl, yüz bin kez kucaklasam doyamazdım. Elini avuçlarımın içine aldım.

"Kat kat buzu, karı yarıp günyüzüne çıkmayı başarmış narin, harika ve yiğit bir kardelen çiçeğine benziyorsun.."

"Baban amma döktürmüş. Güzelliğini övmekle kalmamış, kızcağızın iç savaşıını da iyi özetlemiş."

"Oku da bir an önce bitsin bu meret." dedim.

Yoksa çözülecektik.

"..Herkesin hayatta bir kez bir mucize yaşamak hakkı olduğuna inanıyorum. Benim payıma düşen mucize de sensin."

Bir zaman, hiç kıpırdamadan, o büyüğü bozkır sessizliğine daldık. Sonra bir ayçiçeği gibi yavaşça dönüp ağzını uzattı. Öptüm. Taze bir yemiş gibiydi.

"İki yıl sonra, çok şükür."

Yer dalgalanıyor, dağlar sallanıyor, topraktan gelincikler fışkırıyor, rengârenk kuşlar gümüşten gölün üzerinde sevinç çığlıkları atarak dönüp duruyorlardı.

Usulca kendini çekti. Dünya ağır ağır eski biçimini aldı. Tedirgin bir sesle, "Aziru'nun benden daha gözüpek olduğunu

söylemiştim.." diye mırıldandı, "..ama o bile, her zamanki gibi çene çalmak, bu elbiseyle de sizi biraz olsun memnun etmek istiyordu. Birden delirdi herhalde."

Saçını okşadım.

"Aferin ona. Tam zamanında delirdi. Yoksa Kerem gibi alev almak üzereydim."

Sevgiyle gülümsedi. Şımarıp kucakladım. Başını telaşla göğsüme sakladı. Çıplak, nemli omuzlarından içimi bayıltan bir buğu yükseliyordu. O güzel kuğu boynundan öptüm. İyice büzüldü.

"Ama Hocam, söz vermiştiniz."

"Tamam yavrum, bir daha sınırı aşmam."

Uslu uslu geri çekildim. Rahatladı. Birer sigara yakıp getirdiği limonlu çayı içtik. Çocuklarımızdan söz ettik. Bakışlarım kollarına, göğsüne, bacaklarına takılıp duruyor, içim titriyordu. "Keşke yanıma udumu alsaymışım.." dedim, "..yüreğimi seslendirirdim."

Gözlerini açtı.

"Siz ud çalmayı biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Niye şimdiye kadar söylemediniz?"

"Fırsat düşmedi."

"Bu gece dinleyebilir miyim?"

"Elbette."

Akşam evde kendime buzlu rakı, birkaç meze ve beş-on taş plaktan oluşan bir ziyafet çektim. Keyifle içtim ve hayatı bütün kusur ve meziyetleriyle bağrıma bastım. İçimden bugünün şiirini yazmak geliyordu. Yalnız bugünü değil, gelecek günleri de anlatabilmek için birbirine eklenecek parçalardan kurulu bir biçim tasarladım, konuyu eski Mısır'a aktararak, ilk şarkıyı coşku içinde yazıp bitirdim.

"Sonra da eski Kopt şiiri diyerek beni şakır şakır işletti."

"Yalnız seni mi? Hepimizi, herkesi."

Sanem dergiyi isteyip Birinci Şarkı'yı bir daha okudu.*

"İki uzun yılı bir güne sığdırıp anlatmış."

Gece yarısı aradı.

"Canım Hocam!"

Sesimi çıkarmadan uduma dokundum ve bizim için beste lendiğini vehmettiğim o güzel şarkıya başladım.

Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır

"Babamın o şaşırtıcı gece söylediği şarkı bu!!!"

Yalnız senin aşkın ile ruhum solacaktır

Son darbe-yi kalbim yine ismin olacaktır

Yalnız senin aşkın ile ruhum solacaktır

"Hocaaaam!"

"Canııııııı!"

İstek, özlem, isyan ve çaresizliğin kaynaştığı boğuk bir sesle, "Şu anda yanınızda olmayı ne kadar isterdim," dedi. Sessizce ağlamaya başladı. Benim de gözlerim yaşarmıştı ama onu yatıştırmak için acele yeni bir şarkıya geçtim.

Solsan da sararsan da yine gülpembe dehensin

Rabbin bana bir nimeti varsa, o da sensin..

İçini çeke çeke duruldu. Giderek bildiği şarkılara katıldı. Sonunda, o da bir şarkı söyledi.

Are you lonsome to night,

Do you miss me to night?

"O gecenin içyüzü anlaşılıyor. Öbür şarkıları da Arzu'dan öğrenmiştir."

Udumla eşlik etmeye çalıştım, şarkı bitince, anlayabildiğim kadarıyla, sorduğu soruları yanıtladım.

*) Bkz.: 17-18. sayfalar.

"Evet canım, bu gece yine yapayalnızım ve seni ölesiye özliyorum."

Sonra da şiirin ilk bölümünü okudum. Sessizce dinledi. Derin bir soluk aldıktan sonra, "Ah Hocam.." dedi, "..ikimiz de size eziyet ettiğimizi biliyoruz. Sakın bizi anlayışsız sanmayın. Bundan sonra daha cesur ve şefkatli olacağız. İşte kanıtı."

Telefonu şapırtıyla öptü ve sordu.

"Ne yaptım?"

"Telefonu öptün."

"Aman babaaa! Anlasana."

Kahkaha attı.

"Hayır efendim, sizi öptüm."

Şevkle bir daha öptü.

"Yarın yine birlikte olmak üzere, iyi geceleeeeer."

Sallantılı bir bahar bulutuna uzandım. Sevgiden sarhoş, uyumuşum.

Ertesi günü sesi tatsızdı.

"Sabah ben uyurken İpek'in babası telefon etmiş. **Oo, artık kocam demiyor.** Teyzemle konuşmuş. Öğleden sonra burada olacaktı."

Gerildim.

"Dört gün erken?"

"Evet."

Gün zor sona erdi. Akşam yemeğini çabucak Piknik'te yedim. Kalkıyordum, her sanat çevresinde en az bir örneği bulunan ukalalardan biri, koca vücudu, beresi ve sakalıyla, izin almadan masama çöktü. Yayınevi kuracağımı duymuş. "Doğancığım.." dedi, "..sakın aşk romanı yayımlama. Benden uyarması. İnsanı kuşatan bunca büyük sorun varken, takvimleri iki yüzyıl öncesini gösteren birtakım gelişmemiş zavallılar için aşk romanı yazmak aptallıktır, yayımlamak ahmaklık. Sen de çok iyi bilirsin ki aşk denilen şey biyolojik bir olay. Ama ozanlar bu basit olguyu süsleyip püslediler, insanlığa olağan-

üstü bir olaymış gibi yutturdular. Neyse ki aşk, yirminci yüzyıl da bir makinenin altında kalıp öldü de, bu büyük yutturmaca sona erdi. Her yeni aşk romanı, aşk için yazılmış bir mezar taşıdır. Mezar taşını kim okur dostum?"

İki parmağını şaklatarak garsonu çağırıp bir duble votka ile Rus salatası ve piyaz istedi. Beni gösterdi.

"Beyin misafiriyim."

Sabırımı tüketmeyi sürdürdü.

"Çağdaş insanlar, aşk adı verilen şeyin aslının ne olduğunu yeniden anladılar. Gerekince, genç ya da yaşlı, güzel ya da çirkin birini bulup rahatlıyorlar. İşte bu kadar. Akli, içlerinden yalnız birine takmaya ne gerek var? Adama gülerler."

Sanem öfkeyle, "Has..tir ulan!" dedi. Bakıştık. Tepkisinin sebebini açıklamak gereğini duydu.

"Baban adına kızdım. Tam bu sırada adamcağıza söylenecek söz mü bunlar?"

Aklınca beni uyutuyordu. Herifin çiğliği, beni bile irkilttiği için sesimi çıkarmadım.

İçimden bu çağdaş mağara adamını parçalamak geliyordu. Kendimi tuttum. Ama iki laf etmeden ayrılmak da doğru olmayacaktı. "Azizim.." dedim, "..kafanı yalnız bere askısı olarak kullanmana üzülüyorum. **Sanem çok keyiflendi.** Düşünbilsen, her hayvanda bulunan cinsel dürtü ile insana özgü bir olgu olan aşkı birbirine karıştırmazdın. Sakin ol, ben seni sabırla dinledim, sıra sende. İnsan geliştikçe yani insanlaştıkça, bu kör dürtüyü ehlileştirmiş, inceltmiş, güzelleştirmiş, yüceltmıştır. Aşk bu çok uzun gelişimin son aşamasıdır, ilkellikten kurtulmak, bencillikten arınmak, kendine tapmaktan kurtulmak demektir. Bir insanın yalnız güzelliklerini değil, çirkinliklerini, kusurlarını, yanlışlarını da sevmek demektir. Ama kendinden başkasını sevmeyen, bedenini kutsayan, kafası yerine bilmem nesiyle düşünen birinin aşkı anlamasını, övmesini beklemenin, bir kurbağadan arya söylemesini istemek kadar gülünç olduğunu bilirim.."

Sanem babamın açıklamasına iyice kaptırmıştı kendini. Çözölmek özereydi.

Ayağa kalktım.

" ..Merak etme, yiyip içtiğini ödeyeceğim."

Pişkince sırttı.

"Öyleyse bir duble votka daha söyle."

Gece belki arar diye uzun zaman telefonun başında bekledim. Ancak sabah arayabildi. Sesi daha da solmuştu.

"Hocam, biz yine Tarsus'a gidiyoruz. Teyzem hiç istemiyordu. Ama 'çocuğa iyi gelir, hemen gidelim' diye tutturdu. Ne oldu, anlamadım. Öteki de kabul etti. İşi varmış. Bizi şöförle yolluyor."

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Yarın sabah."

"Ah."

Vedalaştık.

SANEM okumaya ara verdi.

"Yorulдум, acıktım ve susadım."

Acele iki yumurta kırdım, uyduruk bir salata yaptım. Sanem de sofrayı kurup şarabı açtı. Oturur oturmaz, kadehini bir içimde bitirince, "Yavaş ol!" diye uyardım.

"Geç kaldın. Bunu yirmi yıl önce söylemeliydin."

Kadehini yeniden doldururken, "Hızlı yaşadık.." diye homurdandı, "..o yüzden de çabuk yaşlandık.

Elini sallayarak beni susturdu.

"Seni bilmem, ben çok uzun yaşamış gibiyim. Haklı bir hareketin öncüleriydik. Özgürlüğe ve eşitliğe aykırı putları devirmek, tabuları aşmak için savaşıyorduk. Bilinçli olanlar yürüyüp gittiler, topluma çok şey kazandırdılar. Ama biz, işin eğlenceli ve kolay yanına takılıp havalandık, evliliğe sığamadık, özgür dişiler olarak ortalıkta kaldık. Çocukluk ve ilk gençlik günlerimin dışında, değerli, anlatılabilir, nasıl diyeyim, soylu

pek az anım var. Birtakım yaramazlıklar, avarelikler, savruk ilişkilerle dolu, içeriksiz bir yaşantı."

Gözleri doldu.

"Notları okurken, aklıma babanla flört etmeye yeltenişim, evime götürmeye kalkışmam geliyor. Kimbilir beni ne kadar yavan ve kolay bulmuştur."

Fırlayıp öptüm. Gözlerini silerek, "Boşver.." dedi, "..bir an önce zıkkımlanalım ve okumaya başlayalım."

Yemeği sessizce bitirip okumaya oturduk.

MİMAR sözünü yerine getirerek, Ekim sonunda işi bitirdi. Deli gibi çalışmıştık. O kadar ki bazı günler Arzu'yu bile unutuyor, ancak yatağıma bitkin uzanınca anımsıyordum. Açılıştan üç gün önce, bir gereği yerine getirmek için erkenden eve geldim, karımla çocuklara, "Giyinin, gidiyoruz!" dedim.

"Nereye?"

"Sürpriz."

Sürprizden hiç hoşlanmayan karım suratını astı. Kızlar itiraz ettiler. Zorlayınca, söylene söylene giyindiler. Arabaya doluştuk. Hava kararıırken, Ar Yayın ve Kitabevi'nin önünde durdum.

Yerli ve yabancı kitaplarla dolu, gösterişli vitrinler ısıllıydı. Yayalar durup bakmadan geçemiyorlardı. Göğsüm kabardı.

"Burada iniyoruz."

Öne geçip yol gösterdim. İçerde büyük ve sessiz bir canlılık vardı. Yeni gelen kutular açılıyor, kitaplar raflara yerleştiriliyor, işçiler son eksiklikleri tamamlıyorlardı. Bizimkiler şaşkınlık içinde durakladılar.

"Hiçbirimiz uyanamamıştık."

Karım bana döndü, merakla yüzüme baktı.

"Yeni işyerim."

Bomba gibi bir sessizlik çöktü. Sonra kızlar boynuma at-

ladılar, karım bir şeyler söyledi, galiba kutladı. İki bölümü de gezdirdim. Biraz odamda oturduk, sonra Orman Çiftliği lokantasına gittik. Karımın şaşkınlığı sürüyordu. Kızlar sevinç içindeydiler. Şirin türlü şaklabanlıklar yaparak karımı bile güldürmeyi başardı.

"Sahi, ben o zamanlar bayağı neşeli biriydim."

Arzu dönmeden açmayı içime sindiremiyordum ama Aralık başında ilk bonoyu ödemek zorundaydım. 4 Kasım 1963 Pazartesi sabahı yeni işyerimizde çalışmaya başladık. Eski dükkânı, bir yardımcı bulup Asım Efendi çekip çevirecekti.

İş patladı. Kitabevi dolup taşıyor. Arna içim bozkır gibi. Hep böyle gidecekse, bu aşka yüreğim nasıl dayanacak?

Mimarla başlıca iş arkadaşlarımı açılış şerefine yemeğe götürmek istiyordum. Muhasebecimiz, "Eskişehir yolunda yeni, değişik bir lokanta açılmış.." dedi, "..bir arkadaşım çok övdü."

"Tamam, oraya gidelim."

Ambardan bozma, büyük, karışık, loş bir yer. Mimarla baktık. Geri dönmek ayıp olacaktı. İster istemez oturduk. Masalar birbirinden iri yapraklı çiçekler, plastik sarmaşıklar, ağlar, mavi katır boncuğu dizili iplerle ayrılmış. Tuhaf bir müzik duyuluyor. Arabeskle kuşatılmış durumdayız. Ama mezeler iyi, garsonlar hızlıydı. Çevreyi unutup neşemizi bulduk. İlerleyen saatlerde uzak ve kuytu bir köşede oturan bir çift dikkatimi çekti. Arkası dönük oturan adam, Arzu'nun kocasına benziyordu. Çevreme çaktırmadan dikkatle gözledim. Yanılmamışım. Karşısında, boya güzeli, basit bir genç kadın vardı. Olacağı buydu. Ama insan, hiç olmazsa daha nitelikli biriyle.. Neyse.

Bu tatsız olayı, üzülmemesi için Arzu'dan saklamaya karar verdim.

Yirmi uzun gün sonra, sekreterim, "Bir hanım arıyor.." diye haber verdi, "..adı, pek iyi anlayamadım, Aziru gibi bir şey. Bağlayayım mı, yoksa.."

"Çabuk bağla!" diye bağırdım. Sesimden kendim ürktüm.

"Hocam!"

"Canım!"

Dili dolaşarak, "Her zamanki numaraya telefon ettim, oradan bu yeni numarayı verdiler.." dedi, "..hayırlı olsun Hocam. Galiba.."

"Evet kızım. Açmak için dönmeni bekleyemedim. Sebebi ni gece anlatırım."

Sesi acılaştı.

"Konuşamayız ki. Postaneden arıyorum. Sırada bekleyenler var. Eve de hemen dönmem gerekiyor. Biz önceki akşam geldik, teyzem dün evden çıkmama engel oldu. Bugün kıza ilaç almak bahanesiyle sokağa çıkabildim. Şarkı söylediğimiz gece beni kapıdan dinlemiş. Israrla tatile gitmemizi istemesi, sizden uzaklaştırmak içinmiş. Oysa hoş göreceğini umut ediyordum. Buradayken sesini çıkarmadı ama çiftliğe gidince patladı. Eğer bir daha sizinle konuşursam, bizi bırakıp gideceğini söylüyor, müthiş yeminler ediyor. Odamdaki telefonun telini de çekip kökünden kopardı."

Hayır, yıkılmamalıyım!

Sızlandı.

"Ne yapacağız?"

Onunla doğrudan konuşabilmek için odama bağlattığım özel telefonumun numarasını söyledim.

"Aklında tutabilecek misin?"

"Evet."

"Bir çare bulurum ben. Birkaç gün sonra beni bu telefon-
dan ara. Arayabilir misin?"

"Çalışacağım."

"Sakin üzülme, bunu da atlatırız. Teyzene boyun eğmiş
görün, oyalanmadan eve dön."

"Peki."

Bütün gün odamda dolandım. Başımız kötü derde girmişti. Ancak geçici bir çözüm bulabildim. Sabah evine en yakın

postanede, bir posta kutusu kiraladım. İki anahtardan birini bir zarfa koydum, her aksi olasılığı dikkate alarak, üzerine Şirin'in adını yazıp görevliye verdim.

"Beni de kullanıyor artık."

"Ne yapsın adam?"

"Sen babamın avukatı mısın?"

"Hayır, vefalı bir hayranıyım."

"Ben uzunca bir yolculuğa çıkıyorum.." dedim, "..kızımı göremeyeceğim, kendisi ya da bir arkadaşı uğrayacak, zarfı verirseniz çok sevinirim."

Tabii, bu küçük memurcuğu sevindirmeyi de ihmal etmedim. Gece bir mektup yazmıştım, kutuya bıraktım. Ertesi gün bakkaldan aradı. Hızla gerekli bilgiyi verdikten sonra, "Kutuda bir mektup bulacaksın.." dedim, "Oku ve yok et."

"Tamam Bingölcüğüm, teşekkür ederim. Öpüyorum."

Üç gün sonra da onun ilk mektubu geldi yayınevine.

Sevgili Hocam,

Şimdi gece. Yatak odama kapandım, bu mektubu yazıyorum.

Posta kutusunun anahtarını aldım. İlk mektubunuzu da. Ama yok etmeye kıyamadım. Bana güvenin, kimsenin eline geçmez.

Bugün sizden habersiz, müthiş bir iş becerdim. Beremi kaşlarıma kadar indirip mahut kara gözlüğümü taktım, postaneden çıkıp Ar Yayın ve Kitabevi'ni görmeye geldim. (Burada heyecanlı bir fanfar müziği girer: Tarararammm!)

Canım Hocam!

Zevkinize hayran oldum. Hayalimdekiinden bin kat güzel. Kalabalığa karışıp bütün rafları, sergileri –sevinç çığlıkları, davullar, ziller, trampetler ve zafer toplarının eşliğinde– gezdim. Size rastlamak umuduyla kitaplar arasında dolanıp durdum. Ama teyzemi azdırmamak için dönmek zorundaydım. Üç kitap alıp kös kös evin yolunu tuttum.

Her gece sizin için dua ettiğimi bilirsiniz. Bu gece daha uzun dua edeceğim, birçok güzel dilekte bulunduktan sonra da şöyle yakaracağım: Güzel Allahım, Hocamı sevdiklerinden, sevenlerini de ondan ayırma.

Bu dua ile geleceğimi güven altına aldıktan sonra, artık ayrılık günlerine dönebilirim.

Tarsus'a bizi bu kez şoför götürdü. Gece İpek erkenden uyuyunca, yalnız kaldık ve teyzem gülemeye başladı. Söylediklerini, benim için kullandığı bazı sıfatları atlayarak şöyle özetleyebilirim.

"Senin üzerinde annenden çok emeğim var. Evlendim, çocuğum olmadı. Büsbütün sana düştüm. İpek'i de canım kadar sevdiğimi bilirsin. Size gelmemi istediğin zaman, bir saniye bile düşünmedim. Kocanı da sevmeye başlamıştım. Ama sana el kaldırdığından beri o adamdan nefret ediyorum.. (Hocam, bu olayı size utandığım için üstü kapalı aktarmıştım. Verdiğim söze uyarak, gerçeği böylece açıklamış oluyorum. İpek olmasa, bu evde bir dakika bile kalmazdım. Çünkü babası birkaç gün bir yere gitse, huzuru kaçıyor, babasını dehşetli arıyor.)

"Kıza vurmuş ha!"

"Yine tam açıklamıyor. Belki sadece el kaldırmıştır."

"Ne fark eder? Sen niyete bak. Hayvan herif!"

Evinizden çıkıp gidecektim. Hastalandın. Gidersem, senin de ayrılacağından korktum. Çocuğa yazık olacaktı. Bunları düşünerek kaldım. Kocanın tehditlerine rağmen hocanla telefonlaşmaya başladın. Biraz avunursun diye hoş gördüm. Zaten havadan sudan konuşuyordunuz. Böyle küçük ve masum kaçamaklar, büyük patlamaları önler. Üstelik korkak, ürkek, utangaç bir kızsın sen. İleri gitmez, zamanla durulursun, bu olay da sona erer diye hesapladım. Hesabım tutmadı. Değişmeye, kanatlanmaya başladın. Rahmetli enişten, 'acele etme' derdi. Ben de acele et-

medim. Sabırla bekledim. Son gece artık hükmümü verdim. Sen delisin. Bu işin nereye gideceği belli. Sonra ne olacak? Bir süre sonra, ya o hevesini aldığı için seni bırakacak, ya sen ondan bıkacaksın, ya da biri fark edecek, rezil olacaksınız. Günaha girdiğinle kalacaksın. Ayılınca kendinden utanacaksın. Kocan beni ilgilendirmiyor. Ona bir şey söyleyecek değilim. Benim derdim seninle. Ne bu günahın vebalini taşıyım, ne bu suça ortak olurum. Bil ki kendini harcamana asla izin vermeyeceğim!"

(Allah'ın çetin kullarından Ömer Hayyam bir rubaisinde aşağı yukarı şöyle demiş: "Günah olmasa, Allah'ın rahmeti neye yarardı?" Ben de böyle düşünüyorum. Üstelik hangi günah Allah'ın rahmetinden daha büyük olabilir ki? Yoksa koca Hayyam da, küçücük ben de, yanılıyor muyuz?)

Yaz boyunca didişip durduk. Dönüşümüzü elinden geldiği kadar geciktirdi, gelmeden önce de, bir daha sizinle konuşmayacağıma, sizi görmeyeceğime yemin etmemi istedi. (Allahtan, İpek'in üzerine yemin ettirmiyor. Yemini tutmazsam, kıza bir şey olur diye korkuyor herhalde.) Ben de, tabii içimden gerekli önlemleri alarak, yemin ettim.

Döndüğümüzden beri, kuşku içinde beni gözlüyor. Durup durup Agatha Cristie'nin amatör dedektifi Bayan Bilmemkim gibi sorguya çekiyor. Telefon çalsa, benden önce açmak için yuvarlanırcasına koşuyor.

Bu traji-komik durum, ilgi ve bilginize arz olunur.

Güzel sözleriniz için yürekten teşekkür ederim. Duygularınıza tek sözcükle yanıt vereceğim : BEN DE !

Sevgi ve saygıyla ellerinizden öperim,

A.

Dışarı çıkabildikçe, bir yerlerden telefon ediyor. Kısa ve kapalı konuşuyor, birbirimizin sesini duyuyoruz. Aradığı yere göre, amcası, yengesi, arkadaşı, terzisi vb. oluyorum. Bu gü-

lünç baskının kızcağızı bunaltacağından korkuyordum. Aken ne, bu durumu eğlenceye dönüştürdü. Benden daha dirençli olduğu kesin. Kararlı bir kadını yenmek mümkün mü? Mektuplarını da hiç aksatmıyor. Saklayacağını söylediği için mektuplarımı, notların şifresiyle yazacağım. Şifre anahtarını yolladım.

Benim Sevgili Hocam,

Teyzem, kurduğu baskı rejimini yürütmek için şiddetle çabalıyor. Ama hayatı her yönüyle denetim altına kim alabilmiş? Bütün benzerleri gibi bocaladıkça, baskıyı artırıyor.

Ev dışı işleri, bir başkası olmadığına göre, ister istemez yine bana yaptırmak zorunda. Bu zorunluğa giderecek bir çare bulamadı. Bu yüzden her sokağa çıkışımda yemin tazeletiyor. Azıcık geç kalsam başımın etini yiyor. Kuşkulanasın diye oyalanmadan geri dönüyorum. O yüzden sizinle ancak iki satır konuşabiliyorum. Yeni âdet çıkardı, geç saatlere kadar salonda oturuyor. Ama canınızı sıkmayın, hep böyle gidecek değil ya. Elbet bir çözüm bulacağım.

"Ne kız! Karınca azmiyle yürüyor."

Bir gün 'aşk ihtilaldir' demiştiniz. Bu sözün anlamını şimdi anlıyorum. Aşk gelince, gerçekten yeni bir dünya kuruluyormuş. İçimde varlığından haberli bile olmadığım yeni duygular keşfediyorum. Eskiden göl balığıydım, artık akıntıya karşı yüzen bir sazanım.

Teyzem sık sık, kocasını aldatan, tanımadığım bir kadından söz açıyor, belki de beni ıslah etmek için uyduruyor, zavallı kadıncağıza verip veriştiyor. Hiç alınmıyorum. Çünkü kendimi, aldatan bir kadın olarak görmüyorum. Aldatmak, sanıyorum ki, bir insanın biriyle birlikte yaşarken, sırf ten zevki, eğlenmek ya da çıkar için başka biriyle birlikte olmasıdır.

Aşk bütünüyle başka bir şey. Onun yasaları çok farklı. Kendine özgü bir ahlakı var.

Düşünüyorum: Bir insanın bir başka insan üzerindeki hakkı ne kadardır, nereye kadardır? Bir insan, bir başka insanın tüm varlığı üzerinde, yani bedeni, ruhu, aklı, kalbi, vicdanı, hayalleri, umutları ve emelleri üzerinde hak iddia edebilir mi? Bunlar bir nesneymiş gibi, kim olursa olsun, bir başkasının mülkiyet konusu olabilir mi? Üstelik her insanın içinde birçok kişi, birçok kimlik var. Hepsini birden kim mülkiyetine geçirebilir?

Ukalalığımı bağışlayın.

şifre anahtarını aldım. Harikasınız. Artık bu güven içinde daha uzun yazacağınızı umut ederek seviniyorum. Yoksa Teyzem birtakım yasaklar getirmekle bize iyilik mi yaptı, ne!

Yine arabamı çarptım.  p yoruz sizi.

A. ve A.

Kara kış, mektuplaşarak ve telgraf üslubuyla konuşarak geçiyor. Kocası olacak zevksiz zorbadan, 'Bay  ' diye söz etmeye başladı.

"Hinzıra bak sen. Yumuşak g, olmasa da olur, tatar titiri bir harf."

22 Ocak 1964 günü her şeye rağmen birbirimizi görme-yi başardık.

Saat on ile on bir arası, aynı kaldırımı izleyerek, o Sıhhiye'den Kızılay'a yürüyecekti, ben Kızılay'dan Sıhhiye'ye. Saat on'u zorlukla bekledim. Hava soğuk. Kar serpeliyor. İki yanımdan telaşlı insanlar akıyor. Kararlaştırdığımız yere kadar yürüdüm, yoktu. Evden istediği saatte çıkmayı başaramamıştı demek ki. Kimbilir kaç kez heyecan içinde gidip geldim.

On bire doğru göründü. Ağır ağır geliyordu. Birbirimize yaklaştık. Gözleri aşkla doluydu. Elli adım uzaklaştıktan sonra dönüp birbirimize doğru bir daha yürüdük. Kalabalık arasında

yeniden belirdi, herkes silindi, yalnız o kaldı dünya. Bakışlarımız son kez kucaklaştı. Yanımdan zaman gibi geçip gitti. Bu son turdu. Geri dönüp arkasından yürümeye başladım. Ne zarif bir başı, bedeninin ne hoş bir dökümü, ne güzel bir yürüyüşü vardı. Özlem ve her şeye isyanla titriyordum. Başımı döndürüp omuzunun üzerinden bir an bakıp veda etti, eve vaktinde yetişmek için çaresiz hızlanarak, kalabalığın içinde eriyip kayboldu. Ben de akıntıya kapılıp sürüklendim.

Öğleden sonra özel telefonum çaldı.

"Hocaaam!"

Birden ferahladım.

"İyi ki aradın. Boğuluyordum. Binlerce insanın ortasında yapayalnız kalınca.. Neyse. Bir şey mi oldu?"

"Teyzem banyoya girdi. Bu fırsattan yararlanıp size bir şey söylemek istedim."

"Söyle."

"Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum.."

Soluk aldı.

"..Oh, söylemesem patlardım. Öyle güzel bakıyordunuz ki. Az kaldı her şeyi göze alıp boynunuza sarılacaktım. Korkmayın, korkmayın, daha neler geçiyor bizim içimizden ama hiçbirini yapmıyoruz. Eyvah, Teyzem çağırıyor. Sakın bizi unutmayın."

Telefonu öpüp kapadı.

Kışı, banka, market, araba tamirhanesi gibi yerlerde anlık karşılaşmalar ayarlayarak geçirdik. Ama böyle kısacık buluşmalar ikimizi de daha tedirgin ediyor. Mart başında telefon etti.

"Birkaç saat birlikte olmamızı sağlayacak bir çare buldum."

Heyecanlandım.

"Nasıl?"

"Şimdilik şu kadarını söyleyebilirim. Her şey sizin cesaretinize bağlı."

Canım sıkıldı.

"Ben sana saygımdan dolayı çekingen davra.."

"Bilmez miyim Hocam, sağ olun. Bana değil, başka birine karşı cesur olmanız gerekiyor."

"Kime?"

"Şimdi söylesem telaşlanırsınız. En iyisi, cesaretinizi toplamaya bakın ve mektubumu bekleyin."

İki gün sonra mektubu geldi. Daha mektubu okurken dizlerim titremeye başlamıştı. Ama çok direndi.

"Siz razı olmazsanız, nasıl intikam alabilirim?"

Durmadan da cesaret veriyordu. Yavaş yavaş yumuşadım. Göze alabilirsem, yıllarca hatırlayıp eğleneceğimiz benzersiz bir anımız olacaktı. Sonunda önerisini kabul ettim.

Bay Ğ'nin Ankara dışında bulunduğu bir gün, bir başkası olarak, Arzu'nun evine gideceğim.

"Olamaz!"

Bir ögle üzeri, yabancı birini arar gibi beni evinden aradı. Saat üçte beklediklerini söyleyerek, adresi yazdırdı, bilmiyormuşum gibi iyice de tarif etti. Takım elbise giymemi tavsiye etmişti. Dolapta beklettiğim elbiseyi giydim. Üçe yirmi kala bir taksiye bindim. Eve yaklaştıkça heyecanlanmaya başladım. İçimi zifir gibi bir pişmanlık kapladı. Aklıma bin türlü aksilik geliyordu.

"Burası beyim."

Lanet olsun!

Her adımda kaçmayı düşünerek üçüncü kata çıktım. Artık geri dönülmez noktadaydım. Kadere teslim olup zili çaldım. Kapıyı Arzu açtı.

"Hoş geldiniz."

Güzelliği başımı döndürdü.

"Böyle buyrun."

Zengin döşeli, büyük, sıcak bir salona aldı.

"Oturmaz mısınız?"

Tanrım! Ne kadar soğukkanlıydı. İmrenerek oturdum. O

da karşımdaki koltuğa geçti. Havadan sudan konuşarak, ev ve teras hakkında genel bilgiler vererek, gevşememi sağladı.

Mavi bir yün kazak ve pantolon giymiş, saçlarını arkadan bağlamıştı. Yüzünde muziplik, keyif ve zafer parlıyor. Ayak sesleri geliyordu. Teyzesi içeri girdi. Ayağa kalktık. Beyaz, kısa saçlı, gözlüklü, cin bakışlı, ufak tefek bir kadın.

"Teyzeciğim, sözünü ettiğim bahçe mimarı beyefendi."

"Sanem!"

"Sus da okuyayım."

"Nasıl susayım? şunların çevirdiği filme baksana! Biz de kendimizi cesur sanırdık."

İlerleyip elini alafaranga öptüm. "Hoşgeldiniz efendim" dedi. Sert, kalın tok bir sesi vardı.

"Hoş bulduk hanımefendi."

Oturduk. Heyecanım birden azaldı. Çünkü bu sahne için hazırlıklıydım. Arzu teyzesinin terastaki bahçe için neler düşündüğü hakkında yeterli kopya vermişti. Sohbeta daldık. Konuştukça açıldım. Canımıza okuyan bu kadınla oynamaktan zevk almaya başladım. Türk bahçe estetiğinin yarara dayandığını söyleyerek, düşüncelerini hararetle destekledim. On beş dakika sonra, teyzeyle iki sıkı dost olmuştuk. Ağzı kulaklarında, "Arzu ne desem, ne istesem itiraz ediyordu.." dedi, "..sizi dinledikten sonra, herhalde beni haklı bulmuştur." Gözlerini bir çiftte gibi Arzu'ya çevirdi. Arzu bu ânı bekliyordu. Boynunu bükerek, "Evet Teyzeciğim.." diye yenilgiyi kabul etmiş görün-dü, "..mimar bey de böyle dediğine göre itirazlarımı geri alıyorum."

"Teşekkür ederim. şimdi sen beyefendiye terasımızı göster, ben de çayı demleyeyim."

Arzu önüme düştü. Halı döşeli dar bir merdivenden yukarı çıktık. Terasa açılan kapının önünde durdu, "Harikaydınız!" diye fısıldadı, dudaklarına bir öpücük kondurup kapıyı açtı.

Serin ve kuru bir rüzgâr esiyordu. Saçları uçuşarak, "İşte bizim asma bahçemiz." dedi. Teras, toprak dolu tahta kasalar,

butolan fiçılar ve süslü saksılarla, güzel bir bahçe gibi düzenlenmişti. Kız, birkaç dayanıklı süs ağacının dışında, bütün çiçekleri ve yeşillikleri tarumar etmiş.

Yanı başımda durdu.

"Burasını teyzemin istediği gibi yapmak şart oldu. Bu rüşveti hak etti."

"Kocana ne diyeceksin?"

"Söylemiştim, ev işlerine aldırılmaz. Gerekirse, 'Bir uzman çağırdık, geldi, tavsiyelerde bulundu' derim."

Birbirimize bakarak, bahçeden söz ediyormuş gibi geze geze, alçak sesle konuşmaya koyulduk. Zaman insafsızca aktı. Çekilerek, "Hocam.." dedi, "..yarım saati geçti. Aşağıya insek mi?"

"İnelim."

Terastan ayrılıyorduk, tam karşıdaki tek ve iki katlı bahçeli evlerin arasındaki inşaat dikkatimi çekti. İçim hop etti ama kendimi tuttum.

Teyze bizi bekliyordu. Arzu çayla kek ve pasta getirdi. İstanbul'dan, eski günlerden, insanlardan söz ettik. İpek annesine seslenince teyze, "Sen otur, ben bakarım," dedi, yaşından umulmayacak bir çeviklikle kalkıp koşar adım gitti.

"Yukarda yalnız kalmasın diye yatağıma yatırmıştım."

Sustu. Baktı. Bakışı, belki de evinde olmanın verdiği güvenle, hiç görmediğim ve beklemediğim kadar kadıncaydı. Gözlerimizle birbirimize deli gibi sarıldık.

Az sonra teyze kızla birlikte döndü. Ne güzel bir çocuk. Arzu'nun minyatürü gibi. Konuşup şakalaştık. Yanağından öpmeme izin verdi.

İki olağanüstü saat geçirmiş, Arzu ile birlikte olmuştum. Saat beşte izin isteyip kalktım. Olanca hızımla inşaata koştum. Kalfayı buldum.

"Yukarı daireleri gezebilir miyim?"

"Dikkatli ol, merdivenler kaba beton, tutunacak bir şey de yok."

Zorlukla dördüncü kata tırmandım. Uzun zaman sonra karayı görmüş denizciler gibi sevinç naraları atabiliyordum. Duştuğum gibiydi. Arzu'nun salonunu, çalışına odasını, bal konları ve terası görüyordu. Bu daireyi mutlaka mutlaka, mutlaka almalıyım. Alamazsam kahrolurdum. Ama nasıl alacaktım? Bankalara çok borcum vardı. Ne yapacaktım? Ne? Ne? Ne? Bir çıkış yolu vardı ama Arzu'nun kabul etmesi gerekiyordu. Gece bir mektup yazıp sabah elimle postaya attım.

Daha mektubumu almadan, saat on birde aradı.

"Nurcancığım, buradan uzun konuşmak imkânsız, hemen kapatacağım, çünkü sınavdan geçtik, öğretmen çok memnun, ayrıntılar mektupta hayatım, öperim."

Mektubu kahkahalarla gülerek okudum.

Sevgili, canım Hocam,

Olup bitenin tadını iyice çıkarmanız için her şeyi baştan anlatmak istiyorum. Çünkü telaştan bazı şeyleri atmış, aktarmamış olabilirim.

Bu yıl teyzeme bir heves geldi. Terası kendi zevkine uydurmak, çiçeklerin yanı sıra, soğan, domates, biber, maydanoz filan da yetiştirmek istiyordu. Derken güneşliğin yerine çardak, çardağın yanına havuz istemeye başladı. 'Burası bostan mı?' diye çiğlik çiğliğe itiraz ediyordum ama bir adım bile geri atmıyordu.

"Aa, bütün eski İstanbul bahçeleri böyledir! Sen ne bileceksin? Üstelik senin terasa çıktığın bile yok. Tatile gide ne kadar yazın ben terasta oyalanıyım, çocuk da temiz hava alır."

Doğru, son yıl kendimle uğraşmaktan, bahçeye zaman ayıramamıştım. Ama o kadar emek verdiğim güzelim yerin kebabçı bahçesine dönmesine içim elvermiyor, aramız iyi olmadığı için kesip atmayı da göze alamıyordum. Sizi görebilmek ve Teyzemden dört başı mamur bir intikam ala-

kutular, fıçılar ve süslü saksılarla, güzel bir bahçe gibi düzenlenmişti. Kış, birkaç dayanıklı süs ağacının dışında, bütün çiçekleri ve yeşillikleri tarumar etmiş.

Yanı başımda durdu.

"Burasını teyzemin istediği gibi yapmak şart oldu. Bu rüşveti hak etti."

"Kocana ne diyeceksin?"

"Söylemiştim, ev işlerine aldırılmaz. Gerekirse, 'Bir uzman çağırdık, geldi, tavsiyelerde bulundu' derim."

Birbirimize bakarak, bahçeden söz ediyormuş gibi geze geze, alçak sesle konuşmaya koyulduk. Zaman insafsızca aktı. Çekinerek, "Hocam.." dedi, "..yarım saati geçti. Aşağıya insek mi?"

"İnelim."

Terastan ayrılıyorduk, tam karşıdaki tek ve iki katlı bahçeli evlerin arasındaki inşaat dikkatimi çekti. İçim hop etti ama kendimi tuttum.

Teyze bizi bekliyordu. Arzu çayla kek ve pasta getirdi. İstanbul'dan, eski günlerden, insanlardan söz ettik. İpek annesine seslenince teyze, "Sen otur, ben bakarım," dedi, yaşından umulmayacak bir çeviklikle kalkıp koşar adım gitti.

"Yukarda yalnız kalmasın diye yatağıma yatırmıştım."

Sustu. Baktı. Bakışı, belki de evinde olmanın verdiği güvenle, hiç görmediğim ve beklemediğim kadar kadıncaydı. Gözlerimizle birbirimize deli gibi sarıldık.

Az sonra teyze kızla birlikte döndü. Ne güzel bir çocuk. Arzu'nun minyatürü gibi. Konuşup şakalaştık. Yanağından öpmeme izin verdi.

İki olağanüstü saat geçirmiş, Arzu ile birlikte olmuştum. Saat beşte izin isteyip kalktım. Olanca hızımla inşaata koştum. Kalfayı buldum.

"Yukarı daireleri gezebilir miyim?"

"Dikkatli ol, merdivenler kaba beton, tutunacak bir şey de yok."

Zorlukla dördüncü kata tırmandım. Uzun zaman sonra kararı görmüş denizciler gibi sevinç naraları atabilirdim. Dü şündüğüm gibiydi. Arzu'nun salonunu, çalışma odasını, bal konları ve terası görüyordu. Bu daireyi mutlaka mutlaka, mutlaka almalıydım. Alamazsam kahrolurdum. Ama nasıl alacaktım? Bankalara çok borcum vardı. Ne yapacaktım? Ne? Ne? Ne? Bir çıkış yolu vardı ama Arzu'nun kabul etmesi gerekiyordu. Gece bir mektup yazıp sabah elimle postaya attım.

Daha mektubumu almadan, saat on birde aradı.

"Nurcancığım, buradan uzun konuşmak imkânsız, hemen kapatacağım, çünkü sınavdan geçtik, öğretmen çok memnun, ayrıntılar mektupta hayatım, öperim."

Mektubu kahkahalarla gülerek okudum.

Sevgili, canım Hocam,

Olup bitenin tadını iyice çıkarmanız için her şeyi baştan anlatmak istiyorum. Çünkü telaştan bazı şeyleri atmış, aktarmamış olabilirim.

Bu yıl teyzeme bir heves geldi. Terası kendi zevkine uydurmak, çiçeklerin yanı sıra, soğan, domates, biber, maydanoz filan da yetiştirmek istiyordu. Derken güneşliğin yerine çardak, çardağın yanına havuz istemeye başladı. 'Burası bostan mı?' diye çığlık çığlığa itiraz ediyordum ama bir adım bile geri atmıyordu.

"Aa, bütün eski İstanbul bahçeleri böyledir! Sen ne bileceksin? Üstelik senin terasa çıktığın bile yok. Tatile gide ne kadar yazın ben terasta oyalanırım, çocuk da temiz hava alır."

Doğru, son yıl kendimle uğraşmaktan, bahçeye zaman ayıramamıştım. Ama o kadar emek verdiğim güzelim yerin kebabçı bahçesine dönmesine içim elvermiyor, aramız iyi olmadığı için kesip atmayı da göze alamıyordum. Sizi görebilmek ve Teyzemden dört başı mamur bir intikam ala-

bilmek için bu fırsattan yararlanmayı aklıma koydum. Bir vodvil senaryosu kurguladım.

Canım Hocam,

İsteğimi kolayca kabul etmeyeceğinizi biliyordum. Ama iki güvencem vardı.

a. Sevginiz.

b. Hayatla dalga geçmekten hoşlanmanız.

Bu basit oyunuma katılmayı kabul etmeniz üzerine, Teyzeme, çiçekçide bir bahçe mimarıyla karşılaştığımı, terastan söz açtığımı söyledim. Mimarın ağırbaşlı, ciddi, yalnız biraz eski kafalı biri olduğunu ekledim. Üzülmüşüm gibi, "Galiba.." dedim, "..o da senin gibi pratik düşünüyor. Gelsin, baksın, olur mu, olmaz mı, fikrini söylesin. Ben sonuca razıyım."

Teyzem umuda kapıldı.

"Çağır, çağır, bakalım sana mı hak verecek, bana mı?"

Geldiniz ve teyzemi fethettiniz. (Geliş sahnenizi yok sayıyorum. Çünkü ruh gibiydiniz. Bu kadar büyütüp korkacak ne vardı? A ve A., hiç zor durumda kalmanıza izin verirler miydi?)

Hakkınızda o kadar atıp tutan, 'benim gibi toy ve safalak bir kızı kandırdığınızı' ileri süren Teyzem, size hayran kaldı. Ve onun yüksek himayesinde iki saat birlikte olduk.

Ne hoş, korkusuz, sakın, huzurlu bir iki saatti değil mi?

"Bu ne ince bir intikam!"

Şimdi işin kulisine geçiyorum.

O gün yatana kadar durup durup övgüyle sizden söz etti. Her seferinde yeni bir özelliğinizi hatırlayıp belirtti. Bazı sözlerini parantez içinde aktarıyorum.

Onu desteklediğiniz için sevinç içinde. ("Akıllı, anlayışlı, işinin ehli bir adammış.") Takım elbiseyle gelmenizi çok beğendi. ("Daha görür görmez, kibar, ciddi bir adam olduğunu anladım.") Elini öpmenizden, hele ben çay verir-

ken ayağa kalkmanızdan çok memnun kalmış. ("Görqülü, soylu bir insan olduğu belli.") İpek'le ilgilenmeniz, kızın sı ze sokulması, dikkatini çekmiş. ("Çocuk milleti iyi insanla, kötü insanı hemen ayırdeder.") Ayaklarınızı bile incelemiş ("İnsanın karakteri ayakkabısından anlaşılır kızım. Ayakka bısı tertemiz, bağları özenle bağlıydı, çorapları gergindi.")

Siz meğerse görücüye çıkmışınız.

Birkaç sözü daha var ki onların parantez içine sığması zor: "Genç, alımlı, çekici bir kızsın. (Bu sözleri dürüslük gereği aktarıyorum.) Bugün de nedense başka türlü bir güzeldin. (Bunun sebebini erbabı anlar.) İnsan hiç olmazsa şöyle bir bakar ayol. Adamcağız hiç bakmadı. Sana hitap ederken bile gözlerini kaçırıyordu. (Senin şerrinden!) Anlaşıyor ki eşine çok bağlı bir erkek." (???)

Sonunda da şöyle dedi : "Yakışıklı da sayılır. Keşke böyle biriyle eulenseymişin."

Ey benim sevgili, kalpsiz, hain Teyzem!

Beğenip seumen, övgüler yağdırman ve bana uygun bulman için sadece iki saatin yettiği o insan, hiç görmeden o kadar haksızlık ettiğin Hocamdı! Bir şey çakar da bana eziyet edersin diye mum gibi oturdu zavalıcık. Bir de kendisi olabilseydi ve daha çok zamanı, ne yapardın acaba? Herhalde sen de benim gibi âşık olurdun.

Sevene yılan bile dokunmaz. Bu büyük ve önemli sözü daha duymamış olabilirsin. Çünkü az önce uydurdum. Ama bir gün kalbi olan herkesin bu sözü benimseyeceğine inanıyorum.

Oysa sen bize eziyet ediyorsun!

Hocam, sizi özlemle kucaklıyor ve nasıl istiyorsanız öyle öpüyoruz.

A'lar

Mektubumu alınca hiç duraksamadan izin verdi. İlk dük-

kânı, içindeki mallarla birlikte, Asım Efendinin bulduğu birine devrettim. Artık daireyi satın alabilirdim. Konuyu karıma açma zamanı gelmişti.

"Kaç zamandır sana bir ev almak istiyordum. İyi bir fırsat çıktı. Dört oda, büyük bir salon. Kaloriferli, şömineli, asansörlü. Yeri iyi. Önü açık. Garajı da var. Işın daha başındalar. Daireyi istediğin renkte boyatabilir, düzenleyebilirsin. Ucuz da. Böyle bir imkân bir daha ele geçmez. Tabii karar senin."

Kızlar uçtular. Bir odada kalıyorlardı, ilk kez kendi odaları olacaktı. Karım, kişiliğinin elverdiği ölçüde gülümsedi. Ertesi günü görmeye gittik. Önce çevreyi gezip inceledi. Yukarı çıkamadığı için apartmanın birinci katını gezdirdim. Salonun yanındaki iki pencere, büyükçe odayı göstererek, "Eğer uygun görürsen, bu oda da benim çalışma odam olsun," dedim, sonra da işbilir bir emlakçi gibi evin faziletlerini bastıra bastıra belirttikten sonra, kalbim ağzımda bekledim. Neden sonra kararını açıkladı.

"Fena değil."

Demek ki çok beğenmişti. Hemen o gün gereken ödeme-yi yaptım. En geç bir yıl sonra her gün, odamdan cennete bakacaktım.

Ertesi günü Arzu'nun kısa mektubu geldi.

Canım Hocam,

İnanılmaz bir güzelliğin gerçekleşmesini sağlayacağı için o kadar sevdiğim küçük dükkânı bırakmanıza kolayca razı oldum. Daha sonra da odama kapanıp çocuk gibi ağladım.

Anlaşılan, bebeğin annenin kanını ve sütünü emerek büyümesi gibi, gelecek de ancak geçmişi yiyerek var oluyor.

Yeni evinizde bin yıl sağlık ve huzur içinde yaşamınızı dilerim. Her gün ve istersek bütün gün birbirimizi görebileceğimizi düşündükçe, sevinçten yerimde duramıyorum.

Hele Aziru uçuyor. Büsbütün uçuk oldu. Sevinece ini umdu u birtakım delilikler tasarlamaya başladı bile.

Yasak ılar, yasa ın insanı a ırılı a itti ini bir bilseler.

Kötü haber:  'nin ye eni, karısı ve çocuğu, on be  gün kadar bizde kalacaklarmı .  u cimri fele in içine bakın. İki saatlik lütfunun faturasını hemen gönderdi. Evin bütün düzeni de i ecek. Ben odamı onlara verip yukarıya, İpek'in yanına sığınaca ım.  ar ıya  ıkaca ım, yemek yapacak, bu arada o güzelim asma bahçe r k    tirilecek vb. Yani ışık hızıyla ko turmam gerekiyor.

Fırsat buldukça ararım ve yazarım.

 p yoruz.

A & A

Gerçekten her fırsatta soluk solu a telefon ediyor. Ama mektupları kesildi. Ye en Ankara'ya yerle ecekmi . Ev arıyorlarmı  vb. Lanet olsun! Kız kimbilir ne kadar yoruluyordur. Sıkıldıkça in aata gidip dördüncü kata tırmanıyor, Arzu'yu görmeye çalışıyor, çevreyi inceliyorum. Önceden haber verebilirim, odasının penceresine ya da camlı kapısına geliyor, balkon, terasa çıkıyor. Evdekilerin, in aatta ve terasta çalışanların dikkatini çekmemek için bir hayal gibi görünüp kayboluyor.

Terasın düzenlenmesi, teyzenin her gün fikir de i tirmesi yüzünden uzun sürdü. Bitti i zaman ayrılık mevsimi de gelip  atmı tı. Erkenden yaz tatiline gittiler.

Ekim başında fırtına gibi döndü.

"Hocaaam! Dün gece geldik. Evden arıyorum."

 akıyan bir ses.

"Teyzen?"

"Sorun değil. Sizi gece arasam, daha rahat anlatabilirim, arayabilir miyim?"

"Elbette."

" yleyse gece konu uruz."

Teyzesi sorun değilmiş. Ne demekti bu? Ne olmuştu? Geceye kadar merak ve umut içinde sallandım. Aradığı zaman saat biri geçiyordu.

"Herkes derin uykuda. İyice emin olmak için bu saate kadar bekledim. Ah canım Hocam, sizi öyle özledim ki."

"Ya ben?"

Uzun bir sessizliği paylaştık. Benden önce toparlanıp olanları anlattı.

"iftlikte özlem giderek başıma vurmaya başlamıştı. Bütün gün karşımda ahlak tanrıçası gibi kuruluپ oturan Teyzeme de içerledike içerliyordum. Bir gece dayanamadım, o kadar beğendiği insanın siz olduğunuzu söyleyiverdim. Donup kaldı. Artık susmadım, ağızıma geleni söyledim, sonunda da şantaja başvurdum."

"Sen neler yapıyorsun?"

"Dedim ki: 'Keşke o da, ben de evlerimizde mutlu olsaydık da birbirimize sığınmasaydık. Ama mutlu değiliz. şimdi ne yapalım? Kendi mutluluğumuzu kurmak için evliliklerimizi çocuklarımızın başına mı yıkalım? Kimseyi incitmeden talihimizden bir parçacık mutluluk koparmaya çalışıyoruz.' Böyle bir şeyler işte. Son numara olarak 'Hiç değilse konuşmamıza göz yum..' dedim, '..yoksa aklına gelecek her türlü deliliği yapacağım!' Ödö kopmasına rağmen üç gün direndi, sonunda boyun eğmek zorunda kaldı, sizi görmemem şartıyla havadan sudan konuşmamıza razı oldu. Ben de sizi bir daha hiç görmeyeceğime dair uyduruk bir yemin ettim."

Rüzęâr bir kez daha yelkenimizi doldurmuştu.

Yeniden her sabah konuşmaya başladık. İki, üç günde bir de geceleri arıyor. Gündüzleri günlük olaylardan, özellikle de çocuklarımızdan söz ediyoruz. Onun bu konuda henüz bir sorunu yok. Ben biraz dertliyim. Büyük kızım karımın küçük bir örneği olup çıktı. şirin ise dağınık, dalgacı ve asi. Annesiyle sürekli itişme halinde. Araya girmek istiyorum ama bana da isyan edeceğinden korkuyorum.

Geceleri, birbirimize ayırmıştık.

Bazı kapalı sözlerinden, ürkek şakalarından, vaadedilen günün pek uzak olmadığını sezinliyorum. Ama teyzesi nazarını geri alır da konuşamayız korkusuyla evden uzun zaman ayrılmadığı için görüşemiyoruz.

Bununla birlikte her türlü tehlikeyi göze alıp 22 Ocak 1965 Perşembe günü buluştuk..

"En fazla bir saatim var Hocam. Dışçıye diye çıktım."

Arabayı yıldırım gibi Orman Çiftliği'ndeki 'Âşıklar Yolu'na sürdüm. Birbirinden uzak duran birkaç araba daha vardı. Açıklarında durdum. Her zamanki gibi dört bir yanı taradıktan sonra, gözlüklerini ve kar başlığını çıkardı.

"Bir aksilik olmaz, değil mi?"

Kuşkulu durdum.

"Olmaz herhalde."

"Hocam, korkutmayın beni."

Gözlerini kocaman açmış, bakıyordu. Güldüm.

"Kusura bakma. Korku sana öyle yakışıyor ki.."

Başını öte yana çevirdi.

"Ne kötüsünüz. Zaten yüreğim ağzımda."

Omuzunu okşadım.

"Yavrum, ben seni korkulacak bir yere getirir miyim? Dün çıkabileceğini söyleyince, iki kez gelip burayı gözden geçirdim. Bu sabah yine geldim. Bu kasket ve gocukla, hiç de güvenilir biri gibi görünmüyorum. Beni dikizci sanmışlardır."

Bütün bedeniyle gülerек döndü, kolları iki bahar dalı gibi boynuma dolandı. Telaş etmeden, konuşmadan, haz ve huşu içinde öpüştük.

Çeyrek saat sonra oradan ayrıldık. İyice kaykılıp koltuğa gömülmüştü. Kıvrılıp başını kolumun altına dayadı. Ancak trafiğe karışınca sessizliği bozdu.

"Benim canım eve gitmek istemiyor."

"Ne yapabiliriz?"

İçini çekti.

"Hiç."

Bir daha da konuşmadı. Evine yakın bir yerde durdum. Başına başlığını geçirip doğruldu. Avucunu öptüm. İnip hızla uzaklaştı.

Gece, "Bir an önce taşının da, ben de evime yeniden ısınayım.." dedi, "..burada sıkıntıdan patlıyorum. Ne zaman taşınacaksınız?"

"Martta herhalde."

"Eh, o kadar dayanabilirim."

Sonrasını düşünüp hayaller kurduk.

"Gece masa lambalarımızı yakar, birbirimizi görürüz.."

"Kimbilir, belki de ilk gece o sütbeyaz elbiseni giyersin.."

Birden kuşkuya düştü.

"Sizin apartmandan gören olmaz mı?"

"Kimse görmez. Üstümüz çatı. Altımızdaki kattan da, binalarımız arasındaki kod farkı yüzünden, salonun ve senin çalışma odanın ancak avizeleri görülebiliyor. Hele teras hiç görünmüyor."

Gülmesi tuttu.

"Yine her şeyi inceden inceye denetlemişiniz."

"Elbette. Benden başka kimse görmesin diye seni gündüzleri cebimde taşımak, gece yastığının altında saklamak istiyorum. Hırsız gözlerle paylaşır mıyım? Kendi bencil yanımdan bile korumaya çalışıyorum."

"Canım Hocam! Bugün de ne şefkatli, ne kadar esirgeyiciydiniz. Gerçeği söylemek zorundayım, birçok sınırdışı davranışınıza hazır gelmişim. Tek bir taşkın hareketiniz bile olmadı. Beni de kendi çizginizde tuttunuz. Öyle bir yer için doğru olan da buydu elbette. Size minnettarım ve zilzurna mutluyum."

İki gün sonra, öğleye doğruydu, heyecan içinde telefon etti.

"Hocam!!!"

Yüreğim ağzıma geldi.

"Ne oldu?"

"Teyzem sabahleyin üç aylığını almaya gitti. Bu fırsattan yararlanarak, ustayı çağırıp telefonumu yeniden taktırdım. Şimdi odamdan arıyorum. Eski telefon aygıtını bir yere saklamış, bulamıyordum. Yenisini aldım. Daha iyi oldu. Bunun sesi kısılınca, sinek vızıltısı gibi çalıyor. Artık siz de beni arayabilirsiniz."

"Teyzen bir aksilik çıkarmaz mı?"

"Şu sıra sessiz. Benimle ilgilenmiyormuş gibi duruyor. Telefonu fark edince ne yapar, bilemem. Yine bir sorun çıkarsa, bu sefer intihar girişiminde bulunurum. Görür gününü!"

Hoş bir kahkaha attı.

Karım evi azar azar, planlı bir biçimde toplamaya başlamıştı bile. Taşınmadan bir gün önce, "Yarın rica ederim ayak altında dolaşma, işine git.." dedi, "..akşama yeni eve gelirsin." Canıma minnet. Çalışma odamın nasıl düzenlenmesini istediğimi kaba taslak anlatıp sabah erkenden işe gittim. Arzu'yu arayıp haberi verdim.

"Bu gece yeni odamdayım. Yazık ki konuşamayacağız. Telefonum yarın bağlanacak."

"Zarar yok. Nasıl olsa her dakika telefonlaşamayız. O yüzden ben de bir şifre uydurdum. Işığı bir kez kapatıp açarsam, 'selam' demek, iki 'hiçbir sorun yok', üç 'tehlike var, görülmeyin', dört 'sizi seviyorum', beş 'iyi geceler'."

"Altı 'telefonum bağlandı.' "

"Tamam."

15 Mart akşamı güzel bir çiçek yaptırıp eve geldim. Beni sevinçle karşılayacaklarını umuyordum. Ama kimsede benimle ilgilenecek hal yoktu. Yorgunluktan surat içindeydiler. Çiçeği elimden alan bile olmadı, bir yana bıraktım. Heyecanımı yatıştırmak için önce evi dolaştım. Oldukça yerleşmiş sayılırdık. Sonra odama girdim.

Canım!

Salonun, odasının, her ikisinin balkonlarının bütün ışıkla-

rını açmış, taşınmamızı kutluyordu. Odasındaymış. Balkon kapısının ve penceresinin kalın perdelerini açmıştı. Ama tül perdeleri kapalı olduğu için içerisi bulanık görünüyordu. Bir ara pencereye yaklaştı, beni fark edince ışığını söndürüp yakarak selam verdi. Artık her istediğimde onu, böyle, kolayca görebilecektim ha! İçim titredi. Bu mucizeyi neden, nasıl hak ettiğimi düşünürken Şirin kapıyı araladı.

"Baba, yemek yiyecekmişiz."

Yemeği mutfakta, pek az konuşarak yedik. Yemek biter bitmez, odalarımızı yerleştirmeye koştuk. Karım odamı tıpkı rica ettiğim gibi düzenlemiş, masamı ikinci pencerenin önüne koydurmuş. Oturunca Arzu'nun evi bütünüyle görünüyor. Oturup masamı yerleştirdim, kitap ve dosya paketlerini açmaya başladım. Saat onda yorganımı yastığımı getirip divana bıraktı.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Bu gece beni yatağımıza dönmek zorunda bırakacağından kuşkulaniyor, ne yapacağıma karar veremiyordum.

Böyle davranması içimi rahatlattı.

Bir süre sonra Arzu'nun masa lambası yandı. Sarıya çalan hafif bir ışık. Pencerenin tülünü açmış. Masası hemen pencerenin önünde. Üzerinde sütbeyaz elbise. Çıplak teni altın suyuna batırılmış gibi parlıyor. Odamın ışığını söndürüp masa lambamı yaktım. Işığını iki kez kapatıp açtı. Sonra da üç. Ben de. Uzun zaman, gece kelebekleri gibi, gözlerimizi birbirimizin ışığından ayırmadan oturduk. Sinyal verdim: 'İyi geceler.' Uzunca bir aradan sonra yanıtı geldi: 'İyi geceler.'

Sabah sitem etti.

"Niye o kadar erken ayrıldınız?"

"Seni daha fazla uykusuz bırakmamak için."

"Sevinçten uçarken, uyuyabilir miydim? Yatıp kitap okudum. Okuduğumu da anlamadım. Neyse. Biliyor musunuz, dün akşama kadar sizin evi gözledim. Bir ara eşinizi gördüm. Ne kadar güzel kadınmış."

"Keşke içi öyle olsaydı."

"Yok, yok, olmaması daha iyi. Yoksa beni fark eder miydiniz?"

"Canım!"

"Hocam!"

"Gece soluk ışıklar, yumuşak gölgeler içinde bir Rembrandt resmi gibiydin."

"Mutlu musunuz?"

"Ta arşa kadar."

"Öyleyse ben iki kat mutluyum. Sizi görebildiğim ve mutlu ettiğim için."

Yeniden kuşkuya düştü.

"Sizinkiler de beni göremezler, değil mi?"

"Göremezler kızım. Bizim dairenin size bakan cephesinde, sadece salonun pencereleri ile benimkiler var. Yatak odaları, balkonlar yanda ve arkada. Karım evin içinin görünmesinden hiç hoşlanmadığı için hava kararırken salonun kalın perdelerini de çeker. Misafir yoksa, biliyorsun, yüzünü kremle sıvayıp tam saatinde yatar. Kızlara hiç bakma, ikisi de kendi âleminde. İçin rahat olsun."

"İyi öyleyse. Çünkü.. Boşverin."

Sesi bir hoştu. Bir muziplik tasarlıyordu herhalde. Ama açıklamadı, bazı bilgiler vermekle yetindi. Yemeği, misafir gelirse salonda, yoksa mutfakta yiyorlarmış. Ğ geç gelince, salonda bir sigara içip öyle yatar, yemeği evde yerse erkenden uyurmuş.

"Eve yeniden ısındım.." dedi, "..odamı başka türlü düzenleyeceğim. İlk olarak da, beni rahat rahat görebilmeniz için masamın konumunu değiştiriyorum."

"Canım!!"

"Ama bu sevincin sürebilmesi için Ğ'nin ya da Teyzemin sizi asla görmemesi gerek. İkisi de sizi tanıyor. Gece kendimizi şaşırdık, çok hesapsız hareket ettik."

Haklıydı.

"Uzun zaman pencerenin önünde durmayını artık, masa lambanızı sürekli açık bırakıp ışığında oturmayın. Kim olduğunuzu anlarlar. Kısacık yakıp hemen söndürün. Sizi bir an görmek, sonra hep orada olduğunuzu bilmek, bana yeter."

Susmayı beceremedim.

"Ama yavrum, ben seni hep görmek.."

"Aman Hocam.." diye payladı, "..bütün bu hazırlıkların, önlemlerin amacı, zaten o değil mi?"

O gece on biri yirmi gece, masa lambasını yaktı, iki kez kapatıp açtı: 'Sorun yok.' Ben de, bizde de sorun olmadığını ve telefonumun bağlandığını bildirdim. Tavsiyesine uyararak ışığı söndürdüm.

Masasını yere kadar camlı kapının yakınına yerleştirmiş. Bana yan dönmüş, öyle oturuyor. Arzu'yu, bacakları dışında, neredeyse bütünüyle görebiliyorum. Bu gece hayvanat bahçesine geldiği günkü tiril tiril elbiseyi giymiş. Saçları cayıır cayıır. Bir şey okuyormuş gibi biraz önüne eğilmiş. Arada bir arkasına yaslanıyor, başını bana çevirip gizli bir gülümseyişle bakıyor.

Bir zaman sonra, geri çekildi, elindeki kitabı okuyormuş gibi yaparak, küçük koltuğunu çevirip bana doğru döndü. Biraz bekledikten sonra da ayak ayak üzerine attı.

Aaah!

Fildişi gibi parlayan iki uzun, nefis bacak. Gamzeli, yuvarlak dizler. İnce bilekler. Ayakları çıplak. Eteği kalçalarına doğru toplanmış. Başını kaldırıp baktı, yine kitaba eğdi. Tüm bedenim yürek kesilmiş, deli gibi atıyor. Ancak korka korka, göz ucuyla izleyebildiğim o kaçak güzellik, şimdi önümde cömertçe serilmiş duruyordu.

Soluğum kesildi.

"Gördüğü de sadece yarıya kadar çıplak iki bacak."

"Şirin, öyle deme. İkisi için de büyük bir aşama bu."

Okumayı sürdürerek, bacaklarını değiştire değiştire sabırla oturdu. On ikiye doğru telefon etti. "Hocam!" diye ırladı.

"Canım! O güzel yüreğinden öperim."

"Ben de ellerinizden.."

Sesi dalgalandı.

"..Ben çoktan beri sizinim Hocam. Ama siz de, ben de, yeteri kadar cesur olmadığımız için bir türlü rahat davranamadık. Artık hepsi geride kaldı. Aşk gerçekten ayıbı güzelliğe, utancı sevince dönüştürüyormuş. Beni nasıl sevgiyle izlediğimizi düşündükçe utancım azalıp yok oldu, giderek beni izliyor olmanızdan hoşlanmaya başladım, sonunda da kadınca bir gurur duydum."

"Artık arkası gelir bunun."

"Öyle olması gerekir."

Büyük dönemecten savrulmadan geçmiştik. Gerisini doğa çözerdi. Neşe içinde gevezelik etmeye koyulduk. Saat ilerledi. Telefonlarımızı öperek vedalaştık.

Sanem, notları karıştırdı.

"Bundan sonraki birkaç günü çalakalem, kısa notlar halinde yazmış."

Güldüm.

"Pencereden ayırlanamamıştır da ondan. Yoksa adım adım, tadını çıkara çıkara yazmaya bayılıyor."

16.3.1965: Arzu'dan izin almadan, kötü bir iş yaptım, güçlü bir dürbün edindim. Doğallığı örseleyeceği, hatta bayağılaştıracağı için haklı olarak çok kızacak. Uygun bir fırsatta söylerim. İstemezse, atarım gider. Eve sevinçle koştum. Lanet olsun! Yemeğe misafirleri gelmiş. Boş yere bekledim. Alçaklar, çok geç saate kadar oturdular. Üçüncü gecemizi çaldılar.

17.3.65: Sabah, "Hocam, bu gece ne giyeyim?" diye sordu. Ne hayallere kapılıyordum ama söylemem doğru olmazdı. Zaten her şeyin yolunda gitmesinden ürkmeye de başlamıştım. "Kızım, sen kendin benim için büyük bir şölensin. Ötesi

önemli değil." dedim. Gece tokgözlülüğümün ödülünü aldım. Şort giymişti. Dürbünle bakınca teninin gözenekleri bile görünüyor. "Ya biri odaya girerse?" diye sordum.

"Ondan ben de korkuyorum. Yatak odam olsa, kapısını kilitlerim. Ne var ki Teyzem gece aşağıya inmez. Öteki yattımı, sabaha kadar deliksiz uyur. Merak etmeyin, yine de diken üstünde oturuyorum, bir kulağım da tetikte."

18.3.65: Bugün astronot Leonav uzayda ilk yürüyüşü gerçekleştirmiş. Geç kaldın dostum. Ben kaç gündür uzayda dans ediyorum, haberin var mı? Gece dedi ki: "Çocukluğumda, bütün çocuklar gibi ben de hep olağanüstü bir serüvenin kahramanı olmayı düşlerdim. Tehlikelerden kurtuluyorum, inanılmaz, şaşırtıcı, beklenmedik şeyler yapıyorum, herkesi yeniyorum. Meğerse bugünleri düşlüyormuşum."

19.3.65: Akşam kayıinvalidem yemeğe geldi. Hiç tekin değildir, havadan nem kapar, yoktan koku alır. Tehlike sinyali verdim. Arzu bir daha odasına girmedi. Hanımefendi giderken, "Bu eski eşyanın, bu yeni eve hiç uymadığını" söyledi. Bu cümle başıma çok iş açabilir.

20.3.65: Sabah, "Ağaçlarım da sevinç içinde, yani çiçek açtılar" dedi. Akşam geç geldiğim için çiçekleri karanlıkta görememiştim.

21.3.65: Bugün pazar. İlk işim terasa bakmak oldu. Ağaçları, erken sıcaklar yüzünden, gerçekten süslenip püslenmişler. Bütün gün masamda oturup, bir yandan çalıştım, bir yandan da, tül perdemin aralığından Arzu'yu izledim. Odasını topladı, havalandırdı, bir ara kıızıyla terasa çıktı, kimsenin ilgisini çekmemeye çalışarak günü tamamladı. Ne tedbirli kız. Ama gece inadına coştı. Saydam, kırmızı bir sabahlık, içinde siyah, kısa kombinezon. Ayaklarında ince, yüksek topuklu terlikler. Başında Gül Bahçesi'ne geldiği gün taktığı kırmızı peruk. Bu tablonun adı 'Bir Paris Gecesi'ymiş. Çok eğlendik.

25.3.65: Bu gece de Şehrazat oldu. Bu küçük oyunlar galiba, büyük ayinin ürkek fragmanları.

Nisan bayram gibi geçti. Konuşmalarımız iyice özelleşti. Ne yazık ki buluşmayı göze alamıyordu.

"Hayır Hocam. Talihimizi zorlamayalım. Şimdilik bu kadarla yetinelim. Lütfen."

"Peki."

Mayıs başında karım, bir ailenin, büyük kızımız Zerrin'i istemeye geleceğini haber verdi. Aman Tanrım! Evlenecek kadar oldu mu o süslü bebek? Hiç kaçırılmayacak, zengin, köklü bir aileymiş.

"Kim diyor?"

"Annem."

Tehlikeli bir sessizlikten sonra, "Herhalde eşyayı yenileriz, değil mi?" diye sordu. Beklediğim olmuştü.

"Peki. Yalnız fazla açılmayın."

İnanılmaz bir hızla ve insafsızca, bir hafta içinde salonun eşyasını baştan aşağı yenilediler. Yarım saatlik bir ziyaret için bir küçük servet harcadılar. Damat yeni tip genç işadamlarından. Soluk alıp verirken dolar hışırtısı duyuluyor. Hiç benimseyemedim.

Mayıs sonunda çocukları nişanladık. Nişan karımın istediği gibi şatafatlı oldu. Düğün Ekimde. Elbette kızımı küçük düşürecek değildim. Her şeyin istediği gibi olmasına özeniyorum. Ama istekleri hiç bitmiyor ki. Yavaş yavaş bunalmaya başladım. Arzu, "Sakın sıkılmayın.." dedi, "..biliyorsunuz bankada biraz param var."

Gözlerim doldu.

"Anladım kızım, sağol, gerekirse isterim."

Sıkıntımı dağıtmak için gevezelik edip durdu. Telefonu kapamadan önce de, o güne kadar hiç düşünmediğim bir öneride bulundu.

"Bu gece birlikte içelim mi?"

Bayıla bayıla kabul ettim. Gece yarısına yakın, ışığını yakıp aradı.

"Ben çikolatayla konyak içeceğim. Siz?"

"Rakıya devam."

Kadehlerimizi telefonlarımıza değdirdik.

"Canım!"

"Hocam!"

Şort ve kolsuz bir bluz giymiş, bluzunun uçlarını göbeğinin üzerinde düğümlemiş. Elimi uzatsam tutacak gibiyim. Sol kolundaki çiçek aşısının izini bile görebiliyorum. Bütün acemiler gibi hızlı içti, ilk kadehte sarhoş oldu.

"Ooo, başım dönüyor. Konyak içmeye niye heves ettim ki? Daha önce hiç içmemiştim. Ben sarhoş oldum Hocam."

Kıkır kıkır güldü. El salladı. İçimi eriten hayal meyal bir sesle şarkı söyledi.

Gönül harareti sönmez şarab u keuserle

Hayatı gel içelim buseden kadehlerle

Bir hafta önce İkinci Şarkı'yı yazmaya başlamıştım. Bu hoş şarkıya karşılık olarak ben de, yüzünü, omuzlarını, kollarını ve boynunu öven dizeleri okudum, sıra göğüslerine gelince, çaresiz sustum.

"Ee?"

"Buraya kadar yazabildim."

İşveyle güldü.

"En heyecanlı yerde kalmışınız. Yaz gelince Aziru, sizi mutlu etmek için özel bir gösteri yapmak isteyip duruyordu. Gösteriyi izleyince şiire devam edersiniz."

Boynumu büktüm.

"Yaz gelmedi mi daha?"

Duyulacağını düşünmeden pervasızca bağırdı.

"Ah benim sabırsız, canım Hooaaam!"

Sonra da ödü patladı, telefonla ışığı kapatıp odadan kaçtı. Ertesi günü aradığında gülüyordu.

"Coşup da bağırmasaydım, ne güzel, sabaha kadar konuşacaktık. Bir daha asla konyak içmeyeceğim! Şu şiiri yazdırırmısınız?"

"Daha yarısı bile değil."

"Olsun."

Yazmayı bitirince, sıcak bir sesle, "Eşiniz hiç evden çıkmaz mı?" diye sordu.

"Haftada iki gün, Zerrin'i alıp annesine giden. Hele bu ara alışveriş için sabahtan akşama koşturup duruyorlar."

"Şirin?"

"Bu yıl bir şey oldu ona. Sabah çıkıyor, geç vakit dönüyor. Neden soruyorsun?"

"Sözünü ettiğim gösteriyi, güpegündüz onlar evdeyken yapmam doğru olmaz da ondan. İçlerinden birinin ilgisini çekmem sorun çıkarabilir. Eşinizin annesine gideceğini bir gün, önceden haber verirsiniz.."

"Yarın gidecek."

"Ah! Sabırsızlığınızı hesaba katmalıydım. Şimdi sokağa fırlıyorum. Çünkü bir şeyler almam gerekiyor."

Galiba sırasıydı.

"Benim gözlerim mi bozuluyor, yoksa heyecandan mı bulanıyor, pek iyi görüyorum. Sence sakıncası yoksa.."

"Çok hoşsunuz Hocam. Bu saatten sonra sorulur mu? Alın. Güle güle kullanın. Öptüm."

Kaç zamandır içime dert olan sorun sona ermişti. Gece biraz ısrar ettimse de, gösteri hakkında bilgi vermedi.

"Ancak şu kadarını söyleyebilirim. İki kişilik bir gösteri olacak. Arkadaşım benden bin kat daha güzel."

"Bu ikinci kişi de kim?"

Karım ve kızım saat on buçukta evden çıktılar. Telefona sarıldım.

"Tamam Hocam, on birde terastayız. Oyunağınızı aldı mı?"

"Evet."

"İyi seyirler öyleyse."

Hava sıcak ve durgun. Gök tertemiz. Teyze çardakta yün örüyor. Aptal havuzun fiskiyesi çalışıyor. Zaman tembel tembel akıyor. Arzu kızıyla birlikte görüldü. Üzerinde bornoz var.

İpek'se parlak, sarı bir mayo giymiş. Anlaşıldı, güneşlenecekler. Telaşa kapıldım. Yakınlarda, terası gören hiçbir yüksek yapı olmadığını bildiğim halde, çevreye bir daha, bir daha göz atmadan kendimi alamadım..

"Kıskançlıktan da ölecek."

..Bornozunu çıkarıp çardağa astı. Kalbim göğsüme sığmaz oldu. İki küçük parçadan oluşan yeni moda, siyah bir mayo giymişti. Teyzesi görsün diye ağır ağır çevresinde döndü. Kaymak taşından yapılmış bir heykele benziyordu. Yaşlı kadın öfkeyle bir şeyler söyledi. Aldırmadı bile, serdiği hasıra uzandı. Yarım saat, döne döne, güzelce güneşlendi. Her kımıltısı bir başka şölendi.

Ancak öğleden sonra konuşabildik. Duygularımı aktarıyordum, araya girdi.

"Arkadaşımı nasıl buidunuz? Ne güzeldi değil mi?"

"Senin civcivin o, güzel olmaz mı?"

"Teşekkür ederim. Dün çarşıya onu da götürdüm. Haspa, en cırlak mayoyu seçmez mi? Ben de Hocam bayılsın diye en bikinisini aldım."

Minnetimi belirtmek için telefonu öptüm.

"Teyzen mayona mı kızmıştı?"

"..Evet. Daha önce hiç güneşlenmemiştim. Şaşırmamın diye haber de verdim. Ama beni öyle, kendi deyişiyle çırılçıplak görünce akli başından gitmiş. Doğru dürüst bir şey giyeceğimi sanıyormuş. Ne yapalım, o kızacak diye şiir sanatına katkıda bulunmayacak mıyım?"

Sanem candan bir kahkaha attı.

Karımla kızımın çıkacaklarını bildiğim günler, öğleye kadar evde kalıyorum. Esrar Dede'nin, insanın hayalini gıcıklayan o güzel beytini yaşamaktayım.

Seherde bağa geldi seyre canan

Neler seyreyledi bidar olanlar*

*) Uyanık.

Salı günü İpek'ten söz ediyordu, konu kocasına kaydı
Adamın taşra usulü yaramazlıklarını çoktan duymuş

"Belki siz bile duymuşunuzdur."

Artık saklamadım.

"Duymadım ama.."

"Ama?"

"..Gördüm."

Şaşırdı.

"Neden bana söylemediniz?"

"Üzülme diye."

"Niye üzüleyim? Yeter ki ilerde İpek'in onurunu kıracak
bir şey yapmasın. Nerede gördünüz kuzum?"

Anlattım. Sesini çıkarmadan dinledi. Çok sakın bir sesle,
"Anladım. Teşekkür ederim." dedi. Üzülmediğine sevindim.

"Baban, bu sakinliğin anlamını kavramamış görünüyor. Fırtınadan önceki sakinlik bu. Bu kız beklenilmez bir şey yapacak."

Çarşamba günü, "Teyzemle İpek yarın gezmeye gidecekler.." dedi. "..sonra da İnegöl köftesi yemeye. Terasta yalnız olacağım. Evde kalın."

Elbette!

Akşam eve, kasadan biraz para çekerek geldim. Karımla kızımı, sabahtan alışverişe çıkmaları için teşvik ettim.

"Bizim tüketiciler, parayı görünce evde dururlarmı?"

Sabah erkenden uçtular.

Bir çift göz kesildim. Biraz gecikmiş olarak geldi. Borno zunu asıp hasıra bağdaş kurdu, bana bakıp güldü, yavaşça mayosunun üstünü çıkardı.

Gözlerim kamaştı.

Acele etmeden güneş yağı sürünüp uzandı.

Gece inadına yakası kapalı, uzun bir tuvalet giymişti. Beni şaşırtmaktan zevk alıyor. Ben de beklediği gibi davranarak zevkini köpürtüyorum. Yine şaşırttığı için pek keyiflendi.

"Üstsüz modasının tanıtımıyla gösterinin birinci perdesi sona erdi. Şimdi perde arası. Onun için uslu uslu ikinci perdeyi bekleyeceğiz. İkinci perde resim tarihi ile ilgili. Ama elverişli bir sahne bulmam gerekiyor. Bu yüzden ikinci perde ne zaman başlar, bilemiyorum. Bu arada sizin de resim tarihine çalışmanız gerek Hocam. Çünkü sınava gireceksiniz."

Üzerinde durmadım. Bir sürü sorunum vardı o sıra. Muhasebeciyle çekişiyorduk. Okullar kapalı olduğu için plastik boncuk işi durmuş, bir çevirmenin attığı kazık içime oturmuş, üstelik kâğıt da zamlanmıştı. Eve sıkıntı içinde geliyor, ancak gece Arzu'yla konuşunca açılıyorum.

Çok sıkışık bir ânımda yayınevinden aradı.

"Güzel hocam, bugün sizi yerinizden zıplatacak bir iş becerdim."

"Ne?"

"Kaç gündür bir fırsat kolluyordum. Bugün o fırsat önüme geldi. Sabah geç kalkmıştım, Teyzem 'Gece uyuyamıyor musun?' diye sordu. 'Evet, uyuyamıyorum..' dedim, '..Ğ geceleri çok horlamaya başladı, horultusu yatak odama kadar geliyor. Ben yatağımı çalışma odama taşısam, artık orada yatsam iyi olacak.' Zavalılık, koca bir kurdun, Kırmızı Başlıklı Kız'ı iştahla gözlediğini ne bilsin? Düşünmeden onayladı. Açılır-kapanır bir kanapede yatıyorum zaten. Kolayca taşındım. Bu gece odamda yatacağım. On birde görüşelim. Eğer cesaret edebilirim, ikinci perdeyi izleyebilirsiniz."

Gece bir türlü gelmek bilmedi.

On ikiye yaklaşırken, penceresinin perdelerini açtı. Pijamalı. Kanapeyi karşı duvara dayamış. Başucu lambası yanık. Işığı o kadar yumuşak ki görüntüye hayal tadı katıyor. Telefonu yanına çekerek, kanapeye oturdu, gülerek çevirdi.

"Sevgili Hocam!"

"Canım kızım!"

"Kapımı kilitledim. İçiniz rahat olsun. Kimse giremez.

Tersi haneye tecavüz sayılır. Dışarı ışık sızmasın diye kapının altını da battaniye ile kapattım."

Sesi hafiften yalpalıyordu.

"Sen içtin mi, ne?"

"Evet, konyak içtim ama sadece yarım kadeh. Yoksa böyle bir gösteriyi nasıl göze alabilirdim? Siz de rakınızı alın."

"Hazır."

"Öyleyse cesaretim kırılmadan gösteriye başlayayım. Bu gösteriyle Aziru'nun ilgisi yok. Bu benim size armağanım. Birazdan bir resimdeki figürü canlandıracağım. Eğer ressamın ve resmin adını bilerseniz, gösteri sürecektir, bilemezseniz sona erecek."

İtiraz ettim.

"Bütün resimleri nasıl bilebilirim? Çoğunu unuttum bile."

"Ama Hocam, siz bize sorardınız, bilen geçerdi, bilmeyen yanardı. Ben sizi çalışın diye uyarmıştım."

"Tepemden ateş çıkıyor, ne zaman çalışacaktım?"

Tembel bir öğrenci gibi sızlanışımın haini müthiş eğlendirdiğini görüyorum. Ağzı kulaklarında. Sonunda insafa geldi.

"Peki, peki, ben sizin gibi acımasız davranmayacağım. Sizi iltimas geçip çok kolay sorular soracağım. Bu bir sanat gösterisi. Sanatta ayıp olmadığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Yok."

"Öyleyse başlıyorum."

Telefonu açık bırakıp kalktı, biraz sallanarak görüş açısının dışına yürüyüp gözden kayboldu. Kalbim ağzımda bekliyordum. Çok geçmeden döndü.

Tanrım!

Çıplaktı. Sadece küçük bir çarşafı kucağını gizlemişti. Kanapeye yan oturup bir bacağını aşağıya sallandırdı, ötekini kırdı, dizlerinin ve kucağının üzerine çarşafı serdi. Bir süre bekledikten sonra telefona uzandı.

"Evet Hocam?"

Zihnimden rüzgâr hızıyla yüzlerce resim geçiyor. Hatırladım.

"Ressam Correggio, resmin adı, eee, Danae."*

"Bildiniz."

"Sende resimle ilgili kitaplar vardır."

"Var."

"Ne duruyorsun, getirsene."

Ben de meraklanmıştım. Hepsini getirip masaya yığdım.

"Bulalım şu resmi."

Çabucak bulduk. Arzu'nun canlandığı resme bakakaldık.

Gözlerimi dört açtım, bekliyorum. Bu kez kucağını çarşafı örterek iki bacağını aşağıya sallandırdı, başını sağına çevirdi, bir dakika sonra sordu.

"Evet?"

Kafam çılgınca çalışıyor.

"Tiziano'nun Kutsal Aşk resminden sağdaki figür."

"Ya bu?"

Çalımla sol bacağını sağ bacağının üzerine atarak kucağını gizledi, hafifçe öne eğildi. Taklit ettiği her figürden daha güzeldi. Çünkü benimdi.

"Boucher, Yıkılan Diana'nın Dinlenişi."

Sanem okudukça resimleri buluyorum.

Bacaklarını ve kucağını çarşafı az çok örterek oturdu, hafifçe yan döndü. Kalbimin gümbürtüsü odadan taşacak diye korkuyorum.

"Nouÿ, Beyaz Köle."

"Bravo, peki bu?"

Çarşafı atıp kanapeye uzanarak arkasını döndü. Başını sağ eline yasladı. İçimde kıyametler kopuyor.

"Velasquez, Rokeby Venüsü."

Sanem, "Vay canına.." dedi, "..en sonunda kadınlığı yanardağ gibi patladı."

*) Editörün notu: Adı geçen bütün tabloların fotoğrafları kitabın sonundadır.

Sonra ardarda Goya'nın Çıplak Maya'sını, Tiziano'nun Venüs'ünü, İngres'in Baş Odalık ile Çeşme'sini, son olarak da Boucher'nin Dinlenen Genç Kız'ını canlandırdı. Hiç konuşmadan ışığı söndürüp yattı.

İkinci Şarkı'yı o gece tamamladım.

Sanem kadehini dikip bitirdi.

"Sanatla ilgili bir oyun aracılığıyla, yavaş yavaş açılması, çok hoşuma gitti. Bayağılaşabilecek bir olaya, şaşırtıcı bir güzellik kazandırmış. Bu kızın sevgisine de, öfkesine de imreniyorum."

Dergiden İkinci Şarkı'yı bulup bir daha okudu.'

"Şiirin öyküsü, şiirden daha güzel."

Artık odasında sakınmadan yaşıyor, dertli olduğunu seşimden sezdiği günler, Esrar Dede'nin beytini yaşıtıyordu. Ölesiye mutluydum.

"Ben de babam mutsuz diye üzüntüden kahroluyordum."

Bir gece birdenbire, "Hocam.." dedi, "...siz beni hiç özlemediniz mi?"

Bu da laf mı? Yirmi dört saat özlem üstünde yaşıyordum. Buluşabilmek için kırk türlü çare düşünmüş, hiçbirini gözüml kesmemişti. Çekinerek kırk birinci çareyi söyledim.

"Bizimkiler tatile giderlerse, eve gelir misin?"

"Oooo!"

Ofladı pofladı, dudaklarını yedi, saçını çekiştirdi, kıvrandı, sonunda teslim oldu.

"Size güveniyorum hocam. Eğer uygun buluyorsanız, gelirim. Ben arabayla gezeriz diye düşünmüştüm."

Sonra soru yağmuruna tuttu beni. Bizim apartmanda kimler oturuyordu? Kapıcı var mıydı? Nasıl adamdı? Asansörle mi çıkmalıydı, merdivenden mi? Biri görürse ne yapmalıydı? Biri sorarsa ne demeliydi? Korkup da geri dönerse çok kı

*) Bkz.: 24-25. sayfalar.

zar mıydım? Kapının zilini mi çalmalıydı, yoksa daha o çalmadan ben mi açmalıydım? Geldiğini görebilecek miydim? Kapıda kedi gözü var mıydı? Bize o saatte hiç gelen olmaz mıydı? Gelirse ne yapacaktı? Nasıl dışarı çıkacaktı? vb., vb..

Geçen geceki o gözüpek, kendine bile meydan okuyan kahraman kız gitmiş, yerine fındık faresi kadar ürkek, korkak biri gelmişti.

"Zavallıların, yıllarca sonra kısacık bir buluşma için çektikleri şu sıkıntıya bak! Oysa babam senin gibi özgür bir şen dulla arkadaşlık yapsaydı.."

"Gerzeklik etme! Beni üç günde başından atardı be. Seks bunların hayatında, bir ara durak. Aradıkları başka bir şey."

"Ne?"

"Duygu zenginliği, ya da doygunluğu, ne bileyim, böyle bir şey işte."

Çoğunu konuşa konuşa çözdük. Biraz sakinleşti. Asıl sorun, para bulmak ve karımı tatile gitmeye ikna etmektir. Yeni yeni piyasaya çıkan bankerlerden birinden, üç ay vade ve müthiş bir faizle borç aldım.

Akşam Şirin yine yemekte yoktu. Karıma acıdım. Yüzünde yorgunluk ve yılgınlık çizgileri belirmiş. Zerrin'in isteklerinin, kaptislerinin onu bile ezdiği anlaşıyor. Belki de tatile yollamakla ona hiç beklemediği bir iyilik yapmış olacağım. O anda düşünmüş gibi ilerde daha çok yorulacaklarını söyleyerek, fırsat varken, kısa bir tatil yapmalarını tavsiye ettim.

"Hiç olmazsa bir hafta dinlenin, biraz güç biriktirin."

"Evet, gerçekten kısa bir dinlenmeye ihtiyacımız var."

Ama ne bir memnunluk belirtisi, ne bir teşekkür. Telefonlar edildi, eski pansiyonda yer ayırtıldı, tanıdıklara bilgi verildi. Yıldırım gibi hazırlandılar, üç gün sonra da gittiler. Tartışmalar, çekişmeler, dokundurmalar, surat asmalar, itirazlar, geçici de olsa bitmişti.

Ooooooh.

"Daha uyuyorlar."

Ceketini çıkarıp divana oturdu. İpek bir bluz vardı üzerinde. Boynunda mercan bir kolye.

"Hocam, bir su rica etsem."

Koşup getirdim. Elleri titriyordu. Bardağı iki eliyle tutarak içti. Odayı gözden geçirerek, yavaş yavaş sakinleşti.

"Ne güzel oda."

Yanına oturdum.

Saat beşte istemeye istemeye gitti. Gider gitmez, bugünü anlatan Üçüncü Şarkı'ya başladım. Altıya doğru odasının ışığını iki kez yakıp söndürerek tekmil verdi: 'Sorun yok.' Gün batmadan şiiri bitirmiştım.

Üçüncü Şarkı

*yaz ortasında
buluştuk yeniden
içki içtik
konuşa konuşa
ve
nar yedik
birbirimizin avucundan*

*dudakları daha kırmızıydı bugün
gözleri daha büyüktü
bir sunak kandili gibi yanıyordu yüzü
heyecandan
boyunu
mercan bir gerdanlığı süslüyordu
ne güzelsin
diye fısıldadım
hayran hayran*

*tutkum dışıma taşıdı da ondan
içimde tutamaz oldum
dedi*

ve
usulca ağzını verdi
canını adar gibi

uğuldayan nil'e mi yuvarlandık
yoksa kendi tufanımıza mı
bir anda
kapılıp gittik çılgın bir akıntıya
tanrı yardımcımız olsun

sürüklendik
kucak kucağa
ta sıcak ve uzak denize kadar
ölümle dirim arasında
çırpınarak
kaç azgın burgaçtan geçtik
döne savrula
kimbilir
kaç coşkun çağlayandan
çılgılık çılgılığa
bir karanlık suyun dibindeyiz
soluksuz
bir küheylan sürüsü gibi akan
köpüklü dalgaların üstünde
hazdan sarhoş

sonunda denize kavuştuk
ölümün kıyısından dönerek
gömgök mavi kesildi her yan
rüzgâr dindi
ağır ağır
duruldu sular
altın bir kumsalda açtık gözlerimizi
ellerimiz kenetli
ağzımızda bal tadı

Sanem, üstü kapalı dizeleri hınzırca açıklamalar yaparak okumuştı. Bitince, "Bu şiir.." dedi, "..kürk manto giymiş çıplak bir kadına benziyor. Çok hoşuma gitti."

Çocuklar dönmeden, bir kez daha birlikte olduk. Ayrılırken çantasından bir paket çıkardı.

"Bugünlerde biz de sürgüne gideceğiz. Beni hatırlarsınız."

Paketi açtı, masamın üzerine porselenden yapılmış küçük, bembeyaz bir kuğu bıraktı.

"Kuğu hâlâ masasının üzerinde duruyor. Anlaşılan ilk aşkının anısı diye saklamış."

Birkaç gün sonra gittiler. Gitmeden bir gün önce, parasının büyük bir bölümünü hesabıma havale etmiş. Bir gün sonra da kısa mektubu geldi.

Sevgili, sevgili, sevgili hocam!

Sizi, sizi, sizi, çok, çok, çok seviyorum, seviyorum, seviyorum.

Belki gerekir diye izninizi almadan yaptığım gayretkeşliği lütfen bağışlayınız. Para için sıkılıp üzülmenizi istemiyorum.

Bütün kuşkularınızın boşa çıkmasını, kızınızın çok mutlu olmasını dilerim.

İkimiz de sizi şimdiden özledik.

Doyasıya öpüyoruz.

Kuğularınız

Düğüne kadarki bütün istekleri o bereketli para ile karşıladım.

Kızımızı hiçbir eksiği olmadan evine uğurladık. Bizimkiler düğünde eski lacivert elbisemi giydim diye şamata yaptılar. Onları düşünmekten kendimi unutmışum. Ama Şirin'in düğününde unutmam.

"Of, yapma baba, üzme beni!"

"Ne söyleniyorsun?"

"Şirin'in düğünü diyor. Hangi düğün? Tantana olmasın diye ayak üstü nikâh olduk, kimseyi de çağırmadık. Babamı bile."

"Beni de çağırmamıştm."

"Sen kapa gaganı."

Plastik boncuk işi yeniden açılmış, para gelmeye başlamıştı. Hiç beklemeden Arzu'ya olan borcumu hesabına yatırdım. Kendisi de Ekim sonunda geldi.

Merak içindeydi.

"Düğün nasıl oldu?"

"Güzel."

"Her şey düzeninde gitti mi?"

"Evet."

"Oh, çok sevindim."

Para için teşekkür etmeme izin vermedi.

"Boş verin Hocam, daha önemli konular var. Tatil boyunca sıkıntıdan durmadan bir şeyler tıkındım, biraz kilo aldım ben."

"Belki daha güzelleşmişindir."

Sesinde güller açtı.

"Bakalım, görünce ne diyacaksınız? İyice güneşlenip yandığımı da söyleyeyim, şaşırmayın."

Canım sıkılmıştı.

"Çiftlikteki adamların önünde mi güneşlendin?"

"Aman Hocam! Aklınıza neler geliyor? Ben sizden başka kime şımarabilirim? Kel horozdan başka erkek görmedi. İç bahçe sur gibi duvarlarla çevrili. Orada güneşlendim. Kâhyanın karısı, 'Allah sahibine başı şlasın' diye dua etti. Ben de, sizi düşünerek, can ve gönülden 'amin' dedim."

Gece gördüm. Olgun güzelliği ve altın yanığı teniyle bir

doğa harikası olmuştu. Sabah ve gece yarısı konuşmalarımız yeniden başladı.

GÖK gürlüyordu. Sanem yağmura kalmamak için fırlayıp gitti. Şimşek çakmasından oldum olası korkarım. Perdeleri sıkı sıkı kapatıp yattım. Telefon çaldı. Kimbilir hangi gece kuşudur? Babam bizi duman etti oğlum. Kimseyle gevezelik edecek halde değilim.

Fişi çektim.

Sabah annem aradı. Babamın tıraş takımı ile yeni pijama, çamaşır vs. istedi. Öğleyin hastaneye uğradım. Annem kapıda bekliyormuş. Kirli torbasıyla anahtarı alıp eve koştum. Daha önceki gelişimde neden dikkat etmemişim? Karşımızdaki o güzelim bahçeli evlerin büyük bölümü yıkılmış, yerlerine yüksek, fiyakalı apartmanlar dikilmiş. Eve girer girmez ilk pencereye saldırdım.

Önümüz bütünüyle kapanmıştı. Arzu'nun evi görünmüyordu.

Babam adına içim burkuldu. Ama.. notlar henüz 1965'te. Şimdi 1987. Arada yirmi iki yıl var. Bizi gizli, açık pişmanlıklara sürükledi, düşüncelerimizi yeniden gözden geçirmemize bile yol açtı ama ne kadar güzel, çarpıcı, güçlü olursa olsun, kaçamak bir aşk, bu kadar uzun sürebilir mi? Zaten daha sonraları babamın hayatında Albertina ile Azize yer alacak. Bu yüzden babam, belki de evin önünün kapanmasına memnun olmuştu. Eski bir aşkın sürekli kanaması doğru olmazdı zaten. İçim rahat hastaneye döndüm.

Babam uyuyordu. Soluk alması düzensiz gibi. Yüzü donuk. Eller beyaz.

"Anne, babam kaç yaşında?"

"Altmış üç."

Arzu da şimdi elli olmalı. Bir de kendisinden 'kızcağız' diye söz ediyoruz. İçimden gülmek geldi. Ayrılırken annem,

"Cumartesi gecesi sen kal.." dedi yavaşça, " çok yorulmuş ben. Bu daracık yerde, birbirimize fazla geldik. Sürekli çektiğiz yoruz."

"Tamam."

Bürodan Sanem'e telefon ettim.

"Kaçta buluşuyoruz?"

"Bu akşam yokum."

"Hayrola?"

"Biriyle yemeğe çıkacağım. Süsleniyorum."

"Kimle?"

Mırladı.

"Yarın anlatırım hayatım. Çok hoş bir adam. Önerirse, evlenebilirim. Hazırlıklı ol."

Konuşmama fırsat vermeden telefonu kapadı.

Eve gelince peynir, domates ile bir kadeh rakı alıp masa ya geçtim.

ARZU Aralık ayında, "Size bizimle ilgili bir şey postalamışım.." dedi, "..beğeneceğinizi sanıyorum." Ertesi günü geldi. Zarfın içinden Albert Einstein'ın küçük bir posterı çıktı. Koca filozof dilini çıkarmış, hayata yaramaz bir çocuk gibi bakıyordu.

Bizi özetliyordu bu poster!

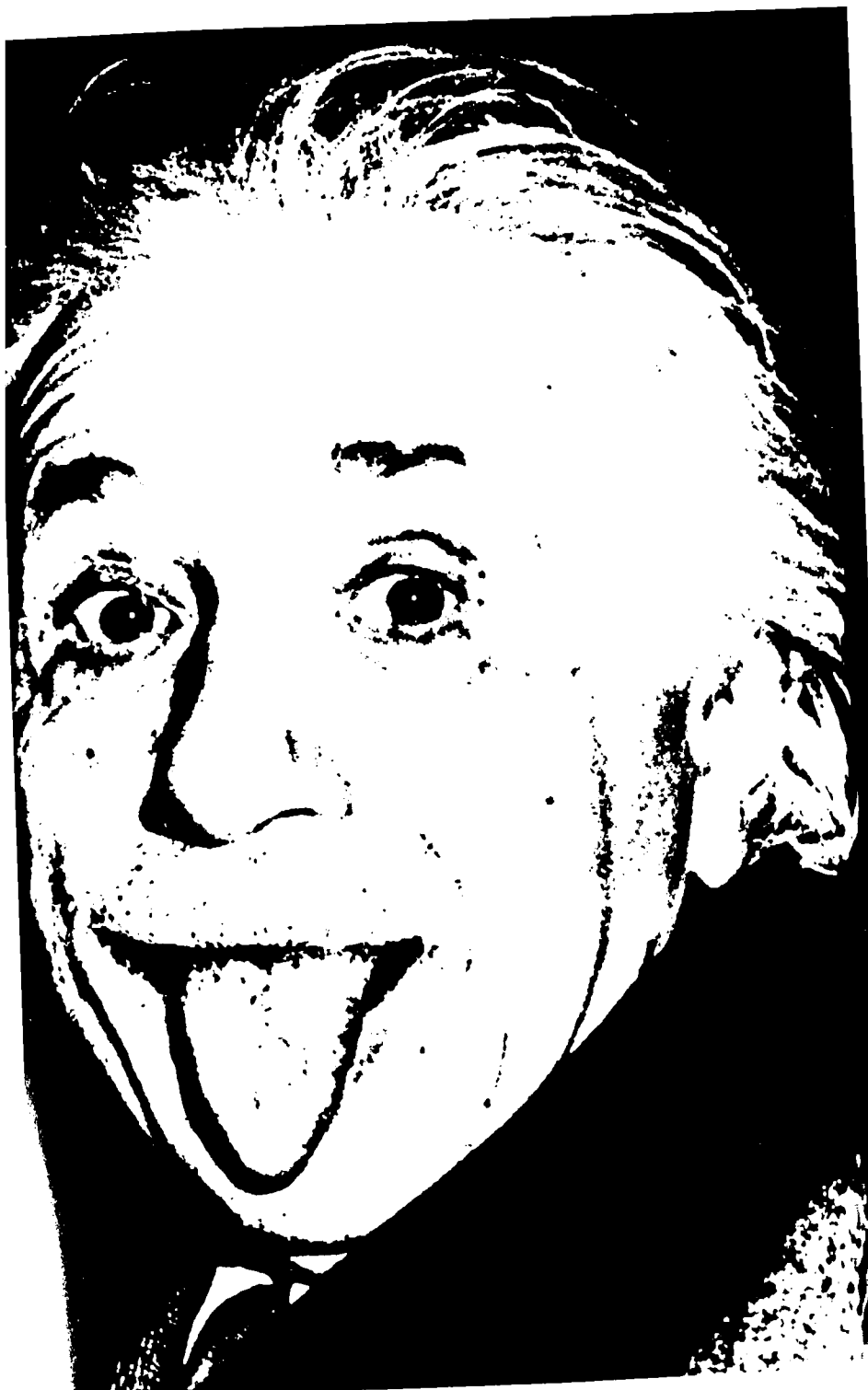
Babamın odasındaki poster bu!!! Sözüünü ettiği belge bu olacak. Aptal gibi üzerinde bile durmadımdı. Hepimizle, hele benimle tatlı tatlı oynadıktan sonra, herhalde içinden böyle dilini çıkarıyordu.

Hemen telefonunu çınlattım. Ânında aradı.

"Evet Hocam?"

"Bu ne güzel bir buluş. Senin bir adın da Albertina olsun."

Haydi, Albertina da Arzu'ymuş! Her şey yine değişti.

**Ama Albertina ya da Arzu neden çekip gitmişti.
nereye gitmişti?**

Bu güzel aşk niçin sona ermişti?

Azize kimdi?

Babam niye yüreğinden vurulmuştu?

Posteri eve getirip çalışma odamın duvarına astım. () gece, mahmur bir sesle, "Albertina adı çok hoşuma gitti.." dedi. "...ne kadar müzikal. Minik bir şarkı gibi. Düşündüm, bence Albertina, annesi İtalyan, babası Korsikalı, beyaz tenli, siyah saçlı, kızıl dudaklı genç bir kadın. Hayatın tadını bilen, başına buyruk bir Batı Akdenizli. Ah, kaç kişi oldum ben? Rusların iç içe geçmiş bebeklerden oluşan süs oyuncakları vardır, Matruşka diyorlar galiba, ben de ona döndüm. Albertina için de bir peruka yaptırmam gerekiyor. Düz, kısa ve katran gibi simsiyah bir saç!"

Ama buluşacak güvenli bir sığınağımız yoktu. Bir daire tutabilirdim ama önerimi şiddetle reddetti, beş yıldır ilk olarak hırçınlaşıp azarladı. İki saat sonra barıştık. Kışı birbirimizi avutarak geçirdik.

Ama ortak doğum günümüzde buluşmamak olmazdı. 22 Ocak 1966 Cumartesi günü saat ikide, Kurtuluş Parkı'nın ana kapısından biraz ilerde onu bekleyecektim.

Gece kar serpelemişti. Sabah yerler buzlandı. Öğle üzeri buzun üzerine lapa lapa kar yağmaya başladı. Yollar yarım saat içinde kapandı. Ankara'ya özgü bir hava. Trafik durdu. Buluşma yerine ancak çivili lastiklerimin yardımıyla ve güçlüklerle ulaşabildim. Yalnız zincir takılı otobüsler çalışabiliyor, birkaç da otomobil. Saat iki buçuğa kadar bekledim. Araba kardan görünmez olmuştu. 'Artık gelmez' diye düşünüyordum, kapıyı açtı.

"Merhaba Hocam! Geciktiğim için özür dilerim."

Silkinip tepinerek karlarını temizleyip içeri atladı. Başına yün başlığını geçirmiş, gözleri ile biraz da ağzı görünüyor.

"Nasıl gelebildin kızım?"

"Kızılay'a kadar otobüsle. Oradan buraya da yürüyerek. Allah bugün bana 'yürü ya kulum!' dedi. İyi ki çizmelerimi giymişim."

"Bu karda nereye gidebiliriz?"

"Nereye olacak? Bulvardan geçerek Gül Bahçesi'ne."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Böyle bir havada bizi kim görüp de tanıyacak? Bulvardan bugün de birlikte geçemezsek, bir daha hiç geçemeyiz. Bugün beşinci yılımız. Gül Bahçesi'ne gitmemek hiç olmaz. Haydi Hocam, cesaret!"

Tekerlekler patinaj yapıyordu, araba zorlukla hareket etti. Sıhhiye'den döndüm, ağır ağır Kızılay'a doğru ilerlemeye başladık. Her gün yüz binlerin aktığı kaldırımlarda tek tük insan var. Camlar kapalı olduğu için korkusuzca bağıırıyordu.

"Hey millet! Ünlü Doğan Hoca ile kalabalık sevgilisi Arzu, şu anda herkese ve her şeye inat, şehrin ortasından geçiyorlar. Aşk geçiyor aşk!"

Kavaklıdere'ye kadar hiç susmadan, bağıra çağıra, şarkı söyleye söyleye, güpegündüz ve birlikte bulvardan geçmenin tadını çıkardı. Kavaklıdere kavşağından Gül Bahçesi'ne çıkan yokuşa saptım. Kar kaldırımları aşmış, burada daha da yoğun yağıyor. Önümü de, yolun sağını solunu da güçlkle görüyorum. Zavallı araba, lekesiz bir kar denizinde, kaya kaya yokuşu tırmanmaya başladı.

"Korkmayın Hocam. Bir şey yok. Araba da aşka geldi, vals yapıyor."

Gül Bahçesi'nin önünde kaldırıma çarparak ~~durdum~~ ^{dur} durdum. Atlayıp kara bata çıka içeri koştı.

"Hocammm, çabuk gelin! Burası bir harika!"

Gerçekten öyleydi. Bembeyaz bir masal bahçesine dönmüştü. Sıramızı eliyle acele süpürdü, oturup birbirimize sokulduk. Kar üstümüze sessiz bir beste gibi dökülüyor. Çok geçmeden biz de bahçeye karıştık. Güldü.

"Kardan adam oldunuz."

"Sen de kar perisi."

Gözlerinde kıvılcımlar kaynaşıyordu. Başlığını yukarı kaldır-
tı. Ağız kor gibi kızıl ve sıcaktı.

Geç kalmamak için az sonra yola çıktık. Sağa sola kayarak
aşağı iniyoruz. Kalorifer iyi ısıtmadığı için camların buzlan-
mıyor. Yolların ıssız olduğunu da görünce, ihtiyatı bırakıp
başlığını çıkardı. Göz attım. Uçları yanağına kıvrılan, kısa, siyah
yah bir saç takmış.

"Sen Albertina'sın!"

"Si sinyor. Sevgili haremizin yeni üyesi."

Yol boş, çok yavaş gidiyoruz. Onun için başımı döndürüp
bir de alıcı gözle bakmak istedim. Ne güzel olmuştu. Kalbim
yeni bir aşkla daha dolup taşı. Birden araba kaldırıma çıktı,
sürüklendi, bir ağacı sıyrıp yola indi. Korkudan aptallaştım.
Düşünmeden frene bastım. Kayarak yan dönüp durduk. Sura-
tımı görünce, kahkahayla güldü.

"Aşk hali bu işte. Bir daha sakın bana gülmeyin."

Yerden biter gibi birkaç meraklı belirmişti. Arabayı çalış-
tırdım.

"Çabuk başlığını giy."

"Tamam."

Bir saniyede başlığını başına geçirip büzüldü. Uzaklaşınca
neşemizi yeniden bulduk.

"Güzelim, torpido gözünde, bugün dolayısıyla senin için
küçük bir anı olacak."

"Ne aptalım, ben niye bunu düşünemedim?"

Kutuyu açınca çığlığı bastı.

"Benim güzel Hocam!"

Ucunda küçük bir kalp bulunan incecik altın zinciri, Ka-
şıkçı Elması'yımış gibi hayranlık içinde havaya kaldırdı.

"Eve gider gitmez boynuma takacağım, ölünceye kadar
da çıkarmayacağım."

Evine yakın bir yerde durdum. Elimi okşadı.

"Sakın beni unutmayın!"

"Sen de beni."

Öyle bir sitemle baktı ki söyledigiime utandım.

Bu küçücük anıya karşılık bana, bir masal gecesi armağan ederek günlerce rüyada yaşattı.

DÜŞÜNMEK için okumaya biraz ara verdim. Babamın Hülya lokantasında söylediklerini not etmiştim. Arayıp notu buldum. Şöyle demiş: "Uzun yıllar önce, olağanüstü bir varlık benimle ilişki kurdu. O günden beri, kısa aralar dışında her gün ses olarak beliriyor. Zaman zaman da çeşitli kimlikler altında somutlaşıyor."

Her şeyin çok doğru bir özetini yapmış.

Başka sözleri de vardı aklımda kalan: Bir öğrencime âşık oldum.. Sonu gelmeyen -yani bitmeyen- bir hikâye bu.. Al-bertina bir meslektaşımın takma adı.. Bu şiiri ona borçluyum.. Bunlar da doğru çıkmıştı. Babam bazı söz oyunları ile gerçeği gölgeleyip beni uyutmuş ama esasta bana hiç yalan söylememiş!

Çabuk ilerlemek için notları 1973 yılına kadar hızla göz-den geçirdim. Azalacağına gittikçe çoğalan, yediveren gülü gibi bir aşk bu. İncelik ve şefkat dolu sevgi sahneleri, hoş, ilginç konuşmalar, uzun aralıklarla kısa, coşkulu buluşmalar. Her 22 Ocakta bir yerlerde mutlaka biraraya gelmeler.

Bitirme azmiyle okumayı sürdürdüm.

ŞİRİN güzel bir genç kız oldu. Ama ne giyimine dikkat ediyor, ne yüzüne gözüne. **O dönemin raconu böyleydi babacığım.** Arkadaşları da öyle. Kaba, kestirme, küt bir üslupla konuşuyorlar. Bir yandan kadın-erkek eşitliğini, kadın haklarını savunuyorlar, buna ilkeller dışında kim itiraz edebilir ama bir yandan da erkekçe yöntem ve davranışlara özeniyor, kadınca olan her şeyden utanıp kaçınıyorlar. Bunun çok ko-

mik bir çelişki olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama dinleyen kim? **O sıralar yalnız seni değil, kimseyi dinlemiyorduk ki. Kendi aklımıza bayılıyorduk.** Tam başkaldırı döneminde. Karım sert davranmamı istiyor ama ben bunu bildiğim için yaptıklarını, söylediklerini sabırla karşılıyorum. Tanışsak bile çabuk barışıyoruz.

Fakat içime hiç sindiremediğim bir durum var. Kızını, o kadar gurur duyduğu babasını gitgide küçümsemeye başladı. **Hayır, evde eziliyorsun diye üzülüyordum baba! Anne-mi filan umursamadığın için öyle davrandığını, nasıl bilebilirdim?** Bana acıyarak bakıyor. Ötekilere aldırışım bile yok, canımı sıkan Şirin'in bu tavrı. **Keşke gerçeği bilseydim. Ben de mutlu olurdum.** Bazı bazı içimden her şeyi anlatmak, açıkçası övünmek geliyor. Bu bana saplantı oldu. Ama daha çok ham. Belki ilerde, olgunlaştığı zaman açıkla-
rım.

Bu ara İpek okula başladı. Zerrinler İstanbul'a taşındılar. Ben zaten pek seyrek görüyor, evlerine yalnız torunu sevmek için uğruyordum. Artık karım sık sık İstanbul'a gidiyor. Şirin'le yalnız kalıyoruz. Sofrayı kurup bekliyorum, baba-kız konuşuruz diye umutlanıyorum. Ama ya çok geç geliyor, hiç konuşmadan odasına gidiyor, ya da tek sözcüklerden oluşan baştan savma yanıtlar veriyor. **Ne hışırmışım!** Kimi zaman da evde kalıp odasından çıkmıyor. Ne yapacağını kestirmek mümkün değil. **Bu yüzden Arzu'yu da çağırمامışındır. Affedersin.** Zamanla doğru yolu bulur diye kendi haline bıraktım.

Galiba yanlış yaptım.

Hayır baba! Olanların hiçbirinden sen sorumlu değilsin. Kafamın dikine gittim ve tosladım. Sanem'e söyleyemediğim şeyi kendime itiraf edebilirim. Keşke ben de böyle bir aşk yaşasaydım. Şimdi belki her şey farklı olurdu. O ürkünç yalnızlık, boşuna yaşamışlık duygusundan kurtulurdum. Tutunacağım anlarım, anılarım olurdu. Hiç olmazsa Kirli Kazak'tan ayrılmama-

lıymışım. Aradan o kadar yıl ve aramızdan o kadar insan geçti ki. Artık ikimiz de geri dönemeyiz.

Kahretsin!

Anarşik olaylar, sağ-sol çatışmaları, din sömürüsü, politik çekişmeler arttı. Notlarımnda bu olaylara yer vermekten kaçınıyorum. Ama 12 Mart'ta yapılan dolaylı darbeye değinmek zorundayım. Bu tarihten iki ay kadar sonra, bir sabah üç adam yayınevine geldi. Ceketlerinin kabarıklığından tabancaları belli oluyordu. Arama iznini gösterdiler. Büyük bir dikkatle her yeri aradılar. Bazı kitapları ve mektupları paketlediler. Arzu'nun önemli mektuplarını iyi ki not defterime geçirip yırtmışım. Aramadan sonra, beni bilmediğim bir yere götürdüler. İlk sorgum yapıldı. Ben ne işler karıştırmışım meğerse? Sadece eve telefon etmeme izin verdiler. Aynı gün evi de aramışlar. Not defterim, öyle kolay ve akla gelmez bir yerde duruyor ki bulmaları mümkün değil. Ötesi onların olsun.

Arzu'ya haber uçuramadım. Meraktan mahvolacaktı kız. Yayınevine telefon etse, gözaltına alındığımı söylemezlerdi. Kimbilir nasıl bir yalan uyduracak, belki de kızı büsbütün meraklandıracaklardı.

Gece gürültüler, iniltiler, çığlıklar yüzünden uyuyamadım. Sabaha karşı beni yeniden sorguya aldılar. Kaşları birbirine yakın, dar alınlı bir sorgucu, sorgulama arasında sıkı bir yurtseverlik dersi verdi. Bana yapılabilecek en ağır işkence buydu işte. Öteki her şey vızıltı geldi. Zor anlarda, gözlerimi kapıyor, Arzu'yu ve onunla birlikte geçen yılları, ayları, günleri, saatleri ve dakikaları hayal ediyordum.

20 Mayıs 1971 Perşembe sabahı, soruşturma durduruldu, serbest bırakıldım. Yurtseverlik dersi veren sorgucu, resmi bir arabayla beni eve bıraktı. Yol boyunca konuşmamıştı. Son anda, "Kusura bakmayın.." dedi yumuşak bir sesle, "..görevimiz herkesten kuşkulanmak. Biraz sıkıştırmadan da olmuyor."

"Biliyor musunuz.." dedim, "..ben kötü günleri çok çabuk unuturum. Ama sizin şunu hiç unutmamanızı dilerim. Yurdu

yurt yapan, taş toprak değil, orada insanların yaşıyor olmasıdır. İnsansız yurt olmaz. O yüzden yurtseverliğin ilk şartının, insanlara, suçlu bile olsalar, insanca davranmak olduğunu sanıyorum."

Yürüdüm.

Şirin nasılsa evdeymiş. Beni görünce ağlayarak boynuma sarıldı. Karım, 'geçmiş olsun' demeye gerek görmeksizin, sesi ni yükseltmeden, kibar kibar zehirini akıtmaya başladı. Yanlışlık üniversiteden ayrılmamla başlamış, ayrılmam şimdi belki de dekanmışım, bir suçum olmasa hiç gözaltına alınır mıymışım, evim aranır mıymış, rezil olmuşmuşuz vesaire.

Hep eski terane. Sabırla dinledim. Zehir kürü bitince odama girip pencereye koştum. Odasının tül perdeleri örtük. Hiçbir hareket yok. Işığı yakıp söndürdüm. Bir daha. Bir daha. Bir yanıt alamadım.

Yayınevine gitmeliyim!

Eve gelince, kaynar suyla uzun uzun yıkanacağımı düşünmüştüm. Ama buna vakit yoktu. Bir su dökünüp tıraş oldum, giyinip yayınevine koştum. Odam çalışanlar ve duyanlarla doldu. Sinirlerim bozulmuş. Kim gönül alıcı bir söz etse, gözlerim yaşıyor. Ancak öğle üzeri boş kalabildim. Telefonunu bir kez çınlattım. On saniye sonra heyecandan titreyen bir sesle aradı.

"Hocaaaaam!"

"Canııııııı!"

Sesini bastırmaya çalışarak ağlamaya başladı. Konuşabilecek duruma gelene kadar içim ezilerek bekledim. Biraz sakinleşince, "Daha önce de aradınız mı beni?" diye sordu.

"Evet."

"Aah, erkenden sokağa attımdı kendimi, sıkıntıdan serse-ri gibi geziyorum."

Sekreter, yurtdışına gittiğimi söyleyerek atlatmış. Habersiz gitmeyeceğimi bilmez mi? Aklına gelen her yeri aramış. Sonunda gözaltına alındığımı öğrenmiş. İsyanla sordu.

"Ama neden Hocam?"

"Şu sıra Türkiye'de yazan, konuşan bir aydın olmanın bedeli var kızım. Bir gün benim de payıma düşen bedeli ödemem gerekiyordu."

"Size de kötü davrandılar mı?"

"Hayır."

"Birbirimize söz vermiştik hocam, ne olur doğruyu söyleyin."

"Başkalarına oranla ben orada gece yatısına misafir gibiydim."

Yine ağlayacaktı galiba. "Ben sizi beş dakika sonra arayım." deyip telefonu kapadı. Yarım saat sonra arayabildi. Sesindeki çırpınışı azalmıştı.

"Hocam, bugün okul tatil, Teyzemle İpek'i sinemaya götürüyorum. Güzel bir çocuk filmi oynuyormuş. Çok sevindiler. Onları bırakıp geri döneceğim. Saat iki buçukta bende olmanızı istiyorum."

"Peki."

Adım gibi biliyordum, her türlü önlemi almadan, güveni sağlamadan çağırmaz. Yine de heyecanlandım. Çünkü ilk kez evine gidecektim. Kapıyı çalmamı beklemeden açtı. Sessizce kapadı. Deli gibi kucaklaştık. Son 22 Ocaktan beri biraraya gelememiştik.

Önce sol elimdeki tutukluğu keşfetti. Engel olamadım, تلاش ve kuşku içinde vücudumu gözden geçirdi. Ağlayarak, "Hani size iyi davranmışlardı?" dedi.

Can verici bir şefkatle sarıldı.

Yüz şarkıya bile sığmayacak kadar zengin bir gündü. Dörtte ayrıldım. Sanki bütün hücrelerim yenilenmiş, kanım tazelenmişti. Tüm kirlerden arınmış gibiydim. Rastladığım herkese selam vermek geliyordu içimden.

Sözünü dinleyerek doktora gittim. Bere ve çürükleri 'tatsız bir kavganın anıları' diye açıkladım.

"Hayli sert bir kavga olsa gerek Doğan Bey."

Güldüm. Ne anladıysa, doktor da güldü.

Akşam eve, özlediğim ne kadar meze varsa alıp öyle geldim. Mutluluğumu gizlemeyi beceremiyordum. Karım iyice ekşidi. Şirin şaşırmış, durmadan yüzüme bakıyordu.

Nasıl şaşmam? Sürünerek gitmiş, uçarak dönmüştün.

Sevginin her şeyi onaran büyüsünü bunlara nasıl anlatabilirim? Biri buz kalıbıydı, öteki kendini yangın sanan bir ateş böceği. **Beni harcama baba!**

Arzu telefonumun bir süre dinlenebileceğinden kuşkulandı yordu. Hak verdim. Ekime kadar geceleri konuşmadık. Gündüz konuşmalarını da azalttık. Saatlerini sürekli değiştiriyoruz. Yine de telefondaki bip sesini dikkatle izliyor, bir uğultu, çıtırtı, yankılanma olsa, telefonu ânında kapatıyoruz.

Aralıkta rahatladık.

NOTLARI okumayı gece saat ikide bitirdim. Yorgun ve şaşkınım. Babam, hastaneye kaldırılmasından iki gün öncesine kadarki her şeyi, o yumuşak üslubuyla not etmiş. Bir ay önce teyze ölmüş. Ama o son geceki sinirli halinin sebebi hakkında bir açıklama yok. Onu çok üzen olayın, son iki gün içinde olduğu anlaşılıyor.

Sabah erkenden annemi aradım. Telefon yasağı sürüyor. Yine nöbetçi hemşirenin telefonundan görüşebildim. Babam, çıkmasına izin vermedikleri için doktorlarla sürekli tartışıp duruyormuş. Sebebinin anlıyordum artık. Arzu ile ancak eve giderse bağlantı kurabilirdi. Evden çıkmadan Sanem'e de telefon ettim.

"Ben gece notları okumayı bitirdim."

"Kalleş. Bir gün beklesen ne olurdu?"

"Korkma, her şeyi anlatacağım. Okumaya vakit yok. Çünkü bir düşüncem var. Yardımın olmadan gerçekleştiremem. Gelebilir misin?"

"Niye gelmeyeyim?"

"Dün gelmedin de."

"O budalalığı iki cümleyle özetleyeceğim. Bir daha bu konuyu açmayacaksın. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şakakları kırışmış, ciddi, hoş görünümlü bir adamdı. Birkaç yerde karşılaşmıştık. Yemeğe çağırdı. Babana benziyordu. O yüzden kabul ettim. Ama tam tersi çıktı. Sırnaşık, görgüsüz, bok herifin biriymiş. Bitti."

Akşam daha yoldayken "Haydi anlat" dedi. 1973'e kadar olan olayları özetledim. Güle üzüle dinliyordu. Albertina'nın Arzu olduğunu duyunca başını arabanın tavanına çarptı.

"Hoppalaaa!"

"Albertina, Arzu'nun kadınlığının uç noktası. Babam sahidenden cennette yaşıyor."

"Helal olsun."

"Ne zaman babamın başına bir şey gelse, ne yapıp edip yetiştiriyor, onarıyor, yüreklendiriyor. Ama 1983'te, şaşılacak bir gelişim oluyor, ne nazlı Arzu kalıyor, ne sıcakkanlı Aziru, ne de ateş parçası Albertina."

"Yapma!"

"Babamın hayatına ötekilere hiç benzemeyen biri, Azize giriyor."

Sanem çok içerledi.

"Kahretsin! Kim bu karı?"

"Sabırlı ol. Azize konusunu en son anlatacağım. Paldır küldür evlenmemin, apar topar boşanmamın, deli dolu yaşamamın, babamı çok üzdüğü anlaşılıyor. Benimle Arzu'nun ısrarı üzerine barışmış."

"O zavalcılık da sizin ailenin koruyucu meleğiymiş. Yazıklar olsun babana. Arzu gibi bir insan nasıl bırakılır?"

Hiç sesimi çıkarmadım. Eve varmıştık. Ben soyunurken seslendi.

"Kahve ister misin?"

"Sorulur mu?"

Kahvemi verip bacaklarını altına çekip oturdu

"Haydi, devam."

Notları önüme çekip baka baka anlattım.

"Benim kendisini çapkınlığa teşvik ettiğimi, sentin kın yaptığını, her şeyi anlatmış Arzu'ya. Konuşup konuşup bizim le eğleniyorlarmış."

"Bunu hak etmiştik. Şey, benim için bir şey var mı?"

"Evet."

Doğruldu.

"Sahi mi? Nerede? Göster bakayım!"

Gösterdim. Sayfayı koparır gibi elimden çekip kendi okudu.

ŞİRİN'in de, arkadaşlarının da, birçok kusurları var ama dördü de riyasız ve doğal. Bu kuşağın yapmacıkla ilgisi yok. Her konuda dobra dobralılar. Sanem en güzelleri. **Teşekkür ederim.** Ama kendini su gibi harcıyor. Son hevesi de benim. Bir akşam birlikte yemek yememizi istedi. Bunu öyle hoş önerdi ki reddetmek ayıp olacaktı.

Yemek çetin ve sessiz bir savaş gibi geçti. Gözleri de, sesi de çıplaktı bu kızın. Açık vermemek için hiç susmadım, konudan konuya geçerek, yemeği kayıpsız atlatmayı başardım. Yemekten sonra son bir kadeh içmek için evine çağırdı. Bu davetin nasıl sonuçlanacağını bilmek için feleğin çemberinden geçmiş olmaya gerek yok. Dürüstçe itiraf ediyorum. Arzu olmasaydı, bir saniye bile duraksamazdım. **Eh, bu da bir tesellidir benim için.** Teşekkür edip kapıdan ayrıldım.

Gece olanları Arzu'ya anlattım. Kahkaha atarak, "Canım Hocam.." dedi, "..ben sizi bilmez miyim? Kızcağız üstünüze geldikçe, korkudan kimbilir nasıl telaşlanıp büzülmüşsünüzdür."

Hiç bilmez olur muydu? Beklenmedik atakları, şaşırtıcı hayalleri karşısında az mı apışıp kalmıştım?

"Ama, bunlar beni içi talaş dolu biri sanıyorlar. Şirin'e biraz bir şeyler çitlatmak.."

"Sakın! Annesine yetiştirmez ama arkadaşlarına söyler. Birinden biri ağzından kaçırır. Zaten türlü aksilikler, zorluklarla cebelleşiyoruz. Başımıza yeni bir dert daha açmayalım. Kim ne düşünürse düşünsün. Bize ne? Ben sizi deli gibi seviyorum ya, siz ona bakın."

SANEM'le ilgili bölüm bu kadardı. Sayfayı elinden geri aldım. Mahzunlaşmıştı. "Yazdıkları gerçeğe aykırı mı yoksa?" diye sordum.

"Hayır. Terbiyesinden yumuşatarak anlatmış. Çok daha hınzırdım o gece."

"Öyleyse niye bozuldun?"

"Nasıl bozulmam? Şu bendeki talihe baksana. Arzu gibi yetişilmez biriyle yarışmaya kalkışmışım. Devam et."

"1979'da Arzu'nun kızı liseyi bitirip üniversiteye başlıyor. 1983 yılında bir sınıf arkadaşı ile evleniyor. Bu arada bizimkilerin zorlukları artıyor. Teyze yeniden büyük sorun oluyor."

"Bok karı! Haydi, Azize'ye gel artık."

"Onun için anlatıyorum zaten bunları. Özür dilerim, sana bir gerçeği açıklamadım."

"Neymiş o?"

Gülmemden huylandı.

"Söylesene!"

"Azize, Arzu'nun son adı!"

Top gibi yerinden fırladı.

"Ne diyorsun? Neden başta söylemedin?"

"Babamın kızı değil miyim? Azıcık oynadım seninle. Haydi, haydi, gözlerini öyle açma, otur yerine, hikâyenin sonuna geldik."

Tumturaklı bir küfür sallayıp yerine geçti.

"İpek'in 1984'te bir çocuğu oluyor. Çocuğun doğumuyla Albertina dönemi sona eriyor, Azize dönemi başlıyor "

"Ne demek bu?"

"Arzu, artık anneanne olduğunu, yaptıklarını duyduğunda ka-
torunundan utandığını söylüyor, belki teyzesinin etkisinde ka-
lıyor, ya da menapoz psikolojisi ile böyle bir duyuya kapılı-
yor, cesaretini yitiriyor, her neyse, ilk gündeki sınırları bile
gerisine çekiliyor. Buluşmalar bütünüyle bitiyor. Gece konu-
maları, erotik laflamalar sona eriyor. Odasının tül perdelerini
açmıyor, ışığını yakınca kalın perdeleri kapatıyor. 22 Ocak'ta
da bile buluşmuyorlar."

"Baban?"

"Önceleri kızın tavrını ciddiye almamış, Azize Molla diye
alay etmiş. Alay işe yaramayınca, sırnaşıyor, yalvarıyor, kızı
yor, küsüyor ama Arzu'yu yumuşatamıyor. Sonunda o da geri
çekiliyor. Bugüne kadar, üç yıl, bir daha birbirlerini görmü-
yorlar."

Canı sıkıldı.

"O büyük aşk böyle bitiyor, ha?"

"Hayır, bitmiyor, değişik bir üslupta sürüyor. Yine her
gün konuşuyorlar. Gereklikçe mektuplaşıyorlar. Babam daha
şefkati oluyor. Arzu da babamın korktuğu kadar azizelik tasla-
mıyor. Belli sınırlar içinde eski tadını koruyor. Şaka yapıyor,
şarkı söylüyor, eğlendiriyor, hatta babamı tatlı tatlı işletiyor.
Bizim gümleneceğini sandığımız ebedi aşk edebiyatını, daha
incelterek zenginleştiriyorlar. İşte böyle garip, tensellikten
arınmış, soyut bir aşk. Ya da ikisi için yepyeni bir aşk. Baş-
langıçta olduğu gibi yine sestən ve sessizlikten kurulu bir dün-
yada yaşamaya başlıyorlar."

İnanamadı.

"Son üç yıl böyle mi geçiyor?"

"Evet, hiç bıkmadan, sadece konuşarak. İpek'le kocası,
eğitimlerini sürdürmek için Kanada'ya gidiyor, sonra da orada
iş bulup yerleşiyorlar. Arzu'da bir yumuşama, gevşeme başlı-

yor. Ama bu sırada, birdenbire ne oluyorsa, babam hastalanıyor."

Göğüs geçirdi.

"Ne aşk. Onda biri için bir gözümü verirdim."

Dalıp kaldı. Sofrayı kurdum, yemeğe oturduk.

"Sağlığına."

"Sağlığına."

Sanem havasını bulunca, düşüncemi açıkladım.

"Beni çok iyi dinle. Zavallı Arzu, babamın hastaneye kaldırıldığını mutlaka öğrenmiş, meraktan çıldırmıştır. Ama babamla konuşması da, herhangi biri gibi ziyaret etmesi de olanaksız. Çünkü telefon ve ziyaretçi yasağı sürüyor. Babamsa onu hiç arayamaz. Annem tepesinde. Bugün onuncu gün. Yirmi beş yıldır birbirlerinden ilk kez haber alamıyorlar. İkisini de iyi tanıyoruz. Kahroluyorlardır. Aralarında haberci olmak için Arzu'yu arayıp konuşmak istiyorum. Belki son iki günün içyüzünü de öğrenebilirim."

Bağırdı.

"Sen manyak mısın? Bu iş, röportaj yapmaya benzemez kızım."

"Babamı seviyorum, Arzu'yu da. Yardım etmek istiyorum."

Çok kızmıştı.

"Kadın, hayatının sırrını seninle paylaşır mı? Babanın sana biraz açılmasına bile razı olmamış. Neden seninle konuşsun, ne konuşsun, nasıl konuşsun? Haklı olarak suratına, ya telefonu kapatacaktır, ya kapıyı. Bir sonuç alamayacaksın. Ama bir hiç uğruna kadının huzurunu alt üst etmiş olacaksın."

"Bana destek olacağını sanmıştım."

Yeniden dil dökmeye koyuldum, bıkkınlık içinde, "Aman peki.." dedi, "..hayatımı işte bu yüzden, yani ısrara dayanamadığım için toparlayamıyorum. Kıyamet koparsa sorumluluk senin."

Kucakladım.

"Arzu'nun soyadını, telefon numarasını biliyordum. Evinin ya dış kapısındaki zillerde, ya da daire kapılarında tam adları yazılıdır. Ama ben yalnız başıma gidip de "

"Anlaşıldı. Yürü."

Yemeği yarım bırakıp arabaya atladık. Yollar hala kala balık. Şaşırmamak için bizim evin önünden geçip Arzu'nun sokağına saptım. Dört katlı apartmanın önünde durdum. Burasıydı. Arzu'nun odasının perdeleri arasından hafif ışık sızıyor. Salon karanlık. Sanem kapıya koştu, zillere baktı, sonra içeri daldı, iki dakika sonra döndü.

"Üçüncü katta, sizin eve dönük olan dairenin numarası beş. Kapıda kocasının adı soyadı yazılıydı."

Yıldırım gibi eve döndük. Rehberi taradık. Adanın adına yazılı dört telefon vardı. Adreslere bakarak ev telefonunu bulduk. Sanem, "Bakalım doğru mu?" dedi, büyük bir rahatlıkla numarayı çevirdi.

"İyi akşamlar.."

Eliyle işaret ederek yanına çağırdı. Kulağımı titreyerek telefonun almacına dayadım. Kırık, yorgun, kısık bir ses:

"İyi akşamlar."

Aah, Arzu'ydu bu herhalde.

"Acaba beyefendi evde mi? Bir iş için kendisiyle konuşmak istiyordum."

Bir anlık bir sessizlik.

"Ankara dışında."

"Ne zaman dönerler?"

"Bilmiyorum."

"Rahatsız ettim. İyi akşamlar."

Sanem telefonu kapadı, "Arzu burada, kocası Ankara dışında.." dedi, "...tam zamanı. Haydi telefon et, randevu al."

"Yo, şimdi olmaz, yarın sabah ararım. Kendimi hazırlamam gerek."

"Sen bilirsin."

Yeniden yemeğe oturduk. Bitince sofrayı toplamama yardım etti.

"Ben gidiyorum."

Öptü.

"Haklısın. Bir efsaneye telefon etmek kolay değil. Rahat rahat kendini hazırla."

Bütün gece kıvranıp durdum. Söze nasıl başlayacaktım? Güvenini kazanmak için ne yapmalıyım? Ya konuşmazsa? Ya inkâr ederse? Yoksa hiç haber vermeden evine mi gitsem? Ya da hiç karışmasam daha mı doğru olur?

Of.

Çok yakından bildiğim, o olağanüstü çeyrek yüzyılı düşündüm. Hayır. Duraksamaya, çekinmeye, paniğe kapılmaya hakkım yoktu.

Bu kararla uyandım. Notları bir zarfa koyup yanıma aldım. İlk iş dalgasını atlatır atlatmaz, kendime cayma fırsatı tanımadan, telefonu çevirdim.

"Efendim?"

Geceki sestti.

"Arzu Hanım'la mı görüşüyorum."

"Kimsiniz?"

Saygıyla, "Ben Şirin" dedim. Duraksadı.

"Tanıyamadım."

Sesi titriyordu.

"Doğan Hoca'nın kızı Şirin."

Bir inilti. Sonra patlayacak gibi gergin bir sessizlik. Soluğunu duyuyorum. Heyecanını belli etmemeye çalışarak, ihtiyatla, "Buyrun.." dedi, "..sizi dinliyorum."

Kahretsin! Benim de sesim titremeye başladı.

"Size Arzu Abla dememe izin verin, hiç görmedim ama size hayranım, babamı mutlu ettiğiniz için de minnettarım. Bana güvenin ne olur. Size babam hakkında bilgi vermem gerektiğini düşündüm, bu yüzden aramaya cesaret ettim.."

Birden ihtiyatı bırakıp çılgılık gibi atıldı.

"Nasıl?"

"İyi."

"Nöbetçi hemşireler de öyle diyor, doğru mu?"

"Doğru."

"Nerdesin şimdi kızım?"

"İsteyim."

"Bana gelebilir misin?"

"Evet."

"Adresi vereyim."

"Biliyorum."

"Çabuk gel öyleyse."

Oda arkadaşşıma, "Beni bir saat idare et!" deyip uçtum. Arabayı evin uzağında park edip heyecanımı bastırmak için biraz yürüdüm. Zile bastım. Saat on'u on geçiyordu.

Kapı açıldı.

Sonunda Arzu'yla karşı karşıyaydım. Sarı-kahverengi eski fotoğrafları hatırlatan, soluk, sanki zaman dışı, olağanüstü güzel bir kadın.

"Şirin?"

"Benim."

İçeri girmemi beklemeden sımsıkı sarıldı, ağlamaya başladı. Notlardan bildiğim zengin döşeli, geniş salona aldı beni. Elimi bırakmamıştı. Oturttu. Kendi de yanıma oturdu. Yine kot pantolonlu. V yakalı bir yün bluz giymiş. Ucunda küçük bir kalbin bulunduğu ince altın zincir hâlâ boynunda. Yüzünü hiç boyamamış. Yine de görkeminin yanında kirli bir sokak kedisi gibi kaldım. Ama notlardaki canlılığı, kıvrak neşesi, şakacı, muzip havası kalmamış.

Babamın iyi olduğu hakkında bir daha güvence verdim. isteğine uyarak, olup biteni anlatmaya başladım. Krizden önceki gece, eve çok sinirli geldiğini, yeniden sigaraya başladığını, çok içki içtiğini aktarıyordum, "Ah.." diye sızlandı, "...benim yüzümden. Benim kabahatim. Benim düşüncesizliğim. Benim hesapsızlığım."

Yeniden gözleri yaşardı.

"Sigarayı benim zorumla bırakmıştı. Yemin verdiğim için içkiyi de iyice azaltmıştı. Ama.."

Devam edecekti, durdu.

"..Affedersin kızım, rahat konuşabilmek için bazı şeyleri bilmek zorundayım. Baban bizim hakkımızda ne anlattı sana?"

"Hiçbir şey."

Sarsıldı.

"Beni nasıl keşfettin?"

Not tomarını zarftan çıkarıp verdim.

"Onun haberi yok. Her şeyi, bu notları gizlice okuyarak öğrendim."

Nasıl bulup okuduğumu anlatırken, hızla notlara göz attı. Şifreyi benden iyi bildiği belliydi. Tomarı çabucak sehpanın üzerine bıraktı.

"Bizimle ilgili olayları not ettiğini söylemişti ama bu kadar ayrıntılı olduğunu sanmıyordum."

Başını kaldırdı. Ürkmüş görünüyordu.

"Öyleyse her şeyi biliyorsun."

"Evet."

Gözlerimin içine baktı.

"Bu sırrı saklayabilecek misin, kızım?"

"Hiç kuşkunuz olmasın. Ben sizden yanayım."

Sigara yaktı. Elleri titriyordu.

"Babana destek vermek için ben de bırakmıştım. Hastaneye kaldırıldığını öğrenince, yeniden başladım. Çay mı içeriz, kahve mi?"

Kahvelerimizi içerken, babamı üzen olayı özetledi.

"Kısa bir zaman önce Teyzemi kaybettim. O varken sofraya birlikte oturuyorduk. İpek'in babası ile Teyzem, aralarında oradan buradan konuşurlar, bir söyleyeceği varsa Teyzeme ya da ortaya söylerdi. Böylece durumu, yüz göz olmadan idare edip gidiyorduk. Ama Teyzem ölünce, ikimiz kaldık evde. Durum benim için çekilmez oldu.

Elbette en uygun yol ayrılmaktı. Daha önce, İpek evlenir evlenmez ayrılmak istemiştim. 'Bizim ailede ayrılma yoktur' deyip kesip atmış, kavga çıkarmış, tehditler savınmıştı. Yine öyle olacaktı. Zaten bir ev tutup geçinebileceğim kadar param da kalmamıştı. Var olanın çoğunu kıza harcamıştım. Belki bir iş bulup çalışabilirdim. Ama babanın yanında çalışmam doğru olmazdı, bir başka işi ise baban kabul etmezdi. O uyağı adının nasıl bu kadar kıskanç olduğuna hep şaşmışındı. 'Sözün uzattığım için özür dilerim. Kısa keseceğim. İpek'in babasına kı derek laubali olmaya başladı. Tersleyince de çok kabalaşmıştı. Bir gece iyice sarhoş geldi, odama girmek için kapıyı zorladı, yumrukladı, tekmeledi, bağırdı, çağırırdı.

Bu işi bitirmeliydim.

O sıra aklıma, kızımın yanına gitmekten başka hiçbir çare gelmiyordu. Artık olanları babana anlatmalıyım. Üzülmeyin diye küçülterek anlattım. Bulabildiğim çareyi söyledim. Delirdi. Ne aptalım! Bakalım kızımla kocası beni isterler miydi? Bir sığıntı gibi orada yaşayabilir miydim? Babandan kopup ayrılabilir miydim? O panik içinde bunları düşünecek halde değildim ki. Aptal aptal tartışıp duruyordum.

Baban, çözüm olarak 'hemen evden çıkmamı' istedi. Para durumumu açıklamaya çalıştım. Sinirlendi, 'Ben ne güne duruyorum?' diye çıkıştı. Yani ev kiramı o verecek, geçimimi o sağlayacak. Birden çok gücüne ve tersime gitti. Sonunu hiç düşünmeden, 'Ben sizin sevgilinizim, metresiniz değilim' deyip telefonu kapadım. Tabii pişman oldum. Aradım, bu sefer de o telefonu suratıma kapadı. Bir şey söyleyeyim mi? Biz o güne kadar hiç ciddi kavga etmemiştik. O yüzden kavga etmeyi bilmiyorduk. Acemiliğimizin kurbanı olduk.

Ertesi günü babanın özel telefonunu biri açtı, hastaneye kaldırıldığını söyledi.

Çıldırıldım, hastaneyi telefon bombardımanına tuttum. Servisini, hastalığını öğrendim. Sesimi değiştire değiştire, durumunu saat saat izledim. Yoğun bakımdan çıkarıldı ama oda-

sına telefon bağlamıyorlar. Belki kapı aralığından görebilirim diye iki kez hastaneye koştum, talihim rast gitmedi. İşte böyle kızım. Şaşkınlıktan, işe yarar, sakıncasız bir çare bulamıyorum."

"Bu akşam babamın yanında ben kalacağım."

Heyecanlandı. Ellerimi tuttu.

"Kanada'ya gitmeyeceğimi, bu aptalca düşünceden daha o gün caydığımı söyle. Ne olur, üzülmesin. Ne pahasına olursa olsun, burada kalacağım."

Kaygıyla sordu.

"Sonucu haber verirsin, değil mi?"

"Elbette. Akşam yalnız mısınız?"

"Evet."

"Belki telefon ederim."

"Ah, lütfen."

Ayağa kalktım. Notları uzattı. "İsterseniz sizde kalsın, okursunuz," dedim.

"Yo, hayır, ne de olsa özel notları, Hocanın iznini almadan okumak istemem."

Sarsıldım. Bizden ne kadar farklıydı.

Ayrılırken öyle candan sarılıp öptü ki, bu sevgiyi ne anemden görmüştüm şimdiye kadar, ne ablamdan. Gazeteye koştum. Dört elle işe sarıldım. Saat yedide eve uğrayıp pijamamı aldım, hastaneye yollandım. Odaya girmeden nöbetçi doktorla konuştum. Pembe yanaklı, gözlüklü bir doktor. Babamın kalbinin, çok sevineceği bir habere dayanıp dayanamayacağını sordum.

"Güzel bir haberden daha yararlı bir ilacı henüz kimse bulamadı. Sanmam ya, bir şey olursa ben burdayım."

"Şu telefon karantinasını da kaldırırsanız. Hiç olmazsa iki gün için."

Pek dokunaklı baktı.

"Eh, sizin için bir şey yaparız artık."

Ben de öyle baktım. Hoşuma gitmişti adam. Sonra odaya

koştu. Annem giyinik bekliyormuş. Babam küçük televizyonda haberleri izliyordu. Fısıldadım.

"Nasıl?"

"Huysuz, sinirli, kavgacı. Allah yardımcın olsun. Ben yarın akşam gelirim."

Kaçar gibi gitti. Babam başını çevirmeden, "Annen sahteden gitti mi?" diye sordu. Sesinde gizli bir neşe tınlıyordu.

"Gitti."

Derlenip oturdu.

"Hoş geldin küçük hanım."

Öptüm. Yine tıraşı gelmiş. Teni hâlâ çok kuru ve donuk. Arkasına yastık yerleştirdim.

"Nasılsın?"

"Görmüyor musun? Katır gibiyim."

Güldüm.

"Şu masal makinesini kapat. Annenle çekişmemek için izliyordum."

Televizyonu kapattım. Ayak ucundaki sehpanın üzerinde dosyası duruyordu. Ateş normal ama nabız ve tansiyon biraz yüksek. Birçok ilaç adı. Birkaç Latince sözcük. Kızılı.

"Ona bakma, sen beni dinle. Buradan çıkmam gerek. Şaka yapmıyorum, sahiden iyiyim. Ama inanmıyorlar. En az bir hafta daha denetim altında tutacaklarmış beni. Hasta mıyım ben, mahkûm mu? Çıldıracam."

Ayak ucuna oturdum.

"Baba!"

"Evet?"

"Sana birinden haber getirdim.."

İlgi duymadan baktı.

"..Çok sevineceğin bir haber."

"Kimden?"

"Kimden olmasını isterdin?"

Gerildi.

"Lafı uzatma. Kimden?"

"Arzu Abladan."

Bembeyaz kesildi. Ödüm patladı.

"Lütfen sakın ol."

"Tamam, tamam, sakınım! Haberi söyle."

Gözlerini dikmiş, yanıtımı bekliyordu.

"Kanada'ya gitmiyor. Ne pahasına olursa olsun burada kalacakmış."

Işıksız gözleri parladı, yanaklarına kan yürüdü. Elinin tersiyle dudaklarını silerek, "Allah Allah.." diye söylendi, "..seni nasıl buldu? Ödün kopuyordu duyacaksın diye."

"Ben onu buldum."

"Sen mi? Sen onu nasıl bulabilirsin?"

"Senin anlattıklarından yararlanarak."

Öfkelendi.

"Haydi canım sen de. Senden hiçbir gerçeği saklamadım ama bilmece haline getirip de öyle anlattım. Meraktan delirip o aramıştır seni."

"Hayır baba. Ben aradım. Konuştum. Hatta evine gidip görüştüm."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

Heyecandan soluyordu.

"İyi mi?"

"Evet."

"Gördün yani?"

"Evet. Çok beğendim. Olağanüstü bir kadın."

Bacaklarını toplayıp bağdaş kurdu. Alnı terlemişti.

"Ah bir sigara olsa."

Sigarayı yakıp eline tutuşturdum. Ardarda üç nefes alıp geri verdi. Kalkıp tualete attım. Sabırsızca, "Gel!" diye bağırdı.

"Geliyorum. Telaş etme, yarın akşama kadar buradayım."

"Otur şuraya."

Eliyle yatağa vuruyordu. Gösterdiği yere oturdum.

"Bu ilişkiyi nasıl keşfettiğini dürüstçe anlatmamı istiyordum."

Sanem'den söz etmeksizin anlattım.

"Rastlantı sonucu sarı defteri buldum. Kurana bakma, öleceğini sanıyordum. O yüzden bir sakınca görmedim. İlk gün çabalayıp şifreyi çözdüm. Notlarını okuyup önceki gece bitirdim."

Sessizliğe gömüldü. Bir süre düşündükten sonra, "Ne yapalım.." dedi, "..senin bir kabahatin yok. Ben meraklılık edip ölmedim. Bu sırrı kesinlikle herkesten saklayacaksın."

"Merak etme."

Uzun uzun bakarak beni iyice tarttı, içi rahatladı, arkasına yaslandı. Övünerek, "Ee.." dedi, "..ne düşünüyorsun bakalım?"

"Bu çok hoş bir aşk baba. İkiniz de harikasınız. Başlangıçta neden bilmem bozuldumdu ama okudukça imrendim, büyülendim, saygı duydum, sana da, Arzu Ablaya da hak verdim, sonunda da işte, aracılığa soyundum."

Gülümsedi.

"Anlaşılan bende, belki basit bir aileden geldiğim, zor koşullar içinde okuduğum için, ne bileyim, belki Almanya'ya gide ne kadar bir kız arkadaşım olmadığı için gizli bir aşâğılık duygusu varmış. Herhalde bu yüzden, beni yanlış tanımanı hep dert etmişimdir. Senden bu güzel sözleri duyduğuma çok sevindim. Keşke kimseyi dinlemeyip sana daha önce açılaysaymışım. Günlerdir azap çekmezdim."

Sarıldım. Gözleri doldu. Saçlarını okşadı.

"Arzu'yu nasıl buldun, nasıl gittin, başka neler konuştunuz, her şeyi anlat bana."

Yine Sanem'i katmadan anlattım. Üç yıldır görmediğini düşünerek Arzu hakkında ayrıntılı bilgi verdim, yaşını hiç göstermediğini, hâlâ çok güzel olduğunu söyledim. Gururla baktı.

"Bazı kadınlar yaşlanmaz."

Ama son cümlesini çok beğendiğimi söyleyince, tepesi attı.

"Haydi oradan şaşkın! Ben onun ne kadar onurlu olduğunu bilmez miyim? Sadece kendini güvende hissetmesini istemedi. Zaten gidecek diye içim parçalanıyordu. Bir de o pis cümleyi söyleyince, yüreğimden vurulmuşa döndüm. İkimize de hiç yakışmayan, aramızdaki ilişkiyi küçültüp kirleten bir söz o. Haydi o bunalımdaydı, kafası durmuştu, düşünmeden konuştu; sen o aptal sözün nesini beğendin? Ben o sözü hak edecek ne yapmışım? Hiçbir sözü, kafanın ve yüreğinin denetiminden geçirmeden söyleme. Yani bir daha kıçından konuşma."

Kavga edecek değildim ya, sesimi çıkarmadım. İçini çekti.

"Eh, Arzu pişman olduğuna göre sorun yok."

Yeniden arkasına yaslandı. Artık harekete geçebilirdim. Santrali aradım.

"Bir hat rica edeceğim."

Meraklandı.

"Ne zaman açıldı telefon? Kimi arıyorsun?"

Santral hattı verince Arzu'nun numarasını çevirdim. Yumuşak, dolgun, sıcak bir sesle, "Efendim?" dedi.

"İyi akşamlar. Ben Şirin. Nasılsınız?"

Sabırsızca, "Asıl baban nasıl.." diye sordu, "..söyleyebildin mi?"

"Evet. Bir dakika lütfen. Babamı veriyorum."

Heyecanla inledi. Babam gözlerini kırptırarak bakıyordu. Telefonu uzattım.

"Babacığım, Arzu Ablâ."

Duyduğuna inanmamıştı, telefonu zorlukla tuttu. Elleri zangırdıyordu. Ta içinden, yüreğinin derinliklerinden gelen, sevdâ dolu bir sesle, "Canıııııı!" dedi. Ağlamamak için odaya kaçtım. Koridorlarda dolaşıp içimi yatıştırdım. Yarım saat sonra, hemşireyle birlikte odaya döndük. Babam, arkasına dayanmış, sıcak sobanın yanında, kedisıyla oynayan mutlu bir çocuk gibi ısı ısı ısı bakıyordu.

Hemşire babamın ateşini, tansiyonunu, nabızını ölçtü. Bir kez, ateşi yüksekçe, ötekiler normal çıkınca geçti. Babamla bakışıp gülüştük. İlaçlarını verdim. Oda ışığını söndürüp becerici lambalarımızı yaktık. Pijamamı giyip rahatlatıcı yatağıma uzandım. Yüzünden demir maskesini çıkardığı için daha da sevimli olmuştu. Geç saate kadar lafladık. Pazar günü üç kez Arzu ile konuşmasını sağladım.

"Kocasını salı günü dönüyormuş. Bu yüzden yarın evden ayrılmak istiyor. Yalnız giyeceklerini alacak. Her şeyini toplayıp hazırlamış."

"Apar topar nereye çıkacak? Otele mi?"

"Öyle şey olur mu? Nurcan'a gidecek. Başka çare bulamadık. Ama Nurcan bu ilişkiyi bilmediği için haberleşemeyeceğiz. Belki sen aracı olursun."

"Elbette.." dedim, "..ama işi kökten çözssek daha iyi olmaz mı?"

"Nasıl?"

"Niye bana gelmiyor?"

Afalladı.

"Sevgilinin, kızının yanında olduğu kimin aklına gelir? Kocasını Ankara'yı alt üst etse, bulamaz. Buradan çıktığın zaman da, istediğin gibi konuşabilirsin. Sen 'evet' de, Arzu Ahla'yı kandırmayı bana bırak."

Yüzünü kazıdı.

"Biri duyarsa.."

"Arzu'yu da, ilişkinizi de bilen yok ki. Duyanlar bile ne diyebilir? İzin ver de ben de bu aşkın kıyısında yaşayayım."

İyice gevşedi. Sakin sakin bütün olasılıkları taradı, en güvenli çözümün bu olduğunu o da kabul etti. Kalkıp şarkı söyleyerek tıraş oldu. Akşama doğru nöbeti anneme devredip ayrıldım. Eve gelince Arzu'yu aradım.

"Yemeğe gelir misin?"

"Evet!"

Çok güzel bir sofraya hazırlamış. Birer kadeh şarap içtik ve

iki kardeş gibi dertleştik. İpek'le görüşüp niyetini açıklamış, kız "Evliliğiniz yürümüyordu zaten, ikiniz de boşuna azap çekmeyin" demiş. Gerekirse tanıklık yapmaya hazır olduğunu da söylemiş.

"Yarın sabah, kısa bir mektup bırakıp evden ayrılacağım."

"Nurcan Hanım'a gidecekmisiniz."

"Evet."

"Söylediniz mi?"

Başını önüne eğdi.

"Hayır, daha söyleyemedim. Bütün arkadaşlarım gibi o da mutlu, uyumlu bir evliliğim olduğunu sanıyor. Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum.."

"İyi ki telefon etmemisiniz."

Merakla baktı. Babamla verdiğimiz kararı açıkladım. Gülmsemeye çalıştı, başaramadı. Gözleri doldu. Daha ayrıntılı bilgi vermek zorunda kaldım. "Hoca uygun gördüyse.." diye kekeleydi, "..peki."

Geç saate kadar evi düzenledim. Ertesi gün akşam saat altıda Arzu'ya gittim. Hazırdı. Masada mektubu duruyordu. Üzerine arabasının ve evin anahtarlarını bıraktı.

"Gidebiliriz."

Eve gelince kapıcıyı çağırdım. Bavulları içeri taşıırken, 'halam' dedim. İçimden de, Einstein gibi dilimi çıkardım.

Eve son biçimini birlikte verdik. Onun da fazla bir giysisi yokmuş, gardroba ikimizinkiler de sığırdı. Sofraya oturmadan, hastaneyi aradım. Annemle iki satır konuştuktan sonra babamı istedim.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim, siz yani sen nasılsın?"

"Çok iyiyiz. Misafirim geldi. Şimdi yemeğe oturacağız ve sağlığına içeceğiz. Öpüyoruz."

Sesi neşeyle kanat çırpıttı.

"Ben de."

Kızlara halamın Bursa'dan geldiğini, bir süre bende kalamacağını, gidene kadar görüşemeyeceğinizi bildirdim. 'Annem köpürüyordu.

"Birdenbire nereden çıktı bu cadı? Babamın hastalığı dolayısıyla geldiyse, gitsin, onlarda kalsın! Ben senin ne yapacağımı?"

Arzu da, Nurcan'a telefon ederek evden ayrıldığını, bir yakınının yanında kaldığını, kocası ararsa 'hiç bilgil olmadığını söylemesini' istemiş.

"Ne olur, ne olmaz. Telefon numarasını vermedim. Ben seni ararım' dedim. Burada olduğumu bilmesini istemedim."

Her zamanki gibi çok ihtiyatlıydı. Sokağa çıkmadığı için alışverişi ben yapıyorum. Sofrayı hazır, evi çiçek gibi buluyorum. Arzu canlandı, eski neşesine kavuştu. Üçüncü gün Nurcan'ı aradı. Konuşmasından, kocasının öfkeden deliye döndüğü anlaşıyordu.

"Bütün arkadaşlarımı tek tek arıyormuş. Şimdi hepsi ayakta. İyi ki buraya gelmişim."

Babam beş gün sonra taburcu oldu. Yatağını yaptık. Eşofmanını giyip koltuğuna kuruldu. Annem odadan çıkınca, "Şu karşımızdaki yeni evi görüyor musun.." diye fısıldadı. "..yükseldikçe canımdan bir parça kopuyordu. İyi ki aramıza girmiş. Yoksa şimdi ikide bir o nemrut herifi görecektim. Neyin hayır, neyin şer olduğuna acele karar vermemeli. Şunu öğrendim. En ters olayın içinde bile bir güzellik çekirdeği bulunuyor. Zamanı gelince çatlayıp açılıyor."

Başhekim, iki hafta sonra işe gidebileceğini, birkaç ay araba kullanmamasını söylemiş.

"Rüzgârsız havalarda da yürüyüş yapmalıymışım. Ne boş laf. Yürüyecek yer mi var? Kaldırımlar otomobil, sokaklar eşsiz zoz dumanıyla dolu."

Eve döndüm. Zili çaldım ama kapıyı açmadı. Telaşa kapıldım. Anahtarla açıp içeri daldım. Arzu yatak odasındaymiş. Başını örtmüş dua ediyordu. Sessizce geri çekildim.

Az sonra salona geldi.

"Kusura bakma. Sizler için dua ediyordum. Zili duydum ama yarıda kesemedim."

Aksatmadan duasını ediyor, akşamları da bana katılıp şarap içiyordu. Babam için aldığı alaturka plakları, 1960'ların ünlü şarkılarının kasetlerini dinliyor, kendimizden, babamdan, kızından, hayattan söz ediyor, küçük kadınca sırlarımızı paylaşıyorduk. Babam, evde yalnız kalır kalmaz telefona sarılıp Arzu'yu arıyormuş. Arzu hafiften boyanmaya da başladı.

Bu kez de babam Arzu'yu diriltiyordu.

Bir gece erkeklerden konuşurken, "Ben senden farklı düşünüyorum.." dedi, "..hayat ölüme akıyor. Doğumla ölüm arasına sıkışmış kısacık bir zamanımız var. Eğer hak ediyorsa, bir erkeği doyaya mutlu etmekten niçin kaçınalım? Erkeğin kulu kölesi olmak, ona yaltaklanmak değil bu. O başka bir şey, aşağılık bir durum. Yalnız kadınlara özgü öyle incelikler, özellikler, dikkatler var ki hayata tat katıyorlar. Bunları cimrilik edip ölüme mi taşıyacağız? İnan bana, hepsi yankı gibidir. İnsana çoğalarak döner. Babanın bile beynimi ve yüreğimi, bacaklarımdan sonra fark ettiğini sanıyorum. Ama sonra saygısı, şefkati, özeni ile beni kat kat aştı."

Belki haklıydı ama bir erkek için bu kadar yorulmaya değer miydi? Her erkek babam gibi olabilir miydi? Üstelik, mutlu etmek ve olmak için bu kadar çırpınmanın onur kırıcı bir yanı yok muydu? Bir karar veremiyordum. Verebilsem, hastanedeki pembe yanaklı doktoru arayacaktım.

Pazar sabahı Arzu'ya, "Ben babamı hava almaya çıkarmak istiyorum" dedim. Nereye götüreceğimi söyledim.

"Çok iyi. Ama hava serin. Lütfen gocuğunu giysin. Olur mu?"

"Peki abla."

Biraz konuştuk. Eski Arzu'yu hatırlatan bir taşkınlıkla kucakladı. Saat onda babamın odasına bomba gibi düştüm.

"Haydi baba, giyin, gidiyoruz. Kara kış geliyor, sonra bu yürüyemeyeceksin."

Mızıklandı ama çok kararlı ve hevesli olduğumu görünce, söylene söylene giyindi.

"Hava nasıl?"

"Rüzgâr yok."

"Nereye gideceğiz?"

"Çiftliğe, Gençlik Parkı'na, Gölbaşı'na, Altın Park'a, Ey mir Gölü'ne, Beynam Ormanı'na, Elmadağ'a, Karağöl'e, Kuntuluş Parkı'na, nereye istersen."

Gülmesi geldi.

"Deli, sen beni şöyle bir şehirde gezdir, yeter. Uygun bir yerde iner, biraz yürürüm."

Annem çay getirmişti. Çayı bitirince gocuğunu tuttum. Giydi. Kasketini başına geçirdi. Kasketi gören annem her zamanki gibi yüzünü buruşturdu. Atkısını boynuna doladım.

"Geç kalmayın."

"Peki anne."

Sokak kapısının önüne çıkınca, durdu, derin bir soluk aldı. Arabanın kapısını açıp yanıma oturttum.

"Arzu nasıl?"

"Çok iyi. Kendine geldi. Hatta bir gece Albertina bile oldu."

Özlemle içini çekti.

"Başka?"

"Yarın avukata gidiyoruz."

"Güzel. Bir mesajı yok mu?"

"Var."

"Ne duruyorsun, söylesene."

"Seni seviyor. Seni seviyor. Seni seviyor."

Elimi okşadı.

"Sahi, iyisin değil mi baba?"

"İyiyim. Yarın işe başlamayı düşünüyorum. Dur, sen nereye gidiyorsun yahu?"

"Çok sevdiğin bir yere."

Hırçınlaştı.

"Nereye?"

"Gül Bahçesi'ne."

Yüzü soldu. Galiba Arzu'suz oraya gitmek istemiyordu. Gazı iyice kökledim. Artık sesini çıkarmadı. Arabayı kapısında durdurup içeri baktım. Bahçede yabancı kimse yoktu. Arabadan birlikte indik. Babam başı önünde, ağır ağır, amaçsız, avare, bahçeye yürüdü.

Arzu, anlaştığımız gibi, ta dipte, yirmi beş yıl önceki banka oturmuş bekliyordu. Bizi görünce tanımlanması çok zor bir sevinçle ayağa fırlayıp babama koşmaya başladı. Çılgılığı rüzgâr gibi esti.

"Hocaaaaam!"

Babam da ona koşuyordu.

"Canımım!"

Heyecandan sendeledi. İkimiz birden atıldık. Önce Arzu ulaştı. Soluk soluğa, ağlaşıp kucaklaştılar. Geri çekilip bahçenin kapısında durdum.

Eski bahçe, yumuşak sonbahar güneşi altında, pırl pırl parlıyordu.

7.7.1989

Sevgili Sanem,

Neden Bizans'a gittin sanki? Bir yıl oldu, yine de sensizliğe alışamadım.

Bu ara iyi bir transfer ücreti alarak bir başka gazeteye geçtim. Rütbem yükseldi, başımı kaşıyacak zaman bulamıyorum. Nikâhınıza bu yüzden katılamadım. Şu sıra yeni evlileri telefonla rahatsız etmek istemediğim için mektup yazıyorum. İlk fırsatta sizi görmek ve kutlamak için İstanbul'a geleceğim. Ben gelene kadar sakın boşanayım deme.

Mutlu olmanızı diliyorum. Eniştemiz kime benziyor kuzum? Bayıldığın Robert de Niro'ya mı, yoksa vefalı bir hayranı olduğun babama mı?

Ben hâlâ pembe yanaklı doktorla çıkıyorum. İyi bir insan. Ama evlenecek değilim. Biz başka bir kuşak. O mutluluk benim için mutluluktan daha önemli.

Arzu'nun Ğ'den ayrılınca babasının emekli aylığını almaya başladığını biliyorsun. Şimdi takma bir adla yavaş yavaş adı daha oldu, çocuk kitapları çevirmeye başladı. Artık Yavaş nevi de harıl harıl yayımlıyor. Bahçe içinde, tek katlı, eski bir eve taşındı. Babam iyi eğitilmiş bir Alman borse kepeği armağan etmiş. Kimseye muhtaç olmadan, pek az dışarı çıkarak, güven içinde yaşıyor. Yaşlandıkça da güzelleşiyor. Babam da eskisinden daha sağlıklı.

Zaman zaman kimsenin dikkatini çekmeden, Arzu'da biraraya geliyoruz. Harika akşamlar yaşıyorum.

Bu bir film olsaydı, öyle sanıyorum ki hayal tacirleri, tam mutlu olacakları sırada, ikisinden birini, hiçten ya da boktan bir sebeple öldürür, izleyicileri sarsarlardı. Galiba mutlu biten bir konuyu çağımız insanına yakıştıramıyorlar. Böyle bir sonu, alelade, yavan görüyor; çarpıcı, düşündürücü, dramatik ve de sanatsal bulmuyorlar. Belki de bınbın sebeple mutsuz yaşayan insanları, bu yolla teselli etmeye çalışıyor ve demek istiyorlar ki: 'Üzülmeyin, yalnız değilsiniz. İşte bunlar da mutsuz oldular. Gerçekçi olun, mutlu olmak umuduna kapılmayın. Hayat böyle.'

Gelgelelim bizimkiler, hayal tacirlerine, drama kurallarına, çarpıcı son anlayışına ve hayata inat, sessizce ve gizlice, ölesiye mutlu yaşamayı sürdürüyorlar.

Galiba, acılarla dolu çağımızda asıl çarpıcı son bu.
Ne dersin?

Gözlerinden öperim güzelim.

Şirin

Danae, Antonio Allegri CORREGGIO

Beyaz Köle, J.J. Antoine Lecompte de NOUÏ

Rokeby Venüsü, Diego de Silva VELÁSQUEZ.

Çıplak Maya, Francisco de GOYA Y LUCHENTES